

העולם הזה

ממשלת רבין

סידרת גילויים
על המאבקים

בין
מפקדי צה"ל

ישראל
טל

לכמה

זמני?

מלחמות

השריונרים

דיוקנו של שר-חינוך כתלמיד צעיר

עם מינויו של שר-החינוך והתרבות אספנו כמה מחבריו לספסל הלימודים על מנת לשמוע מהם על שר-החינוך כתלמיד. מספרת פסיה לופטן שחבשה איתו את ספסל הגן: הוא היה נחמד מאוד.

אישיונער קינד
דער יונגער קולטור-מיניסטער

בגיל ארבע וחצי הצטרפנו, הוא ואנוכי, למשמרת הצעירה של מפא"י דאז. אני עזבתי בכיתה ה', אבל הוא המשיך. תמיד היה לו כוח התמדה, והנה, אתה רואה, הוא הצליח.

יוסף פנחס שלימד עם שר-החינוך ב"גאולה": הוא היה בסדר גמור. תמיד בא לשיעורים בזמן ונורא אהב להיות תורן. מכיתה ג' עד סוף כיתה ח' היה-כל הזמן תורן-הכיתה ותמיד היה גישי-

אר אחרי הלימודים, מנקה את הלוח, משקה את העציצים ומרים את ה"כסאות. תמיד קפץ ראשון להביא גיר ואהב מאוד לקבל זריקות. היה פעיל גם באגודת-הבריאות. באמת היה ילד-פלא.

מוסיף חברו מאותה תקופה אשר שוורץ: הוא היה תלמיד חרוץ והיה הכי טוב בכיתה, ואולי בכל בית-הספר, בלמידה בעל-פה. הכל למד בעל-פה והמורים נורא אהבו אותו.

בתיכון, בבית-ה"ס הריאלי המהולל, חל קידום במעמדו של שר-החינוך ה"צעיר. יצחק לב-ארי: הוא אהב ללמוד ובייחוד אהב משמעת, ועוד יותר אהב לקבל משמעת. אף פעם לא הפריע ולא דיבר, ובגלל זה המורים אהבוהו מאוד. ואולי גם בגלל שהיה עוזר להם לסחוב את התיקים וללבוש את החליפות ולמחוק את הלוח ובכלל - הוא אהב מאוד לעזור. והוא עזר לכל המורים, בלי הבדל. הוא כל-כך אהב ללמוד שכשהיינו לפעמים בורחים לים או משהו כזה, הוא היה תמיד קפץ למורים להגיד להם שברחנו, כי הוא נורא אהב ללמוד ולא רצה להפסיד אף שיעור. ותמיד המורים היו נותנים אותו כדוגמה לאיך צריך להיות תלמיד טוב. וטוב שעכשיו הוא שר החינוך, המלשן הזה!

ומסכמת צילה עיני-דור, ידידתו ה-אינטימית: פעם, בכיתה ה', כשהמורה זהבה כעסה על הכיתה ויצאה בטריקת-דלת - רץ אחריה וצעק: "זהבה! זהבה! חזרי זהבה!" באותו שבוע קפץ כיתה. או מה הפלא שהיום הוא שר-החינוך?

ילדי הקונצרטים

קונצרט חגיגי נערך בתיאטרון ירושלים, כל הכספים שנאספו, חמישה-עשר אלף, הוקדשו לילדי מעלות וקריית-שמונה.

אנשים יפים ומשכילים ולבושים-בטעם ואינטלקטואליים ותרבותיים ועשירים ואירופאיים ונאורים ורחמנים בני-רחמנים באו לשטיחיו האדומים של תיאטרון ירושלים, הקשיבו באנינות להירו-איקה של בטהובן ונתנו צדקה לילדים המסכנים של מעלות וקריית-שמונה. כל ישראל אחים. כמעט.

וילדי מעלות וקריית-שמונה יגדלו ויפרחו, כי בתיאטרון ירושלים מנגנים להם את ההירואיקה של בטהובן. התרומות תגענה בוודאי, בדואר-נע, אבל בטהובן לא יסתובב בדרכים המשובשות של הגליל העליון. הוא יישאר בתיאטרון ירושלים. שם חם ונוח.

והילדים של אביבים, אבן-מנחם, אליפלט, אלקוש, דובב, דיטון, חוסן, יערה, כרם בן-זמרה, מעונה, מרגליות, עלמה, צוריאל, שלומי ושומרה - הילדים הללו לא קיבלו אפילו תרומות מתיאטרון ירושלים. כי בשביל לקבל קונצרט, צריך קודם מחבלים.

משחקי ילדים

(משירי אחדות העבודה - פועלי ציון)

נחום - תקום

יש אלפים של מישחקים בכל קצווי עולם,
אך המישחק "נחום-תקום" ידוע לכולם -
בובה קטנה בדמות אדם ולה בסיס עגול
והיא איננה יכולה בשום פנים ליפול.
אתה משיב, אתה מרביץ, אתה לוחץ, מועך -
"נחום-תקום" בלי בעיות שוב קם ומחייך.

בכל צורה בכל מצב

"נחום-תקום" תמיד ניצב.

הוא לא יפול, "נחום-תקום"

הוא כבר בממשלה כמו כלום.

שקט, שקט אדום וצח -

נחום חוזר אל המיטבת.

חד וחריף בניסוחים,

ראש וראשון למיסמכים.

יבורר האל בארץ-ישראל,

תבורכי פיסה של שמש,

אך ג'מילי -

מה עושה השר גלילי?

איך לא עף השר גלילי?

מה פתאום השר גלילי?

בלי שותף ובלי חותף הלוקח הוא גנב

אלון, אלון, אייך?	אתה חשוב, אלונציק!
שברו את הכלים -	אתה הכי נחוץ.
תצא כבר בחייך!	אתה הסגן, חמודי -
תגיד כמה מילים!	וגם-כן שר החוץ!
אלון, אלון, אייך?	אלון, אלון, אלונציק!
הכל ניגמר מזמן -	אייך, כבוד השר?
אל תתחבא חמודי,	כולם יצאו מן החורים -
אתה נישאר הסגן!	ורק אתה נישאר ???

אבא אבן גמר בחוץ עדיין לא ברור אם בורג גמר בפנים

לעומת זאת עדיין לא ברור אם אכן סיים הדוקטור יוסף בורג את תפקידו כשר-הפנים ועובדיו המסורים של ה"מישרד מחכים בקוצר-רוח לראות איך יפול דבר.

(סוכנות עתים). לאחר תשע שנות שירות כשר-החוץ סיים מר אבא אבן את עבודתו. בטקס הפרידה הודה מר אבן לחבר העובדים המסור שניפרד ממנו בדימעה וברינה.

ממישנתו של מייסדו
האוכל הוא מזונו של האדם
ד"ר מ. זוארץ
(אלול תרפ"ט, בשעת הסעודה)

באמצעות לוויין

ערב טוב, כאן גרדימון דורגל.

כפי שאתם, צופים יקרים, יכולים לראות מן השקופית מאחורי, אני נמצא בזינווה ומסקר עבורכם את חתימת הסכם-ההפרדה בשיטה האודיו-ויזואלית הידועה.

בצד ימין של השקופית אתם יכולים לראות את צד ימין של אגם זינווה ובצד שמאל את צד שמאל של אגם זינווה. באמצע אתם רואים שפם. זה אני. ועתה לחדשות במלואן:

היום הגיעה המישלחת הישראלית והשתכנה במלון. מחר תגיע הגנה המישלחת הסורית. גם היא תשתכן במלון. נשאלת השאלה: מדוע? מדוע לא צי-

למתי את המישלחת הישראלית, את המלון, את ארמון האומות ואת התכונה לקראת הטכס?

ועניתי — שאילו צילמתי כל זאת, הרי מן הדין היה שאשדר את הסרט במקום לשדר את פרצופי. והרי אין כמו פרצופי להמחשת הסיכסוך המיזרח תיכוני. עלי לציין שתשובתי לא סיפקה אותי. לא הרפיתי. אך כששאלתי אותי „ובכל זאת? עניתי — „אין תגובה“. מדוע הקרירות הזאת? אולי בגלל מזג האוויר הסגרירי השורר כאן לאחרונה.

האמת היא, צופים יקרים, שבהחלט יכולתי להפסיק ברגע זה את השידור ולעזוב את הלוויין לנפשו, אך ההרגשה שברגע זה משוטט שפמי בחלל — משכרת ממש. סוף-סוף לא כל יום נולד שפם אסטרונואוט. ולכן אמשיך לדבר על ריגשותי הגואים ביום היסטורי זה, על התלבטויותי, הששותי, תקוותי, הרהורי הנוגים ועליצותי הטבעית, שחוטים נוגים של עצב שזורים בה. רק עוד שלוש-ארבע דקות. לא יותר. כסף לא קובע,

ולסיום, צופים יקרים, רגע של גילוי לב. האמת היא שאני כלל לא בזינווה וגם בפריו אינני. אני יושב לי בנחת במחסן קטן מאחורי בניין הטל-וויזיה עם שקופית של פריז, שקופית של זינווה, עיפרון מחודד היטב ושפם. איך עבדתי עליכם?

כאן גרדימון דורגל, מחסן-תיפאורות, רוממה.

חדשות ימי-הביניים

כל גחלות אביו בבירה ובסביבותיה, רכוש הכולל את סניף מבשרת-ציון, את תא הסטודנטים של העבודה בשכונת שיח'ג'ראח, 600 עיזים וכבשים, סניף הגבעה הצרפתית, 200 פרות, 40 כלבי-צייד, 15 סוסי-רכיבה אצילים, את סניף גחלות ו-2400 נוסאי-כלים ופרוטקציונרים. כן קיבלה אשתו את מועצת הפועלות ו-350 שפחות.

הרוזן משה ברעם, מרקוזי מיפלגת העבודה בירושלים, התמנה לקרדינאל בחצר האפיפיור על-פי צו הכס-הקדוש. במקומו יכהן כמרקוזי סניף ירושלים בנו עוזי ה-14 לבית ברעםסבורג (שהוא איש-מפתח במנגנון הסניף ב-זכות עצמו). הבחירה אושרה על-ידי מועצת האריסים והסריסים. המרקוזי החדש קיבל לידיו גם את

הנרי קיסינג'ר, שלום.

קצת לא נעים שאדם דיסטרוקטיבי כמוני יכתוב מכתבי-תודה, אבל לפעמים משהו לוחץ בבית-החזה ומכריח לשבת ולכתוב.

אז דע לך, הנרי קיסינג'ר, שאתה מטורף. מטורף אמיתי. הרי יכולת לנהל חיים נעימים ובריאים אי-שם בהרווארד. להרצות פעם-מיים בשבוע, לפלרטט עם סטודנטיות מעריצות, לפרסם פעם בחודש מאמר מתוחכם ב„ניו-יורק-טיימס“, לחבר ספרי היסטוריה שיכללו ברשימות ביבליוגרפיות-חובה בכל האוניברסיטאות — ובכלל, המון אוויר-צח ודשא ושקט ושלווה.

ובמקום כל זה מכניס מטורף שכמוך את ראשו הבריא למיטתה הנגועה של הפוליטיקה הבינלאומית, ותוחב את חוטמו לכל מיני סכסוכים אנושים בין מדינות משוגעות, למרות שכולם יודעים שאין לך שום סיכוי ושאין בכלל עם מי לדבר.

אבל אתה השתגעית, כאמור, והתחלת להתעסק עם פנאטים ואינטרסנטים וקרייריסטים ומשמיצים וסתם מטומטמים. היית „יהודי ונציג-האימפריאליסטים“ מחד, ו„גוי-גמור ומתכחש-למסורת ומקריב-אינטרסים“ מאידך. ובכל זאת חייכת והיית אופטימי ו-אדיב ומנומס ושקט וסובלני — ועקשן עד כדי שיגעון. הסברת, בניב הגרמני שלך, שבשביל לחיות צריך פשרות ובשביל פשרות צריכים ויתורים, וויתורים אינם מנוגדים לצדק, ושכלל יש הרבה סוגי צדק. והצלחת.

ישנם פרשנים שיסבירו שמשטרו הרופף של ניקסון זקוק להי-שגיך, ושאתה מעוניין רק באינטרסים של אמריקה, והישגים מרשימים נחוצים לאגו השאפתני שלך כאוויר לנשימה. שיגידו, לא איכפת לי.

איכפת לי רק שיהיה שקט בגבולות, ויהיה קצת זמן לחשוב, וחילים לא ייהרגו מטפטופי ארטילריה, והשבויים יחזרו לבתי-הם. נדמה לי שאתה, ורק אתה, עשית זאת במו ידך המטורפת. כולנו חייבים לך תודה אישית מעומק הלב, וגם אני. אז תודה. תודה רבה.

בנק הפועלים

הבנקית התנועה, שחוטלה באחרונה על תושבי-החיים, אינו מרתיעות אותם מלבוא לעבודה ישראלית. תמונה: פועלים ערביים ממתנייה, לננות בוסר, בחור לאוטובוס, סייעים מעבר ל„קו הירוק“.

מן השטחים

תשקיף

נסיון לצרף

הליברלים מאשלה

עוד קודם שממשלתו החדשה של יצחק רבין זכה בה באמון הכנסת, החלו כבר המגעים מאחרי הקלעים, שנועדו להרחיב את הקואליציה ולהבטיח לממשלת רבין רוב בכנסת עד לתום הקדנציה שלה. בין השאר נערכו מגעים שתכליתם הייתה לזכר אפשרות של צירוף המפלגה הליברלית לממשלה — תוך פרישתה של זו מהליברל. לאנשי הליברלים הוצעו הצעות קוסמות, ובעיקר נאמר להם שעלידי הציטרפותם יחזקו את הצד הניצח של הממדי, שהיה, ויאפשרו גם את הצטרפות המפד"ל לראשית.

כאשר הועלתה האפשרות שצירוף הליברלים עלול לגרום את פרישת מפ"ם מהקואליציה, התבטאו אישים בכירים בממשלת רבין בנוסח: "לא יזק להם לנוח קצת בחוץ — הרחוב עיף מהם". במקביל נמשכים המאמצים לאפשר את הצטרפות המפד"ל לממשלה. נראה שחוק מיהו יהודי יתן קו תוך שלושה חודשים בנוסח כזה שהגיון במדינת ישראל יעשה כפי שהיה מקובל מדורי הדורות. נוסח זה יאפשר את חזרתה של המפד"ל לממשלה.

אבן רוצה לפקח

על הממשלה

במפלגת העבודה מסתמנת נטייה כללית לתמוך בבחירתו של שרה-חן פורוש, אבא אבן, כמוכ"ל מיפלגת העבודה.

רוב המועמדים לתפקיד זה כבר הסירו את מועמדותם, כדי לא להתחרות באבן. נרי אה שהמועמד היחיד שיתייצב נגדו יהיה ישראל גרנית, הנהנה מתמיכת רפ"י.

אבן מתכוון לשנות את מעמד המוכ"ל במפלגה. הוא מתכוון להקים ציונות-ישיבה בנושאי ביטחון, חוץ ופנים, בהם ישתתפו מומחים ואקדמאים, שיקבלו החלטות אשר יחייבו את שרי מיפלגת העבודה בממשלה.

בצורה זו מתכוון אבן להצר את צעדיו של אלון כמישרד החוץ, ולהערים מיכשולים גם על רכבו של יצחק רבין, שיצטרך להביא להכרעת המפלגה עניינים רבים עוד לפני שיעלה אותם בממשלה.

אבן, המכין את עצמו לקרב על ראשות הממשלה הבאה, עומד לצאת עם אשתו לחו"ל, לחופשה, יחזור לארץ רק אם יסתבר לו שהנשיא ניכסון, בעת ביקורו הקרוב בארץ, יאות לכך שהוא יהיה מארחו.

ספיר אישר לאלון

את משרד החוץ

שר החוץ החדש, יגאל אלון, מתגונן בתקיפות רבה נגד המיתקפה הכללית שנערכה עליו אחרי שהסכים לקבל את משרד החוץ, וגרם בכך לפרישתו של אבא אבן מהממשלה.

אלון מחזיק בכיסו פתק כתוב בידי פנחס ספיר, שניתן לו לפני כחודש ימים, בו טורען ספיר כי לדעתו הוא סבור שאלון מתאים אים ביותר לכהן כשר החוץ בממשלתו החדשה של רבין.

כך מנסה אלון להפריך את הטענות כאילו עשה מה שעשה כדי לפגוע במפא"י.

בינתיים יש השלכות שונות לפרשת אלון-אבן. כך, למשל, התבקש אלון, הנושא את התואר של

"משחרר צפת", ושהוא גם אורח-כבוד של העיר, שלא להשתתף בטכס-האזכרה שיערך ביום השלושים לרצח תלמידי בית-הספר של העיר במעלות.

מבקשים להחזיר

אוגדה לאריק

הרמטכ"ל רבי-אזוף מרדכי ("מוטה") גור, מקבל לאחרונה פניות בהן הוא מתבקש להחזיר לאזוף (מיל.) אריק שרון את מיינויה-חירום שלו כמפקד אוגדה במילואים.

כזכור, נלקח מינויה-חירום של אריק ממנו אחרי שהשתחרר משירות-המילואים, בתום הנסיגה מהגדה המערבית של סיני. צעד זה נראה כעונש על שהעז לבקר את הרמטכ"ל והמטה הכללי בנושא ניהול המילחמה. עתה, למרות בחירתו לכנסת, נראה כי טובים סיכוייו של אריק לקבל את המינוי חזרה.

יוחאי בריון

נאלץ להתפטר

למרות שתנועות-המחאה גוועות והולכות, הרי האלוף (מיל.) יוחאי בריון, אשר עמד בראש אירגון גג של תנועות אלה, עומד לפרוש מתפקידו כמנהל החברה הממשלתית לחקר-מים ואגמים, בגלל פעיי-לותו בתנועות הללו.

בריון נקרא לשיחה עם שר בכיר ביו"ת בממשלה החדשה, ונאמר לו כי עליו לנתק את הקשר עם אותן תנועות. משסירב, הסביר לו אותו שר, כי הממשלה החדשה לא תראה בעין יפה את המשך כהונתו. בריון יצא מייד לחופשה לקיבוץ, מעגן-מיכאל, ודחה את התפטרותו הסופית עד אחרי הכנס הבינלאומי בנושאי דגה, העומד להתקיים בארץ.

מישטרה צבאית

לאו"ם בתל-אביב

כוח-החירום של האו"ם יתחיל בימים הקרובים להפעיל מישטרה צבאית במרחב העיר תל-אביב. תפקידם של אנשי המישטרה-הצבאית של האו"ם, המוגנים כמה עשרות חיילים ושיסיירו בעיר על גבי ג'יפים לבנים, יהיה לפקח על התנהגות הולמת מצד חיילי כוח-החירום הבאים לבלות את חופשותיהם בתל-אביב.

לאחרונה הסתכנו חיילים של כוח האו"ם בכמה תיגרות כמועדוני-לילה ברחוב הירי קון.

האם תתפרק

ועדת אגרונט?

שמועות עקשניות טוענות כי דפי חות שני חברים של ועדת אגרונט שוקלים את התפטרותם מהוועדה. האחד הוא רבי-אזוף (מיל.) יגאל ירון, אשר אמר למקורביו כי הוא רוצה להתפטר מהוועדה, אך ממתין עד שי תורכב הממשלה החדשה, כדי שלא יחשדו בו כי הוא רוצה תפקיד כממדי שיהיה לו.

החבר האחר של הוועדה המעיין בהתפטרות, הוא שופט בית-המשפט העליון משה דרורי, הפוען כי הפערה הציבורית שקמה סביב ועדת אגרונט, אשר שניים מחבריה הם שופטים עליונים, פוגעת בכבוד בית-המשפט העליון.

עכשיו מותר לגלות:

הקצונה הבכירה

נגד די"ן

פרישה שנשמרה עד כה כמוד: מייד אחרי המילחמה, באוקטובר 1973, נאלץ משה די"ן להודיע למדינה שצפויה התנגדות חריפה כקצונה הבכירה, אם תתגשם החלטה שנתקבלה על-ידי הממשלה. עילת הפרשה היתה הפסקה שהושינה בין די"ן והמצרים, באמצעות ה"אמריקאים, בדבר הוצאת הפצועים המצריים מתחום הארמיה השלישית המפורת, ללא תמורה. מספרים בכירים רבים התמרמרו על הפסקה זו, מפני שלא היתה מותנית בהחזרת השבויים הישראליים הפצועים ממצרים. אחרי שדי"ן העי" מיד את גזירתו על חומרת ההתנגדות, בומלה ההפסקה.

כתבים ישראליים

חדשים בווינגטון

תחלופה עומדת להיערך במושב העיתונאים הישראליים בווינגטון. את מקומו של כתב ידיעות אחרונות שם, יוחנן להב, עומד למלא ניסים קיוויתי, ולא יאתן הבר, כפי שחשבו תחילה. גם "הארץ" מינה כתב מיוחד לווינגטון טון — את כתבו המריני, דן מרגלית.

קבוצת הכדורסל

של מכבי ת"א

אחפשת מאמץ

אלופת ישראל בכדורסל מכבי תל-אביב, מנהלת עתה משאומתן לאימוצה על-ידי חברת מיסחרית. עבור האימוץ דורשים מנהלי הקבוצה סכום של רבע מיליון ל"י.

הקבוצה הראשונה שאומצה בידי מיפעל מיסחרי בליגת הכדורסל הלאומית היא מכבי רמת-גן, שאומצה בידי חברת האלקטרוניקה מ"ן. שילמה סכום של 75 אלף ל"י תמורת האימוץ. מכבי רמת-גן התחייבה תמורת סכום זה, להופיע במשך שנה במישחקי הליגה כשהסמל המיסחרי של חברת מ"ן מתנוסס על חולצות כדורסלניה.

"מכבי" תל-אביב מנהלת את המשא" והמתן שלה עם חברת הממתקים "עלית", וכן עם חברת-ההלבשה "לי" ו"לוי"ס."

מסטרואני, ניבן ומרווין

להסרטה בארץ

בעיקבות פגישות שנערכו בקאן, החליטו חברות-הספקה בינלאומיות גדולות להפיק בארץ, בשיתוף עם אולפני ברק"פטה-המפריס, שלושה מתוך תישעה סרטיים שחוכנו מלכתחילה להפקה בקנדה. בין הכוכבים הבינלאומיים שיגיעו לארץ להפקת הסרט אחרון הניבורים: מרצלו מסטריאני, דיוויד ניבן ולי מרווין. כן יופק בארץ סרטו של אוטו פרימינגר, רודבאד.

הטלוויזיה תבקר

את העיתונות

בקרב תחיל הביקורת העיתונאית על הטלוויזיה והרדיו להיות חדיסטרית.

מנכ"ל רשות השידור, יצחק לבני, הודיע בסיומו של ועדת העיתונות, שגם בטלוויזיה וגם ברדיו יוקמו מדורים לביקורת על העיתונות.

כמה פעמים אתה יכול ???

פעם...

ועוד פעם...

ועוד פעם...

בסכין הגילוח "דיפלומט" - אתה יכול להתגלח הרבה פעמים...

ועוד פעם...
100.- ל"י

... ועוד במבצע תווית המזל

בכל יום תסופק לשוק חפיסת סכיני גילוח "דיפלומט" שתכלול תווית מיוחדת שתזכה אותך ב-100 ל"י.

שלח אותה ל"דיפלומט" ת.ד. 14187 תל-אביב, ותקבל מיד

100.- ל"י

בדאר חוזה. חפש בכל יום את תווית המזל של דיפלומט!

דיפלומט

דברך אל המכנה המשותף הנמוך ב- יותר — השאר כבר יבינו...
אף, ירושלים

בריחה אקטואלית

גולדה ודיין מתוכחים בשעת טיסה. אומרת גולדה: „אם אשליך מכאן שטר של 100 לירות, ישמה אורח אחד מישראל לכל הפחות.“ אומר דיין: „אם אשליך 10 שטרות של 10 לירות, ישמחו 10 אזרחים.“

פונה אליהם הטייס, ואומר: „לו הייתי משליך מכאן את שניכם, שלושה מיליון יהודים ייצאו מכליהם מרוב שימחה!“

אהרון מאורוב, חולון

מתי צולם דיין?

„העולם הזה“ 1916, „עיר ה- היגה“, על זועת מעלות.

בתיאור זועת מעלות, התפרסמה תמונה, תחתיה ההסבר: „מחסום חי לדיין.“

כמי שהיה עד למחסום הזה, אני כו- פר בתיאור שלכם. לא המון נסער ולא צעקות „רוצח“, ובוודאי שלא צעקות בנוסח „למה לא שיחררתם את המחב- לים?“

ומדוע לא?

מפני שהתמונה צולמה בשעה 9.00 בבוקרו של אותו יום מר וזעה, היינו כתשע שעות לפני שהתרחש האסון, ולדי משרדי המועצה המקומית.

אותה שעה יצא שר הביטחון את משרדי המועצה המקומית מעלות, שם האזין לקולבנות פרנסי העירייה ואח- רים, אודות סידרי הביטחון.

אכן נקהלו סביבו אנשים, והיו אלה בעיקר עיתונאים מקומיים ונציגי סוכ- נות זרות, שביקשו לשמוע מפיו על המתרחש.

לא „המון וועם“, אלא כמה מתושבי מעלות צעקו לעבר דיין (שאכן היה מו- קף שומרים, ובדין שיהיה כך במצב כזה) קריאות כמו: „דיין, איפה הביט- חון שלנו?“ פה ושם קלטתי גם קרי- אות גנאי, אך איש לא האשים אותו בטבח או באישיחורר מחבלים. מן ה- טעם הפשוט: באותה שעה עדיין לא יכול היה איש לדעת כיצד יפול דבר. צבאי מל, חיפה

● צלם העולם הזה אלכס ברנובסקי, שהגיע למעלות רק בשעה 12.30, צילם תמונה זו בשעה 17.50, כשדיין יצא מ- בית-הספר, מייד אחרי סיום ההסתע- רות. הוא שמע במו אוזניו קריאות:

שיטה הריגה

העובדה שהרצח במעלות עלול להי- שנות, מחייבת שינוי לא רק באמצעי- המיניה, כי אם גם בדרכי-הפריצה ש- הייבות לבוא בחשבון כאפשרות של הרגע האחרון.

מתוך מה שראיתי בטלוויזיה, הת- רשמתי שצה"ל עדיין פועל על-פי שי- טות סטנדרטיות של לחימה בשטח בנוי.

צה"ל הניח למחבלים את יתרון ה- זמן. הפרש של שניות עלול לחרוץ גורל מערכה מעין זו. הרשוני להציע הצעה, שייתכן שאיננה מעשית כלל, אך לדע- תי עצה הגישה לחרוג מן המיסגרת — היא הקובעת. ייתכן שהצעתי זו תביא לייסוס הצעות אחרות טובות בהרבה.

דאונים יכלו לדאות בכיוון בית-הס- פ, מכיוון שלא יכול היה להיסקר על- ידי המחבלים (מצד הקיר של הבניין ולא מצד החלונות), לדאות במהירות מינימלית מעל גג הבניין השטוח ולהנ- חית צנחנים (באותו הזמן אפשר היה לדבר ברמקול עם המחבלים בכדי להב- ליע את חבטות הנחיתות).

במידה שאפשר היה לרדת לקומה ה- שנייה מן הגג, מה טוב. במידה שלא, קיימת אפשרות שנייה: לשלשל בחב- לים חיילים מן הגג בכיוון החלונות באופן ששניות לפני פתיחה באש מן הכוחות המקיפים, החיילים היו נמצ- אים במרחק אופטימלי מן החלונות.

מספיק רחוק כדי שלא להיפגע, ומס- פיק קרוב כך שהחיילים שעל הגג יכלו לקרוב במהירות אל תוך החלונות המנופצים מייד עם הפסקת האש.

החיילים התלויים (מצויידיים בכ- פפות למניעת היפצעות מרסיסי הזג- גות) היו פורצים אל תוך הקומה ומטהרים את השטח.

א. זילברברג, ניר-זרק

ההיגיון של קול

„העולם הזה“ 1916, „מיכתב גלוי לשר קול“, מיכתב למערי- כת של רפי ברוך ואורי בן-מאיר, שני מילואימניקים המשרתים במובלעת והתוקפים את דיעו- תיו הנציגות של שר-התיירות משה קול.

לרפי ואורי שלום, ברצוני להתייחס למיכתבכם התמים בו פניתם, במהלך חיפושכם אחר ה- היגיון, אל השר משה קול. תמהני עליכם, על שאתם מחפשים

„העולם הזה“, שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134. תאריך: 136. מען מברקי: עזרמפרם „הרפוס החדש“ בע"מ, תל-אביב, רח' בניאביגודר. הפצה: ג' בע"מ. גלופות: צינקוגרפיה כספי בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי. המו"ל: העולם הזה בע"מ.

ק/כא יקר.

ששיעשרה הנערות, שזכו כבר לשאת על ראשיהן היפים את כתר מלכת-המים, מהוות חתך נאמן של היופי הישראלי במיטבו.

תחרות בחירת מלכת-המים, בה החל העולם הזה לפני 16 שנה, הפכה כבר לשם דבר. שרשרת המופעים המלווה את האירוע עד לשיאו, הכתרת המלכה, במקומות שונים בארץ, מלווה בקהל-שיא, ומצטיינת ברמתה המקצועית הגבוהה.

אלא שאפילו מיבצע זה אינו מנותק מן המאורעות. רונית בלנק, מלכת המים של שנת 1973, נבחרה זמן קצר ביותר לפני פרוץ מלחמת יום-הכיפורים. המלחמה, שהשיעה באורח ישיר על האירועים שלאחר-הבחירה, העיבה על שימחת המלכה וסגנוניתיה.

כך נאלצו לדחות את הביקור המובטח בהלנה רובינשטיין לחדשים אחרים, וכך גם נדחתה הפלגתה המובטחת של המלכה לאירופה. הפרס הגדול בו זכתה רונית היה הפלגה באוניית צים, אלא שבאותה תקופה

מלכת המים '73' וסגנותיה המלחמה העיבה

מכרה החברה את אוניות-הנוסעים שלה, ולכן — נוסף לדחייה מהפלגה עצמה, יוצאת המלכה להפלגתה רק בלימים אלה, באונייה זרה. סיפורי-ההצלחה של מלכת-המים הפכו גם הם לתנ"ך הפרטי של כל נערה המבקשת להנציח את יופייה. היספיות הצעירות עוקבות בנאמנות אחר דרכיהן של יהודית מזור, שהפכה לחברה בחוגי-הסילון העולמי ולאשת-חברה מבוקשת בניו-יורק, של חני פרי, שהפכה לדוגמנית עולמית המופיעה על שעריהם של הגדולים בעיתוני-העולם, ואחר התקדמותה של דוקי הוניגמן, המלכה של שנת 1972, שהפכה גם היא לדוגמנית-צמרת מבוקשת ביותר.

בעוד זמן קצר יפתח סיבוב חדש של תחרות מלכת-המים, מיבצע-היופי הישראלי של העולם הזה. והשנה, נקווה, יעמוד המיבצע שוב בסימן של חגיגה אמיתית, של ניצחון היופי, הנעורים והאביב על מוראות המלחמה. מלכת-המים של שנת 1974 תהיה, כך אנו מאמינים, מלכת השלום המיוחל, בשורת היופי והשלום המיוחל. מי תהיה המאושרת?

נערות המבקשות להציג את מועמדותן לתחרות מלכת- המים, וכאזה המבקשים להמליץ על יפהפיות המייצגות, לדעתם, את היופי הישראלי הטיפוסי מתבקשים להתקשר למשרדי העולם הזה, מל. 260134*5*6, מדיייום בין השעות 10—12 בבוקר.

חגיגת דיין כמעדות „את הראש שלו!“

„ברזונה“, „את הראש שלו!“ „רוצח!“ באותה שעה פטשה שמועה שמישהו חטף רובה מחייל ואיים לירות בדיין. פנייה למרמפטיסט

ביום 2.5.74 הסעתי חייל מרחוב וייצמן בחולון, ועל נדיבות-ליבי זו הוא גמל לי בגניבת המסרטה שלי מהמכו- ניית.

למען המוסר, ההגינות, הסדר הטוב והמוראל של צה"ל, אני מבקש חייל כפוי-טובה זה שיתייחד עם מצפוני, יפשפש במעשיו, יחזור בתשובה ויחזיר לי בדואר את המסרטה (או לפחות את הפילסם).

ד"ר יוסף כספי,

רח' קדושי קהיר 11, חולון

קשר בין מוישה קול ובין ההיגיון ה- מקובל. צאו וחישבו — מוישה קונה את עו- למו בזכות הליברלים העצמאיים, ואילו מיפלגה זו — שום ניתוח הגיוני לא יג- לה את עצמאותה ובוודאי לא את זכו- תה לשם „ליברלית“ — אולם היא את הקולות הדרושים לישיבה בכנסת מקב- לת מן הבוחר הישראלי, ולא מן ה- היגיון.

מוישה קול, כאיש פוליטי, פונה אל הבוחר הישראלי ולא אל ההיגיון — קשה מאוד להגיע ברכיבה על גב ה- היגיון.

הרשו לי לסיים בציטוט שעושה רו- שם כי גם מוישה קול קרא אותו: „כ- אשר אתה פונה אל ציבור רחב, כוון

משרד הבריאות / יחידת האחיות

בוגרת שמינית רכשי מקצוע מענין ומשתלם

**נמשכת ההרשמה
לבתי"ם ממשלתיים
לאחיות מוסמכות**

בית-ספר לאחיות ילון, ליד בי"ח הממשלתי רמב"ם, חיפה, טלפון: (04) 52 82 71
 בי"ם לאחיות ליד המרכז הרפואי ע"ש ד"ר ח. שיבא, תל-השומר, טלפון: (03) 75 52 25
 בית-ספר לאחיות ליד בי"ח הממשלתי אסף הרופא, צריפין, טלפון: (03) 96 31 31
 בית-ספר לאחיות, אשקלון, טלפון: (051) 41 05
 בית-ספר לאחיות ליד בית-חולים הממשלתי הלל יפה, חדרה, טלפון: (063) 2 33 35
 בי"ם לאחיות ע"ש שיינברון, ליד כתי"ח הממשלתיים עירוניים תל-אביב, רח' הנרייטה סולד 17, טלפון: (03) 25 84 17
 בית-ספר לאחיות ע"ש ד"ר זיידה, ליד בי"ח רוטשילד, חיפה, טלפון: (04) 66 44 81

- עם הרשמתן לבית-ספר לאחיות, מתגייסות הבנות לעתודה האקדמית.
- עולות חדשות וזכאיות לתמיכה במשרד לקליטת עליה/מינהל הסטודנטים.
- מתקבלות מועמדות גם ללא תנאי פנימיה.

„אני רוצה לחזור לשדות ולמירעה.“ אמר אלון לרבין, וקיבל את סגנות ראשהממשלה

לאן באמת נעלם יגאל אלון, שעה שכל המדינה חיפשה אותו? שליחים מטעם פינהם ספיר ויצחק רבין יצאו לחפש את אלון בקיבוץ גינוסר, בביתו אשר בירושלים המזרחית ובמיספר מלונות-פאר בתל-אביב, כדי לשכנע אותו לוותר על סגנות ראשהממשלה, ולמנוע משבר בין החטיבות במערך. אולם אלון, שציפה להתפתחות זו, ולא רצה לוותר על תפקידו, הסתגר משך שלושה ימים במלון המיגדל אשר במיגדל שלום, השתזף לו בהגנה

„רבי המהלך בשמיים“ וזאת משום שאלון נעלם למשך שלושה ימים, בעת הרכבת הממשלה.

ח"כ אבא אבן מצא הגדרה לממשלה בה אינו משתף. אמר השבוע אבן: „פעם, בעת הרכבת הממשלה היוצאת, אמר משה דיין שהממשלה מהווה קומביניציה של הגוש והפלמ"ח. עכשיו הממשלה מהווה, פשוט, מאפיה של הפלמ"ח.“

עם בחירתו של יצחק רבין כראשהממשלה, נמשכה

פזת: „הנשיא! הנשיא!“ גולדה קלטה את הרמז, המשיכה בדבריה בדברייחודה גם לניכסון.

כאשר נבחר השבוע ראש הקואליציה ח"כ משה ברעם, כשרעבודה בממשלתו החדשה של יצחק רבין, ואילו אבא אבן נשאר מחוץ לממשלה, נזכרו רבים בפסוק שאמר ברעם בעת נאום שנשא בהפגנת האחד-במאי בירושלים, לפני 15 שנה, וראו בו מעין נבואה למה שאירע עתה. באותו נאום, בעת שנשחף בהתלהבותו, אמר ברעם, שהיה אז מזכיר מועצת פועליירושלים: „זוהי אבן שי אין לה שופכי!“

שר המיסחר והתעשייה היום ברדיב ממשיך למלא את התפקיד אותו מילא בממ"שלה הקודמת, אך בכל-זאת בהבדל אחד: ברדיב עומד לקבל מכונית סאב 99 חדשה, בעלת אלפיים סמ"ק, הנחשבת לדגם המפואר של מכונית זו, ומחירה למעלה מ-50 אלף ל"י.

מי אשם במהומות הר אחרונות שפרצו באתיופיה? העיתונאית בעלת הגלריה רות חפר, שחזרה בשבוע שעבר מביקור באתיופיה, פגשה שם את הקונסול-לשעבר של אתיופיה בישראל, יפתח דימייט-ריו, שגילה לה: „הישראלים אשמים.“ כשהתעניינה מה פתאום, הסביר לה: „אומרים שאלוהי ישראל מעניש את האתיופים על שניתקו את הידיים עם ישראל.“

הסופר יורם (סוסעץ) קניוק, התלונן השבוע בפומבי על הפיחות שחל בשם הפרטי „יורם“, השם, שהיה פעם מקור-גאווה לבעליו, משמש כיום, לדבריו, ככינוי-גנאי. באותה הזדמנות גילה יורם, שהיה אחד הראשונים מבני תל-אביב שנקרא בשם זה, מי העניק לו את השם: היום נחמך ביאליק.

תושב חיפה, איתן הר לנד, כועס. איתן, סוכן-ביטוח ממושקף, כתב מיכתב לראש-עיריית חיפה, יוסף אלמוג, היפנה את תשומת-ליבו כך שתוארו הוא „ראש-עירייה“ ולא „ראש-עיר“. בתשובה קיבל הר

אהרון ידלין

למד בשבוע שעבר כי לא תמיד טוב לקנות מכונית חדשה, אפילו אם זה על חשבון מיפגות-העבודה. ידלין הגיע עם ה„וולוו“ החדשה שלו לשיבת מרכז מיפגות העבודה, לא הצליח להחנות אותה וגרם למקץ עצום. השוטרים לא העזו לגשת אליו, אך אחד מסדרני מיפגותו גונש אליו, הציע לעזור לו להחנות את המכונית.

בבדיקה שנמצאת על גג המלון, וקיבל מסגים מהמעסה שבר מלון. רק פעם אחת משך כל התקופה הזו, ערך אלון גיחה, לקפה אנגל בתל-אביב, שם נפגש עם שני האנשים היחידים שידעו היכן הוא מסתתר: השר ישראל גלילי ועוזרו האישי של אלון, חיים בראון.

באותה שיחה סיפר אלון לגלילי על מה שוחח עם יצחק רבין, עוד לפני שאלון נעלם. סיפר אלון על מגעיו עם רבין: „יצחק שאל אותי, מה אתה רוצה? אמרתי לו: יצחק, מבחינה אמוצינאלית אני רוצה לחזור לשדות, למשק, למירעה.“ אחר-כך נתתי לו את סיפרי החדש, בית אבי, ואמרתי לו: „אלה היו הימים הטובים בחיי. הם לא יחזרו עוד.“ מה שרבין הסיק, כמובן, משיחה זו, היה שאלון רוצה להיות שריחוק וסגן ראשהממשלה גם-יחד.

את דעתו של פינהס ספיר על עזרתו של שריחוק וסגן ראשהממשלה יגאל אלון לשיחות הפרדת-הכוחות עם השרים, השמיע השבוע ספיר באומרו: „מה הדברים הגדולים שעשה אלון חוץ מאשר לקרוא לקסינג'ר בשמו הפרטי הנרי?“ ספיר אף כינה את אלון בשם

שבוע מיכתב, על נייר-מיכתבים הנושא את הכותרת „לישכת ראש-העיר“, בוז הלשון: „א.נ.כ. כבוד ראש-העיר ביקשני לאשר קבלת מיכתבך מיום 29.4.74. רשמנו לפנינו הערתך. בברכה, יוסף גלזמן, עוזר ראש-העיר.“ למרות ההערה, השתמש

רחבעם („גנדי“) זאבי

האלוף במילואים, מי שרגיל היה ב-מירדפים בביקעת הירדן בעת שירותו בצבא, היה קורבן מירדף שערכו עליו צלמים בפתיחת התערוכה של משה ינוקא. צלמתי העיתונות אלה זוהר רדפה אחרי גנדי לצלם אותו, ובעוד הוא מסתיר את פניו, הצליח לצלם את שניהם צלם-עיתונות אחר.

העוזר שלוש פעמים בתואר „ראש-העיר“.

מחדל חמור התגלה ב-שבוע שעבר בנחה-השמירה של בני מישפחת ז'קלין קנרדי-אונאסיס. בשידור-טלוויזיה רואיין מפעיל המעלית בביתה הגניורקי של ז'קלין, שגילה כי השמירה על ילדיו של הנשיא המנוח ג'ון קנרדי היא לקוייה ביותר: „אותי, למשל, משאירים הרבה פעמים כשומר יחיד על ג'ון, בנה של הגברת קנרדי. אבל איש לא טרח לגלות שהייתי בעבר מאושפז בבית חולים לחולי-רוח.“ בעיקבות השידור פוטר האיש מעבודתו.

על הימים הטובים של מפ"ם באופוזיציה סיפר השבוע

נירה לידצקי

עורכת-הדיון, זכתה למסיבת-הפתעה לרגל יום-הולדתה מצעלה ושותפה למישרד עורכי-הדיון צבי לידצקי. אולם לידצקי התגלה כאן כמארגן מסיבות גרוע, ובתחילה זחלה המסיבה בעצלתיים, עד שגילתה נירה לידצקי יוזמה ושלחה את בעלה להביא מיספר חתיכות. בתמונה מימין לשמאל: חנה שמש, יועצת-ביטוח, צבי ונירה לידצקי ויגאל מוסינזון.

איש תנועות-המחאה, השרדן מיכה שגריר, כשנתקבל לי עבודה בעיתון על המישור, נאמר לו, לדבריו: „תביא לנו מאמרים אובייקטיביים נגד ה-ממשלה.“

חינוך אחר לאובייקטיבי

רחבעם („גנדי“) זאבי

האלוף במילואים, מי שרגיל היה ב-מירדפים בביקעת הירדן בעת שירותו בצבא, היה קורבן מירדף שערכו עליו צלמים בפתיחת התערוכה של משה ינוקא. צלמתי העיתונות אלה זוהר רדפה אחרי גנדי לצלם אותו, ובעוד הוא מסתיר את פניו, הצליח לצלם את שניהם צלם-עיתונות אחר.

העוזר שלוש פעמים בתואר „ראש-העיר“.

מחדל חמור התגלה ב-שבוע שעבר בנחה-השמירה של בני מישפחת ז'קלין קנרדי-אונאסיס. בשידור-טלוויזיה רואיין מפעיל המעלית בביתה הגניורקי של ז'קלין, שגילה כי השמירה על ילדיו של הנשיא המנוח ג'ון קנרדי היא לקוייה ביותר: „אותי, למשל, משאירים הרבה פעמים כשומר יחיד על ג'ון, בנה של הגברת קנרדי. אבל איש לא טרח לגלות שהייתי בעבר מאושפז בבית חולים לחולי-רוח.“ בעיקבות השידור פוטר האיש מעבודתו.

על הימים הטובים של מפ"ם באופוזיציה סיפר השבוע

נירה לידצקי

עורכת-הדיון, זכתה למסיבת-הפתעה לרגל יום-הולדתה מצעלה ושותפה למישרד עורכי-הדיון צבי לידצקי. אולם לידצקי התגלה כאן כמארגן מסיבות גרוע, ובתחילה זחלה המסיבה בעצלתיים, עד שגילתה נירה לידצקי יוזמה ושלחה את בעלה להביא מיספר חתיכות. בתמונה מימין לשמאל: חנה שמש, יועצת-ביטוח, צבי ונירה לידצקי ויגאל מוסינזון.

משה דיין

שלח למכירה הומבית שנערכה בשבוע שעבר למען אירגון נכי צה"ל במלון הילטון בתל אביב, כד משנת 1200 לפני הספירה, בחתימת ידו בעברית ובאנגלית. שמואל שי, שהינחה את המכירה, הציע את הכד במחיר התחלתי של 2000 לירות. מקרב הקהל לא נשמעה כל הצעה, אולם אחד הנוכחים קרא לעבר שי: "היום החתימה לא שווה הרבה, תוריד מהמחיר." שי התרגז והחליט לבטל את מכירת הכד, אולם ברגע האחרון הציל את המצב תייר מקנדה שקנה את הכד, ששווי 6000 לירות, ב-2200 לירות. באותה מכירה נערכה תחרות, כמעט על כל תמונה, בעיקר בין שני שולחנות. ליד שולחן אחד ישבו היהלומנים דויד רחמימוב (ראשון משמאל בתמונה האמי צעית), הוגו שונינו והאחים מנדליה מולדבסקי. בשולחן האחר ישב סוחר מכשירי-הכתיבה מרדכי (מוטי) מרום (בתמונה הימנית). אולם בעוד היהלומנים קנו, תמונות שמוצאות חן בעינינו, הצליחו מרום לקנות תמונות של ציירים מפורסמים.

יונה אפרת

אלוף-פיקוד-המרכז ידוע כמי שאינו מבין גדול בציורים, אך בכל זאת השתתף בפתיחת תערוכת-הציורים של סוזי רוסקאוורוב. אפרת מצא לו זמן פנוי לבוא לתערוכה, משום שהציורה גם כותבת שירים, והיא האחראית למרבית שירי התוכנית החדשה של להקת פיקוד-המרכז.

בקשתו רבקה מיכאלי, שהופיעה באותו ערב. התענוג עלה ל-600 ל"י, אותן שילם בר במקום.

רעיית ראש-הממשלה הר חדה של ישראל, לאה רבין, סיפרה בשבוע שעבר על חוויה שאירעה לה ערב בחירתו של בעלה, יצחק רבין. באחת המסיבות בות ניגש אליה ידד וברוך אותה במילים: "שלום, אשת ראש-הממשלה..." משהו, שעמד מאחוריה, תמה אז: "מה? לגולדה מאיר יש אשה?"

פסוקי השבוע

● העיתונאי עמוס קינן: "דיין נמוג. מה שנשאר ממנו זה רק החיוך בדמותו של שמעון פרס."

● העיתונאי שלום רוזני: "עלה החדשה: 'עתה עומדים אנו כלאחר איוש'."

את הקטע, הסבירה רבקה-לה לקהל שזו הפעם האחרונה שהיא מציגה קטע זה, בגלל התפטרותה של ראש-הממשלה, וכי היא מודה לראש-הממשלה על שאפשר היה להקות אותה: "עשיתי על הקטע הזה הרבה כסף," הסבירה רבקה-לה. "כל הטפטים והווילונות אצלי בבית, הם רק מהקטע הזה."

נראה כי פרשה חדשה ישנה עומדת להעסיק את ה"מדינה, פרשת אליעזר ליבנה. הפובליציסט הימני הוציא משור רות מפא"י בשנת 1954 על שבנה וילה בירושלים, וסקני המפלגה החליטו כי לאיש מעמד-הפועלים לא נאה שתהיה וילה כזו. כשלא עזר הלחץ על ליבנה להיפטר מהבית, הוא הוציא משורות המפלגה. בישיבת מרכז מפלגת-העבודה האחרון נה, הזכיר רויד הכהן בנאומו את מיקרה ליבנה, ותקף את אלה שורקו את ליבנה ממפא"י. אולם בזאת לא נשכח הנושא. בדיוק עשרים שנה אחרי ש" אירע, ביומנו של מ"שה שרת, שהתפרסם בשבוע שעבר, מספר שרת כי ביקר בביתו של ליבנה, וציין אף כי הריחוט דל. שרת טען כי ביתו של דויד הכהן, על הריהוקרמל, הרבה יותר מ" פואר מבית-המריבה של ליבנה."

במכירה הפומבית שנערך רכה במלון הילטון, למען נכי צה"ל, התחרו על אחת התמונות, בינם לבין עצמם, שני האחים מולדבסקי, וזכה בה האח מנדליה, בסכום של 1200 ל"י. כדי לא לפגוע ביחסי המיטפתה, תרם אותה חזרה למכירה הפומבית ונתן בכך הזדמנות לאחיו מנשה לרכוש אותה בשנית, בסכום של 1250 ל"י. סך-הכול של המכירות באותו ערב היה מאה אלף לירות, אשר תוקדשנה לביח הלוחם בתל-אביב.

על אחת התמונות התחרה אף בעלה-המיוזלה ג'קי רונן, עם הפירסומאי נחמן קורן. כשראה ג'קי כי המחיר עלה, הפסיק להתחרות. שמואל שי, שהינחה את המכירה, הציע לג'קי: "תמשיך להתחרות על התמונה, קנה אותה, ואז נחמן יבוא אליך למסעדה להסתכל עליה, ויוציא אצלך את הכסף שעלתה לך התמונה."

אין כל ספק שאת הר קנייה הטובה ביותר באותו ערב עשה היהלומן פסח ברמון, מי שידוע כאחד הגדבנים הגדור לים בארץ למען נכי צה"ל. הוא קנה שיר שתשיר לו על-יפי

זהו מיקצו שעיקרו חנופה. העיתונות מחניפה למנהיגים לי מעלה, ולציפיות הקהל למטה."

בערב בירה ומצב רוח, שנערך בשבוע שעבר במועדון התיאטרון בתל-אביב וששודר אחר-כך בקול ישראל, תקף ח"כ המרכז החופשי, שמואל תמיר, את הממשלה החדשה שהורכבה על-ידי יצחק רבין. לאחר שסיים לתקוף את הממר שלה, הוסיף תמיר: "אבל יש לממשלה הזו יתרון אחד, ששר האוצר פינחס ספיר הולך לסוכנות-היהודית."

באותה תוכנית התייחס המנחה, יעקב אגמון, לפרשה האחרונה של שרה-חגית יגאל אלון. אמר אגמון: "אלון הוציא לאור את הספר בית-אבי, עכשיו הוא יכול לכתוב חלק שני: בית אבא אבן." ואילו הפיזר מונאי ירדני מנכ"ס אמר באותו נושא: "אחרי הרכבת הממשלה הסתבר שאבן הוא יתום - הוא נשאר בלי אבא."

בהופעה שנערכה בשבוע שעבר במלון הילטון בתל-אביב, נפרדה הומרת רבקה מיכאלי מראש-הממשלה גולדה מאיר בדרך מיוחדת במינה. לרבקה-לה יש קטע, בו היא מחקה את גולדה בדיאלוג בין גולדה לבין אוהד קבוצת הכדורגל של בית"ר תל-אביב. אחרי שנתנה

איך משפיעים ויכוחי הטלוויזיה, מסוג בומראנג, על קהל-הצופים? על כך יש לי מנכ"ל רשות-השידור, יצחק ליבני, דיעה מקורית. "אחרי כמה ימים אין איש זוכר מה אמר מי," הוא טוען, "ולכן הוויכוחים אינם משפיעים על הדיעות. אבל הם משפיעים על תרבות-הדיבור. הקהל נוכח ל" דעת שעל כל עניין יכולות להיות דיעות שונות, והוא זוכר את אופן-הדיבור ומינהגי-הדבור כוח של המשתתפים." בהקשר זה הזכיר ליבני את סיטמת צבאי טמבור: "את השמש לא נוכל לצבוע בשבילכם, את הפרחים בגן לא נוכל לצבוע בשבילכם, אבל את הרהיטים נוכל לצבוע בשבילכם." ההיקש: הטלוויזיה אינה משנה את דעות הציבור, אלא את צורת-ההתייחסות שלו לבעיות.

אגב, ליבני מכחישי שידורי ישראל היו אחראים לידעית-הכזב. כאילו זרקו ה" פידאיון במעלות ילדים דרך החלון. הידיעה אמנם שודרה ברדיו, וגרמה להודעות כלליות. אבל לא כתבי-שידור ישראל המציאו אותה. לדבריו, אלא כתב סוכנות עיתים, שמסר אותה באותו בוקר לשידור.

את תפקיד העיתונות הגדיר העיתונאי-הפרופסור יר" מ"הו יולב בצורה די שלילית:

רן כיסלו

מי שהיה הכתב לעניינים פליים של היומון "הארץ", וכיום הכתב הפוליטי של היומון מנון מנשק את ידה של כלת-המסיבה, עורכת-ידן נירה לידצקי.

מכתבים

מיזחמת תרבות

"העולם הזה" 1916, "תרבות החרא" מיכתב למערכת של קורא מנווה-מגן שחתם בשם אחד העם, על אלוף-מישנה מ"חיל-האוויר שנהג במכוניתו, עי"ן שן סיגר ועבר עבירת-תנועה.

לדעתי מיכתב זה הוא סימפטום נור" סף של התרבות שאותו כותב שולל, ואני רואה בו ניסיון כושל של אזרחות טובה.

וכל-כך למה?

אחרי המילחמה נוצרה אופנה של ירידה על כל דבר הקשור לצה"ל. אז רחים שונים ממש מחפשים הזדמנויות כאלה. מה הקשר לדרגתו הצבאית ול- עובדה שאותו אל"מ עישן סיגר, לבין עבירת-התנועה אותה ביצע?

אמנם אינני בא ללמד סניגוריה על אותו אל"מ, ואם הייתי נמצא במכונית אחריו הייתי ודאי מזכה אותו בקללה, אך אני משוכנע שאילו חיתה זו מכונית אזרחית, לא היה מתפנה אותו כותב לכתוב לכם על כך, כי הרי עבירות כאלה מתבצעות יום-יום לנגד עינינו ועינינו, ומדוע אינו מוקיע תופעה זו באופן כללי? מדוע איננו מתגייס לשו"רות המישטרה, הסובלת ממחסור ב"כוח-אדם, ומסייע בפיקוח על התנועה?

מנשה מני, תל-אביב

טירוריום בינלאומי

לדבר על טירוריום כתופעה ספונטא-נית הוא טעות פאטלית.

אם לנתח בקור-רוח רצח המונים בקריית-שמונה, מעלות והבירה של ה"רפובליקה האירית, אפשר להגיע למס"קנה מקפאית-דם. ערבים, יהודים ואירים הם אנשי המיבצעים. המורחות מאחורי רצח אחים זה יושבים במוסקבה, פראג ומיזרח-ברלין.

קופל

עקב החרפת ב"קורות הבטיחות בנמלי התעופה ב"עולם, ניכנס ה"קג"ב לעיסקי הר"צח הבינלאומי, והם שמנחיתים חומרי-נפץ ונשק על חופים עזובים הקרובים למטרות שנבחרו, לחבלות סלקטיוויות. אימת סחטנות הנפט מונעת מהמערב לארגן ביון נגדי למניעת טירוריום בינ-לאומי.

א. קופל, אנטוורפן, בלגיה

מי אתה ברוך ג'מילי?

"העולם הזה" 1915, "מי אתה ברוך ג'מילי?", תשובתה של נאורה ג'מילי, בתו של גיבור ה"פיזמון שעורר ויכוח, והעולם הזה" 1916, "את צריכה לחת" גאות באבא כזה!" תגובתה של יפה ג'מילי, אשתו הנוכחית של ברוך ג'מילי המשיבה לנאורה.

בעיקבות המחקר הביוגרפי שערכתם על ברוך ג'מילי, צצו אצלי מיספר איי הבנות בקשר למיהו ג'מילי, שיצרו אצלי חלל אינטלקטואלי שגרם לי למבוכה רבה.

האמנם היה ג'מילי, "מחור אוהב ו- עדין ואב מסור ונאמן" כדברי יפה; או שמא היה ג'מילי, "אפס מוחלט" כדברי הבת נאורה? האמנם היה איש-מילחמה העשוי ללא-חית, או שאכן רכש לו ספה רחבת-ידיים שתשמש לו מיס"תור ומחבוא מצה"ל שבא לחטפו ולצר-נו לשורתיו?

מלבד זאת, איך אחיה שקט עם עצמי כל זמן שאינו המחקר הנ"ל מושלם דיו ומזכיר גם את הרגלי אכילתו של ג'מילי, לי, סיגנון נחירותיו והאם נקודת החן שבישבנו היא כתוצאה מבעיטה או סתם תוצאה נוספת של יצירה-הנלחמה חטבוע בזימו?

ר'צ"ט איימריך מוזס, ד"צ 3128, צה"ל

BROADWAY 100

INTERNATIONAL QUALITY

שורה אחת עם הסיגריות המפורסמות ביותר בעולם סוכר קינג סייז תערובת אמריקאית תוצרת דובק

אילו הורכבה כך הניבחרת הלאומית לכדורגל -

לא היתה מסוגלת להתמודד אף עם ליכטנשטיין

הרביין במהינעומו

מטושטש מאד. מה מאחד את גלילי ושמ"טוב, יעקובי ועופר? האם משה קול הוא כעת נץ או יונה? היכן ניצבים כיום רביין עצמו, יריב וברלב על מפת הוויכוח הלאומי?

נדמה שממשלה זו, כמו קודמתה, אינה מסוגלת לזווג מהלכים מדוינים, או לפתוח דף חדש בהתפתחות הסוציאלית. היא תהיה "פרג" מטיית" - כלומר תכבה שרופות, תיענה לרצונות, תציע אחרי המאורעות.

אין לה היכולת המדינית, הכושר האינטלקטואלי והמיבנה האידיאולוגי הדרושים כדי לגבש קווים עקרוניים חדשים, ולתכנן תוכניות לטווח ארוך.

תחת תמונה של שינוי ערכים, נצטיירה תמונה של מריבות פרטיות וקנוניות סיעתיות. אין זו תמונה מלככת, ובוודאי לא מזחיכה.

גם המריבות והקנוניות לא היו מפריעות כל-כך, אילו יצאה מן התהליך, בסופו של דבר, ממשלה מרשימה מבחינה אישית.

למרבה הצער, אין היא מרשימה איש. וזה מזוהר, לכאורה.

מעולם לא היתה בישראל ממשלה בעלת חברים חדים כה רבים. יש בה המישה שרים טריים לגמרי (ברעם, ידלון, יעקובי, עופר, אלון), ושישה שרים כמעט חדשים (רביין עצמו, צדוק, יריב, און, רבינוביץ, האונגר). יש בממשלה רק שמונה ותיקים (אלון, גלילי, פרס, בר-לב, הלל, קול, שטרוב, רוזן) - מהם רק ארבעה שנמנו עם עמודיה התווך של המישטר (אלון, גלילי, פרס וקול).

איך בכל זאת נוצרה ההרגשה הכללית שזוהו חרוב חלש, כלתי-יזוהר, בלתי-מבטיח? יש בו כמה אנשים בעלי כישרון בלתי-מפוקפק, המתיימרים לתפקידיהם. אבל נדמה שהסדר הכלל הוא מאכזב. בראותנו את התמונות, איננו יכולים להתאפק מלשאל את עצמנו: האם זוהי הניבחרת הלאומית החזקה ביותר? האם 19 יהודים טובים אלה הם הטובים ביותר לממשלה, שתצטרך לקבל את ההחלטות הגורליות ביותר בתולדות המדינה - לקנות שלום תמורת שטחים, להכיר או לא להכיר ביישות הפלסטינית, לשקם את צה"ל, לשנות את נוהלי המשק הלאומי, לפתוח במהפכה חברתית לסתימת הפער, להנהיג סדר-ישיטון חדשים.

המבט חוזר אל התמונות, והשאלה נשאלת: ארת. קול ורבינוביץ. ברעם וידלון. היזק ויעקובי. בי. האם הם יחליטו?

אילו התעוררנו בוקר אחד לפני חודשיים ומצאנו שיש לנו ממשלה בלי גולדה, בלי דיין, בלי ספר וכלי אבן - היינו מאמינים שהגיעו ימות המשיח. הנה כמה ממשלה כזאת.

גם בדימונו הסרוע ביותר לא תיארגו לעצמנו שזה יכול להיות:

ממשלה שבראשה עומד צבר, הצעיר בדור שלם מקודמתו.

ממשלה שכל ארבעת תפקידיה המפתח שבה - ראשות הממשלה ותיקי הביטחון, החוץ והאוצר - בידיים חדשות. ממשלה שגורשו ממנה כמעט כל האנשים הבכורים של המימסד הקודם.

ממשלה בלי המפד"ל.

ממשלה שסגני-שריה הם בני 40-30.

עכשיו יש לנו ממשלה כזאת.

אם-כן - מדוע בכליזאת אין ממשלה זו מעוררת התלהבות?

מדוע היא נתקלת בתגובה כללית של חרי מריחרוח, ספק והסתייגות?

אמרבים: בגלל פרשת אבן. השערורייה מעיבה על החיוב.

אולי אבל זהו פגם של צורה, יותר מאשר של תוכן. אייאמשר לכמות על ראשי-ממשלה לצרף דעות שדו שר בכיר, שאין הוא מסוגל לשתף עימו פעולה. והרי בין יצחק רבין ואבא אבן שוררים יחסים ארבה עמוקים וממושכים.

כאשר החליט רייד בן-גוריון, ערב מילחמת-סיני, שאינו סומך על משה שרת, הוא פיטר אותו בן לילה ושם קץ לקאריירה שלו.

כאשר תבע יעקובי-שימשון שפירא לפטר את משה דיין, למחרת מילחמת יום-הכיפורים, הוא התפטר ופרש מממשלת גולדה-דיין. אף שר אחר, וגם לא אבא אבן, אמר אז מילה אחת בזכותו.

אבא אבן עצמו לא יכול היה לקוות, ברצינות, לשרת כשר-החץ בממשלה של רבין.

כל זה נכון.

אבל היה זה נאה ויאה מצד רבין לקרוא לאבא אבן, והדויען לו פנימי-אזניים, בלשון חרי-משמעות, שאין לו מקום בממשלה שתקום.

התימרונים, הטכסיסים, ההתחמקות והקנוניות, שבאו במקום ההודעה הפשוטה, הם שהעכירו את תאווריה. הם לא יצרו תדמית של מנהיג חדש, צעיר, נמרץ והחלטי.

תמונה כזוה היתה נראית אחרת. אילו קם יצחק רבין לפני חודש ואמר לשרים הבכירים:

"רובתי, נא לכתב. איבולתי מן הלאומית. הניבחרת הלאומית כוזבת את כל האנשים המרכזיים, שהחזיקו בשיטתו ערב ויוביחני פורים. אז במשותא מכם, יאללה!"

במיסגרת כזאת, היתה גם הרחקתו של אבא אבן מובנת ומוצדקת.

כי אבא אבן היה שותף למוטבת, שבו הכי שיד חתבשילי של יוביחניפורים.

הוא נבשח באחריות מלאה לכל התקופה שבין ששתי הימים ויוביחניפורים. אם אכן נתקבלו החלטות רבות בניגוד לדעתו, אין זה מקטין את אחריותו, אלא להיפך.

הוא טייר את השרץ, בידוע שזוהו שרץ. הוא קישט בכנסי-יונה כותבת את המדיניות הדרוסנית של הניצים.

בתחומים שונים - כגון שלילת סיתרון לבעייה הפלסטינית - נמנה עם הקיצוניים ביותר. לא פלע ניצח על מסעייה-שמצה נגד שוחריה-שלום ומעולם לא נתן יד למחנה-השלום.

אבל כל זה נכון, במידה שווה, גם לגבי יגאל אלון, ויגאל אלון ירש אותו.

כל זה נכון שבעתים לגבי ישראל גלילי, אשר-המיטבה של גולדה, האיש המסמל יותר מכל אדם אחר את תקופת-השיכון שבין שתי המלחמות.

כאשר קיבל רבין את גלילי לממשלתו - נשמט הכסים הרעיוני והמדיני מתחת לטיעון נגד אבן. נותר רק הטיעון האישי.

כל הדיקוויים האלה לא היו בולטים כל-כך, אילו היתה ממשלה זו מגדירה את עצמה כממשלת-ביניים - ממשלה שנועד לה מראש התפקיד המצומצם לנהל את המדינה אחרי נפילת מישטר גולדה-דיין, ועד להקמת ממשלת-קבע חדשה.

אולם אין הממשלה מתנהגת כך.

תחילה דיברו כמה ממרכיביה על בחירות חדשות בהקדם. ר"צ אף העמידו זאת כתנאי להצטרפותם - לפחות ביחסיה-ציבור שלהם. אולם דרישה זו נשתתקה במהרה, כשהיה נדמה שהציבור שכח אותה.

יש משום אמת בטענה שהמערך לא קיבל בבחירות מנדאט לנהל את המדינה אחרי סילוק מרבית ראשי הרשימה, כשם שר"צ לא קיבל מנדאט להצטרף למימסד.

ולא כל שכן על סמך קווי-היסוד של המערך ותמסד"ל. מה שקרה קרה - ופוב שקרה. אבל זה יכוד להיות רק שדבי-מעבר.

יש הסבורים שיש לערוך בחירות תוך 100 יום. יש הסבורים שכדאי להתחין עד לאביב הבא, מתוך תיקווה שעד אז ייערכו במיפלגת-העבודה בחירות פנימיות, ושי-תיתכנה התארגנויות פוליטיות חדשות לקראת ההכרעות הלאומיות הצפויות.

אבל על דבר אחד לא ייתכן ויכוח: מוטב היה לממשלה זו להכריז לאתרו על מועד סיום תפקידה ועד עריכת בחירות חדשות ביום קבוע מאוחר.

בהעדר החלטה כזאת ללווה את הממשלה מן הרגע הראשון ענו ככד של אי-ודאות, ניחושים בלתי-מוסכים על נפילתה הקרובה, לחצים מתמידים להקמת ממשלה עם הליכוד הימני, וציפייה כללית למשבר לאומי.

זוהי ממשלה חלשה, אבל זוהי הממשלה היחידה שישנה. אין אחרת.

היא תהיה זקוקה לכל העזרה שהיא יכוד להשיג.

יש להגיש לה עזרה זו.

לא מפני שזוהי הטוב במורכבו, אלא מפני שזה הרע במיעוטו.

אולי זה לא היה בולט, אילו היו האנשים לפחות מעורר פוליטי אחד.

רבין יכול היה לומר: "איני שם את ההגש על הכיסורים האישיים, אלא על התפיסה המדינית. אני מקים צוות שיש לו פיתרונות מוסכמים לבעיות הגדולות, והמסוגל לגשת במרץ ובתנוטה לביצוע פיתרונות אלה."

למרבה הצער, גם זה איננו נכון. מבחינת התפיסה המדינית והחברתית, זהו צוות

לכל ממשלה חדשה

יש סיסמה. הסיסמה

של ממשלת רבין

היא: "רכמה זמן?"

מעולם לא קמה בישראל ממשלה שעם לידתה ניבאו לה כה רבים סוף כה מהיר. יש לכך סיבות רבות. הבסיס שלה צר מזה של כל ממשלה קודמת. האופוזיציה גדולה. מאוחדת וחזקה מכפי שהייתה אי פעם. בין מרכיבי הממשלה יש מרחב רב לסיכוסוכים אישיים ומיילגתיים פוטנציאליים. וכל אחד מן המרכיבים האלה מרסוכך בתוך עצמו.

היו שניבאו לממשלה חודש-חודשיים. לכל היותר. היו נדיבים יותר. שקבעו בפסקנות: "חצי שנה!" רחבילב עוד יותר הקציבו לה שנה תמימה. מתוך הנחה שעתידה יסתים המשא-ומתן על עתיד הגדה המערבית. ויהיה צורך בבחירות. רק הצניקאים הגדולים ביותר ניבאו לממשלה זו שלוש שנים ושליש — עד למועד הקבוע לבחירות.

הממשלה

לאן יעופו היזמים?

האם, אכן,

קוד חתור נשמע בארצנו?

"שובך יונים!" קרא מנחם בגין. כהציעו על הממשלה של יצחק רבין. אולם נאומו של יצחק רבין, שהושמע שעה קלה לפני-כן, היה רחוק מלהצדיק כינוי זה, שהוא, בפי בגין, תואר-גנאי קיצוני.

מי שציפה שראשי-הממשלה החדש ישמיע רעיונות נועזים חדשים, או אף יורוק לחלל דמוים כלשהם על מגמה חדשה, נוכח לדעת כי טעה. נאומו של רבין חזר במדויק על כל הסיסמות, הדוקטרינות והאמונות התפלות של ממשלות לוי אשכול וגולדה מאיר. בין השאר:

- שלילה סוטאלית של הקמת מדינה פלסטינית בגדה המערבית וברצועת-עזה.
- התנגדות מוחלטת לשיתוף הפלסטינים בוועידת-השלום, גם אם ירצו בכך.
- המליצה הגדושה שרק מדינה ערבית אחת יכולה להתקיים ממזרח לים-ראל — וכי הפלסטינים ימצאו את כרם-תם במדינה "הירדנית-הפלסטינית" תואת.
- קביעה כימעט-מפורשת שלא תהיה שום יוזמת-שלום ישראלית עצמאית וחרדשה.

● רמו ברור לכך שרבין דוגל כיום, כמו בשנים האחרונות, בפרספקטיבה של "שלום בשלבים", שיתגשם רק במשך שנים רבות.

כל הדברים האלה נאמרו כבר פעמים ללא ספור עליידי גולדה מאיר ומשה דיין. יחד עם ישראל גילי — והעלו כבר ביום הראשון את החשש, שעם חיי לופי האוישים לא התחלפו השיגרה המחשבתית ורעיונות העייפים שפשטו את הרגל מכבר.

השילדש החדש. הדבר אינו נובע רק מהרכב ממשלת רבין, או מתפיסתו של רבין עצמו. יש לכך גם סיבה העלולה להטביע את חותמה על כל תקופת כהונתה של ממשלה זו.

מולה עומד גוש אופוזיציוני גדול, הרשופע ביטחון עצמי, המושיט את ידו אל השילטון. גוש זה כולל, כמו בהצבעה הראשונה, את הליכוד והדתיים, כשבפיו בשורת ארץ-ישראל השלמה.

לעומת זאת אין לממשלה זו שום ארסוויציה יעילה מהצד השני. שם קיימות רק רק"ח. שאין לה השפעה על דעת-הקהל היהודית, וסיעת-היחיד של מוקר, שהצביעה בעדה.

במצב כזה, מובילה התאוצה הפוליטית ימינה. הממשלה תצטרך לתפוס עמדות ימניות ככל האפשר, בעוד שאינה צריכה אף לחשוב על רכישת לב המחנה השני. היא תנסה להתפשר ימינה, להתכופף ימין, ותיעשה דומה יותר ויותר לימין עצמו. אם לא יקום כוח ציבורי גנדי, שיוכל ללחץ על הממשלה מבחוץ, עלולה ממלת רבין-אלון-גילי התחיל להידמות במהרה לממשלת גולדה-דיין-גילי.

4

שהלכו הביתה

הראשונים שפרשו ממשלת גולי דה מאיר היו שני הדוקטורים. שרי המפרד"ל ד"ר יוסף בורג וד"ר יצחק רפאה. בעוד שכל חברי הממשלה הקודמת ישבו במשך כל ישיבת הכנסת, בה ניבחה הממשלה החדשה, לייך שולחן הממשלה, עד הרגע בו נערכה הצבעת-האמון בר ממשלת יצחק רבין — עזבו בורג ורפאל עוד בשעות הצהריים את שולחן הממשלה, התיישבו לייך חבריהם לסיעה.

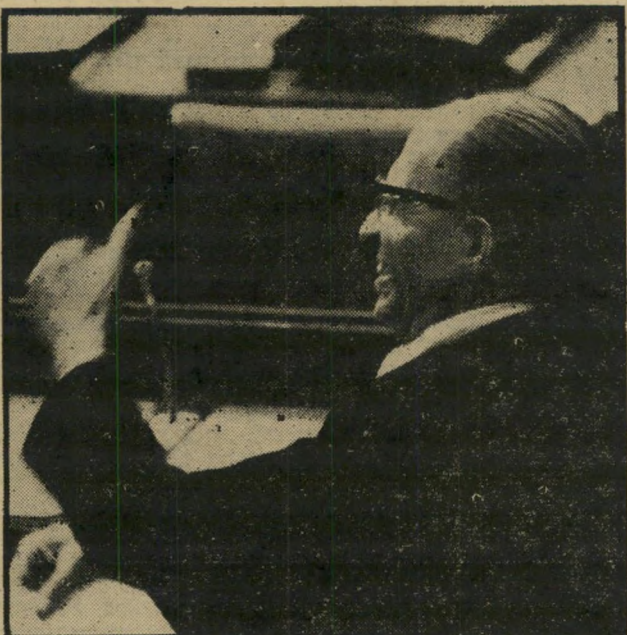
מתח שליווה את הקמת הממשלה של רבין התפרק בישיבת הכנסת שניערכה ביום השני האחרון. הנואם הראשון בישיבה היה ראש-הממשלה, שבאותם רגעים עוד כינוהו "אדוני המייעד". רבין נאם במשך שעה תמימה, נאום מעייף, מייגע, מלא מליצות נדושות. בסיום הי נאום לא התאפק הד"ר בורג, ותמה בקול רם: "בשביל נאומים כאלה שילמו לו בארצות הברית 2000 דולר?"

כל אותה עת הסתובבו במישכן הכנסת, שהיה מלא באורחים מהארץ ומחול, בעיי תונאים מכל העולם ובעסקני מיפלגות גם שתי כלות. האתת היתה לאה רבין, לבושה בשימלה פירחונית ולעיניה משקפיים שמש, אשר טיפלה בעשרות האורחים של מיספחת רבין שנכחו שם, חלקם ביציע הקהל וחלקם ביציע האורחים החשובים. הכלה השנייה היתה מזכירתו מזה שנים רבות של רבין, רס"ן רוחמה צפריר, לבושה במדים מגוונים, וזוהרת ויפה מ' תמיד. היא שוטטה בין שער מיסכן-הכנסת לבין מיוון חברי-הכנסת, לדאוג שיתירו את הכניסה לכל מיודעיו וידידיו של ראש-הממשלה החדש.

אחרי רבין עלה על בימת הנואמים מנהיג הליכוד, מנחם בגין. הוא ערך לכנסת חידון, אשר עורר את צחוקה של המליאה. בגין הביא ציטטות מדברי גולדה, דיין ואבן נגד הממשלה החדשה.

המלכה נפלה.

יחי המלך!

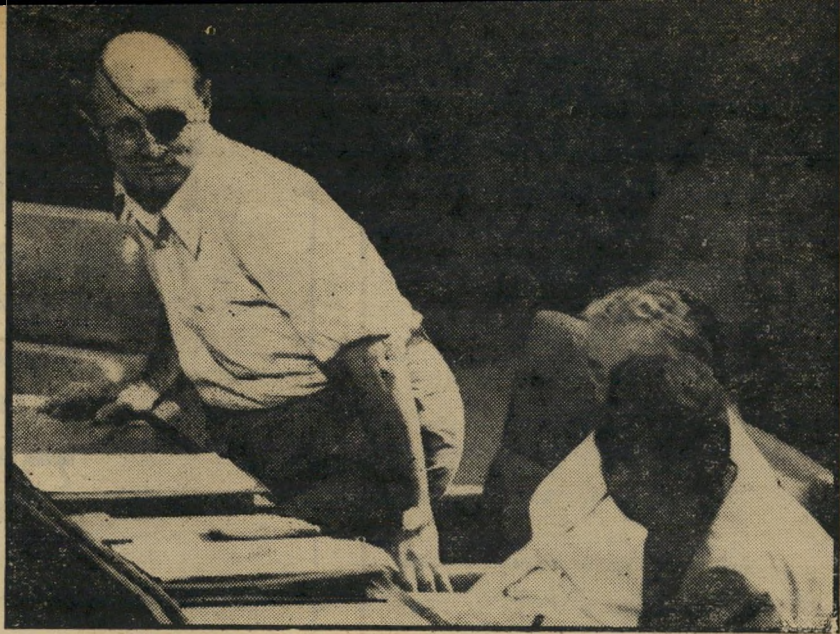

רבין לבד

ראש-הממשלה יצחק רבין ישב בודד ליד שולחן הממשלה משך מרבית שעות הדיון על הממשלה אותה הציג בפני הכנסת. האם יש בכך סימן לדרכו הפוליטית בעתיד? השאלה לגבי ממשלתו היתה: לכמה זמן?

בגין נהנה

מנהיג הליכוד מנחם בגין לא הפסיק ליהנות מהחוכמות שלו-עצמו משך נאומו וקריאות-הביניים שקרא בזמן הדיונים. את עיקר חיציו הפ"נה בגין לעבר שריד הגווארדיה הוותיקה בממשלה, גאל אלון.

שלום לכסא! ח"כ משה דיין, היה הראשון מחברי הממשלה היוצאת בעת האמון בממשלת רבין, ועבר לספסלים האחוריים של חברי הכנסת. דיין מביט תוך כדי קימתו בשאט'נפוש ביגאל אלון אשר נשאר יושב בכיסא, ובממשלה החדשה.

בסוף כל ציטטה שאל בגין: "מי אמר זאת? הליכוד? לא! האופוזיציה? לא! אמר זאת חבר ניכבד של המערך!" אחרי שתי הציטטות הראשונות, כשהבינו חברי הכנסת את הפרינציפ, ענו כולם במקלה לבגין: "הליכוד? לא! האופוזיציה? לא!" ולאחר הצחק הכללי קרא שריהביטחון, **שמעון פרס**, לבגין: "שתי נקודות עבור ההידון."

הבדיחות טישטשו גם את התחום בין האופוזיציה והקואליציה. כאשר טען ח"כ יהודה **שערי** מזל"ע, כנגד בגין, כי גם הקואליציה יכולה להביא ציטטות מדברי בגין על **שמואל תמיר** ולהיפך, קרא לעברו ח"כ **יצחק נבון**, מהמערך: "למשל? ש"ערי גדהם מהקריאה של חברו לקואליציה, אולם נכון המשיך להתעקש: "למשל, תן לי ציטטה של מה שאמר תמיר על בגין!"

על בגין ש"ערי שכח את כל הציטטות, כמו דברי בגין על תמיר: "הוא נושך שטיר חים!" ודברי תמיר על בגין: "אלוהים ירחם על המדינה אם הוא יגיע לשילשון!"

מי ילכד בעת נאום הפתיחה של רבין ונאום האופוזיציה של בגין, היה אולם הכנסת כימעט ריק, במשך כל הזמן. לייד שולחן הממשלה ישב רק יצחק רבין עצמו, שיצא פעם אחת, בעת נאום של ח"כ ערבי. השרים וחברי הכנסת ישבו במיזנוני ה"כנסת, או ערכו יחנות לעבר מישפחותיהם, שיסבו ביציע האורחים. במיזנון אפשר היה לראות את שריהביטחון והתברות **אהרון ירדן** מסמיק עד שורשי שערותיו כשהרכילאית **מירה אברך** העניקה לו נשיקה הפגנתית; את שריהתחבורה **גד**

מי ייד עם תום ההצבעה קם ח"כ משה דיין, נגע בכתפו של ספיר וסימן לו באצבע: "החוצה". אחרי שניהם מיהרו לקום ח"כ **גולדה מאיר** וח"כ **אבא אבן**, לפנות את מקומותיהם ליד שולחן הממשלה. גולדה התיישרה בשורה הראשונה של חברי הכנסת של המערך, ליד **יצחק נבון**, ואילו דיין, ספיר ואבן מיהרו לשורה האחרונה. ליד אחת מדלתות היציאה, לפניהם ישבו **מרדכי כרפורת**, לרגע והח"כ הבדוני **חמד אבררביעת**. לרגע התחשמלה האווירה, נדמה היה שמישהו יקרא לעברם: "חזירו!"

את אותו רגע היסטורי קטע יו"ר הכנסת **ישראל ישעיהו**, כשקרא לרבין ולחברי ממשלתו לחתום על הצהרת האמונים ש"לם, כשרים. אחרי-אחד עלו השרים, הצי הירו אמונים לעם ולכנסת, ותפשו מקור מות לייד שולחן הממשלה. לאחר רבין

וסגנו אלון עלה **אהרון אוזן** אדיר המידות, בתולצה קמוטה מחוץ למכנסיו. אחרי **שולמית אלזני**, אשר נדמה היה כי יותר מהתרגשה למינוייה כשר, שמחה לעזוב את המקום בו ישבה קודם-לכן. אלזני ישבה משך כל הישיבה ליד ח"כ המערך **אסתר הרליין**, כאשר לשתיהן אירע האסון הגדול ביותר שיכול לקרות לאשה כלשהי: שתיהן לבשו בדיוק אותה שימלה.

ברילב, שעלה אחרי אלזני, עקף את היושב-ראש מאחוריו — כדרכו מאז הצהיר בפעם הראשונה אמונים כשר ו"החליק בשיפוע שלרגלי דוכן הנואמים.

בדריעופר! ואומנם ניגש, אחרי שהצהיר, ישירות אל בדר, ולחץ את ידו. **אהרון ירדן** דחה את העט שהוצע לו עליידי מוזכיר הכנסת, **נתניאל לורן**, ושליף את העט האישי שלו, כדי לחתום על ה"צהרה".

שימעון פרס היה היחיד אשר הצליח לשוות לקולו נימה חגיגית בעת שקרא את הצהרה. מייד לאחר שירד מהדוכן, מיהר אל עבר ספסלי חברי הכנסת, ולחץ את ידה של **גולדה מאיר**.

כשנקרא שריהמישפטים, **חיים צדוק**, אשר קיבל את תיק הדתות, נשמעו לעברו קריאות: "איפה הכיפה?" ו**יקטבור**

לכסא, שלום!

סדרן הכנסת הוותיק מרדכי יצגור מושיב את ראשי הממשלה החדש יצחק רבין בכס ראש-הממשלה, כשראש הממשלה הקודמת, גולדה מאיר, אשר פינתה את אותו כיסא דקות מועטות קודם-לכן, צופה בהם ממושב חברי הכנסת. ליד שולחן הממשלה יושבים ישראל גלילי ומשה קול, כאשר שריהביטחון החדש שמעון פרס מתרוסס מכיסאו. ליד גולדה, יצחק נבון.

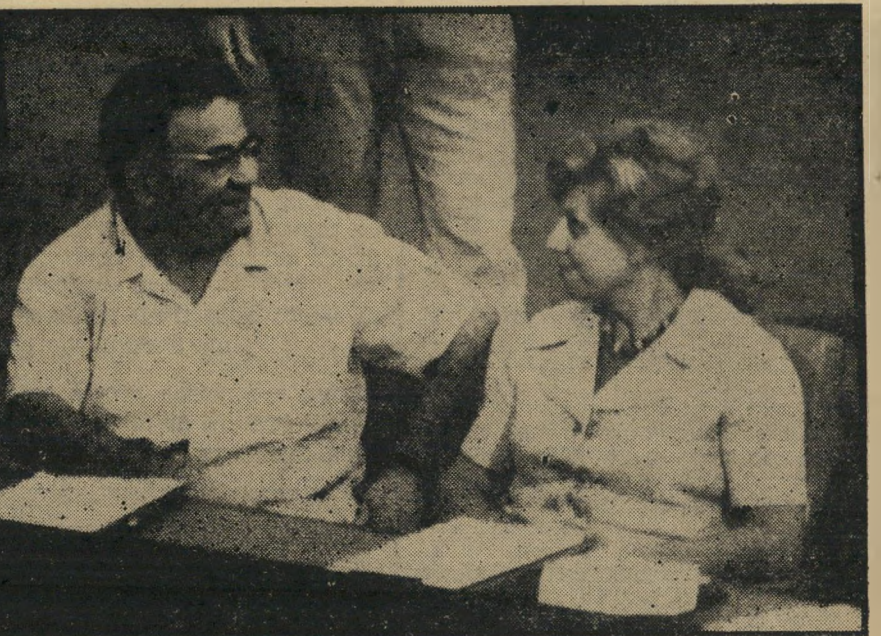
שמיטוב הבולגרי, שריהבריאות, לא שכח לקוד קידה עמוקה לעבר היו"ר, לפני שחתם על הצהרה, וכה לקריאת בנינים: "האציל מבלקן!"

מישה ברעם, כמו יתר השרים שזו להם בחירתם הראשונה, רץ ממש לעבר הדוכן, כאילו פחד שמישהו יתחרט על מינויו. לאחר שירד מהבמה, מיהר אל ברעם ח"כ **ירחנן בדר**, ונישק אותו לקול צחוקם של חברי הכנסת, שנזכרו בנשיקה המפורסמת של בדר לגולדה.

בהצהרתם של גלילי, האוזנר והילל ניכר היה שזו רק חזרה נוספת על ההצהרה שהשמיעו לפני חודשים ספורים, עת נבחרו לממשלה הקודמת. **גד יעקובי**, שרי התחבורה החדש, היה נרגש ביותר, ומיהר ללחוץ דווקא את ידו של מתחרהו על תפקיד השר בממשלה **יצחק נבון**, לאחר שירד מהבמה. **אברהם עופר** נתקל ב"קריאות בנינים רמות": "נשיקה לכבוד, חק

שיבת הכנסת ננעלה, הממשלה ה"חדשה מיהרה לעבר בית הנשיא ל"הרמת הכוסית המסורתית. חברי הכנסת, שיצאו מהאולם, הבחינו, במזכירתו של רבין, רוחמה, כשהיא מתייפחת משימחה: "לא האמנתי שהוא יהיה ראש-ממשלה!" אמרה רוחמה.

אחד מחברי הכנסת השיב לה: "את יכולה להפסיק לבכות. זה לא יהיה להרבה זמן!"

סוף הדרך

חברי הכנסת מכל חלקי הבית ממהרים לעבר ראשי הממשלה היוצאת והכנסת, גולדה מאיר ויצחק רבין, כדי להיפרד ולברך, מייד עם נעילת הישיבה. בתמונה, מימין לשמאל: ח"כ מאגווי מנחם פרוש וחברי הכנסת יהודה מאיר אברמוביץ. אולם מליאת הכנסת היה מלא מפהלפה.

חקלאות בלי תיק

שריהתקלאות החדש אהרון אוזן (מערך) ליד השרה נטולת-התיק החדשה שולמית אלזני (ר"צ), אצל שולחן הממשלה, דקות ספורות אחרי ששניהם הושבעו. אלזני, מוקד שינאתה של גולדה משך שנים, היא זו הממלאת את מקום גולדה בממשלה באיוש התיק הנשי.

במדינה

הכנסת

המיזנון יהיה מלא

המצב החדש בכנסת

עזרו לספן את

הדיאטמה של הח"כים

"המנצחים האמיתיים במאבק הפרלמנטרי הקרוב יהיו בעלי מיזנון הכנסת." אמר ח"כ ותיק ממפלגת העבודה, כששתה קפה, שעה קלה לפני ההצבעה על הקמת הממשלה החדשה. הוא ידע מה צפוי לו בחודשים הקרובים: שעות ללא-ספור במיזנון, בהמתנה להצבעות.

תחת מיטרייה אחת. הכנסת ידעה מצבים פרלמנטריים שונים, שנבעו מהר"כים שונים של הקואליציה השולטת. המצב הקיצוני ביותר, עד כה, היה עידן "הליכוד הלאומי". כאשר כמעט כל סיי"עו ות הכנסת, מחרות ועד מפ"ם, ישבו יחד מתחת למיטריית הקואליציה הרחבה, התרוקנו הדיונים וההצבעות מתוכנם. רוב גדול היה מובטח תמיד — ולא היה כל צורך לחברי הקואליציה להטריח את עצמם לבניין הכנסת.

סיעת הקואליציה העיקרית היתה אגודת ישראל, שהצביעה באופן קבוע בעד הממשלה, בתיאום הדוק עם פנינס ססיר ותוך פזילה לעבר תקציב המדינה. האור פוזיציה היעילה היחידה באה מצד סיי"עו ות-הננס של אורי אבנרי ושמואל תמיר, ששלטו בוויכוחים ותלשו על היוזמות הפרלמנטריות.

לכרסם פה ושם. השבוע החל עידן

כשתבוא לעבוד בנמל אילת...

לנמל אילת דרושים עובדים עד גיל 32 אחרי שירות צבאי ובעלי כושר גופני מעולה למקצוע הסווארות.

נמל אילת מציע לך: א. עבודה קבועה ומסודרת במפעל דינמי עם סיכויי קידום בעתיד א. בתקופת הנסיון מגורים בבית נמל (מלון) עם ארוחות, תמורת תשלום מינימלי א. בשנה הראשונה זכות של 8 טיסות לתל-אביב וחזרה, על חשבון הנמל א. עזרה כספית ברכישת דירה בתוספת הלוואה ל-10 שנים א. (יש צורך לחמתין בתור לקבלת דירה באמצעות חברת עמידר באילת). הנחה במס הכנסה ומס אחיד. למחוסרי נסיון בעבודת נמלים, תינתן הכשרה מותאימה והדרכת נמל אילת. המעוניינים לעבוד בנמל אילת ולהשתקע בעיר, יפנו למשרד הראשי: רשנת הנמלים, בית-מלאך דרך פתח תקוה 74, תל-אביב, קומה 11, חדר 1121 בכל יום שישי בין השעות 9.00-12.00 וביאו עמם תעודת זהות ופנקס מלאינס ניתן גם לפנות בכתב למדור כח אדם, נמל אילת, ת.ד. 37, אילת.

אילת הקסומה קוראת לך!

ח"כ גאולה כהן במיזנון מוכרחים לכרסם

הסוף. הוא יתן את אותותיו בכל החיים הפרלמנטריים.

מול הקואליציה, החולשת באופן פור-מלי על 61 חברי-כנסת, עומדת אופוזיציה, שבמרכזה יעמוד גוש של הליכוד והדתיים, המונה 54 חברים. יחסי-כוחות אלה ישתנו מנושא לנושא, ועלולים להגיע לידי שיוויון.

התוצאה הכוללת ביותר: בהצבעות רבות לא יהיה ניצחון הממשלה מובטח, בלא גיוס טוטאלי של חבריה. האופוזיציה, מצידה, תגייס לעיתים קרובות את כל חבריה, מתוך תיקווה להפיל את הממשלה בהצבעת-פתע, או לפחות להביך אותה קשות.

הדבר לא יביא, כמובן, לנוכחות המור ניה של הח"כים באולם-המליאה. אבל הם יצטרכו לבלות שעות ארוכות בכ"ו-נות-ספיגה, במיזנון ובחדרי-המנוחה. נכ"ו-נים להודיע לאולם בהישמע הצילצול הר-מבשר הצבעה.

בעלי המיזנון יכולים לצפות לעסקים משגשגים, ולח"כים השומרים על דיאטת צפוי קייץ קשה. פשוט אי-אפשר לשבת זמן רב במיזנון מבלי לכרסם מפה ומשם. מסאת השיעמום והתיסכול.

כעבים וביסקוויטים. לא פחות חמור יהיה המצב בוועדות הכנסת. כאליוני להיעדרות הח"כים מאולם ה- (חמשך בעמוד 16)

סקנדל משפחתי נגרם בגלל הליידי והלורד

המריבה הקולנית בין שני בני הזוג הסתיימה בהפי-אנד...

מאת: ל. בנימין

החדש של צבי ב. כי אשתו כוגדת בו עם הלורד — היה מכוסם כראוי. זה כמה לילות הוא שומע את אשתו מדברת בשנתה על הלורד, כשהבעת אושר על פניה; "כמה שהוא יפה..." — אני אחיה ממש מאושרת אתו" וכדומה.

צבי ב. אינו קנאי מטבעו, אך לאחר שהדברים חזרו על עצמם כמעט כל לילה — התגבר חשדו והוא החליט לגקוט מייד אמצעים מרחיקי לכת. בוקר אחד העיר את אשתו וציווה עליה לומר לו מייד מה יחסיה עם הלורד ומיהו בכלל אותו לורד? אש-תו פרצה בככי מר וניסתה תחילה להכחיש את הכל. כל הפרשה עלולה היתה להסתיים בכי-רע אלמלא השכנה שפגשה בכי-

עלה ושאלה אותו בתמימות: "למה שלא יהיה לורד גם לאשתך?" תדהמתו של הבעל גברה והשכנה הוסיפה: "מה יש? גם לי יש לורד בבית ואני ממש מאושרת אתו!"

סאן הגיעה סקרנותו של הבעל לשיאה. הוא פרץ לבית השכנה וראה את הלורד בפעולה...

גם את יכולה לראות את מכונת הכביסה לורד בפעולה!

קחי לבית את ליידי קריפטל או לורד קריפטל מכונת הכביסה הטובות והחסכוניות מכולן — ותגלי מייד שאין יתרון שאינו נמצא בהן — גם את תהיי מאושרת אתן...

כל תוכניות הכביסה לכל סוגי ה-כביסה, הרתחה עד 100 מעלות, ציפוי אמאייל המונע חלודה, עיצוב אקס-קלוסיבי ועוד שכלולים טכניים בל-עדיים.

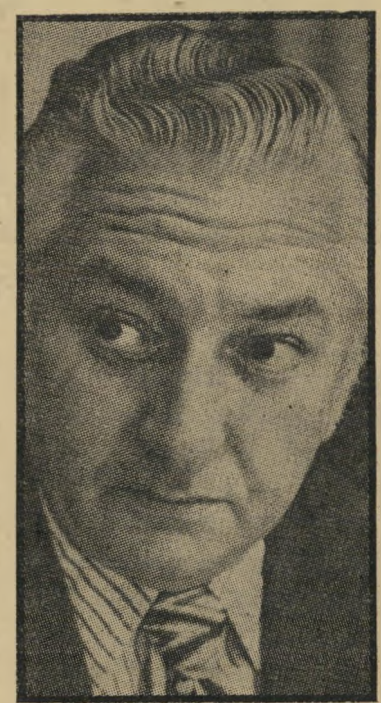
אין פלא שאשתו של צבי התאהבה בלורד קריפטל — ממבט ראשון.

הכניסי את הלורד לביתך לשבו-עיים נסיון ללא כל התחייבות. את לא תוציאי אותו לעולם.

(מ.)

משולם ריקליס בצרות

איל-הכספים הישראלי-לשעבר, משולם ריקליס, ניקלע לצרות צרורות, והכל בגלל ניסיון לבליעת חברת-ענק נוספת. ריקליס הוא כיום יו"ר מועצת-המנהלים של הקונגלומאט "ראפיד-אמריקן", ה- מחזיק ב-62% ממניות רשת בתי-המכירות

אייכספמים ריקליס שלום לידיד

מק-רורי. ריקליס וחברו הישראלי, שמו- אל נאמן, השתלטו על מק-רורי והפכוה לעסק משגשג, ולפני זמן מה איחדו את מק-רורי עם "ראפיד". לאחר האיחוד החלו ריקליס ואיזידור

בקר, נשיא "ראפיד", לטוש עין על חברת-ענק בשם "אינטר-סטייט", אף היא בעלת רשת-חנויות, אשר הפסידה בשני- תיים האחרונות יותר מ-100 מיליון דולר. ריקליס ובקר, אישית, הלוו שלושה מיליון דולר ל"אינטר-סטייט", וקיבלו תעודות-אופציה לרכישת 600 אלף מניות בה, בסכום של 3 דולר המנייה. במקביל הכינו תוכנית לבליעת "אינטר-סטייט" והבראתה על-ידי מיזוג עם "ראפיד". לפי התוכנית היתה "אינטר-סטייט" מקבלת 1100 חנויות של מק-רורי, ונותנת תמורתן מניות מבוכרות בסך 150 מיליון דולר, נושאות ריבית של 4.5% לשנה. מה שישאר ממק-רורי ימוזג לחלוטין לתוך "ראפיד", וכך תיעלם מק-רורי. למעשה תקבל "אינטר-סטייט" 1100 חנויות ריווחיות תמורת תשלום מינימלי, וכך תצא מן הבוץ. אילו היה התרגיל מצליח, היה שווי מניות "אינטר-סטייט" קופץ בעשרות מונים, ושווי מניותיהם של ריקליס ובקר היה קופץ, כמובן, אף הוא.

בהתאם לתוכנית המקורית היה על שמואל נאמן לקבל את ניחול "אינטר-סטייט", אולם הוא דרש מיליון מניות ב-3 דולר, ולזאת סירבו הבנקים הנושים של "אינטר-סטייט", שנמצאת בינתיים ב-פירוק. ריקליס החליט לוותר על ידידות של שנים, ולא על 3 מיליון דולר, ונפטר מנאמן. כדי לשכנע את הבנקים-הנושים, העלה את הריבית על המניות המבוכרות ל-7%, וכן הוציא מ-1100 חנויות מק-רורי כמה מאות חנויות מפסידות. החל ויכוח בין הבנקים-הנושים ל-חברות-הביטוח, ואז התערבו כמה מ-בעלי-המניות של מק-רורי. בשורה של תביעות מישפטיות ביקשו לבטל לא רק את חיסול מק-רורי על-ידי מכירתה ל-"אינטר-סטייט", אלא גם את מיזוג מק-רורי עם "ראפיד". הם טענו כי ריקליס ובקר מנצלים את החברה לתועלתם ה-אישית. תוצאה ראשונה של התביעות: ריקליס ובקר ביטלו את תוכניתם. האם יפסידו את שלושה מיליון הדולר שהילוו, או יותר מכך?

העירייה לווה בריבית קצוצה

אין לעיריית תל-אביב דרכים לגייס כס- פים שלא דרך מתווכים? באותה הריבית של עיריית תל-אביב, בה הוחלט על לקיחת ההלוואה בריבית השחורה, אושרה גם הוצאת כספים. סגן-ראש-העיר מטעם ה"ע", פרץ אוני-קובסקי, שהייתה נבחר לתפקידו, קיבל הלוואה לרכישת מכונית, בסך 20 אלף לירות, בריבית של 6.5%, כאשר מרבית ההלוואה אינה צמודה כלל - היינו, מתנה על חשבון שלם-המיסים. ועל-מנת שלא ישתר הרושם כי ה-עירייה אינה מתעניינת בסיפור, אושרה גם רכישת ספרים: 70 ספרים, "בית-ר" חלק ב', ולשם איזון - 70 ספרים מאת ברל רפטור.

ועדת-הכספים של עיריית תל-אביב אישרה בחודש שעבר קבלת הלוואה מ-מלווה בריבית קצוצה, אליהו ראובן שמיע, הידוע היטב למבקשי הלוואות בריבית-קצוצה ברחוב לילינבלום. שמיע הקים קונסורציום שנתן לעיריית תל-אביב 10 מיליון לירות למיספר שנים. העירייה תשלם ריבית של 9% צמוד ל-מדד, כלומר, הדבר יעלה לעירייה יותר מ-30% לשנה! בנוסף תשלם העירייה לשמיע עמלה של אחוז ורבע מראש, תמורת "השגת ה-הלוואה". עמלה זו מסתכמת בסך של 125 אלף לירות. כאשר יהודי פשוט, חסר-קשרים, פונה למלווים-בריבית, הדבר מובן. אבל האם

איך לא לשלם מסי-הכנסה על שכר-דידה

כמה בעלי בתים ודירות פיתחו לאחר-נה טכניקה מיוחדת, כדי לא לשלם מסי-הכנסה על שכר-דידה שהם מקבלים ב-דירות השייכות להם. נאמר שאדם משכיר דירה תמורת 500 לירות לחודש. באופן רגיל יהיה עליו לשלם כ-250 לירות מתוכן מסי-הכנסה, ביחוד אם יש לאותו אדם עוד עסקים. כל מה שעליו לעשות הוא לקבוע כי שכר הדירה יהיה רק 150 לירות לחודש, ועל סכום זה אינו חייב במס.

בנוסף יפקיד השוכר בחשבון-הבנק של המשכיר 30 אלף לירות, פיקדון אותו ימשוך בחזרה בתום השכירות. הריבית על הפיקדון תיכנס לחשבון המשכיר. כל מה שעל המשכיר לעשות הוא לדאוג כי הריבית תהיה תמיד בסכום הקטן מהגירעון שלו בחשבון, וכך היא תקטין את עודף-המשיכה שלו, ותהיה כולה פטורה ממסי-הכנסה. התוצאה: השוכר ישלם פחות, כי הוא משלם נטו, ואילו המשכיר יקבל הכנסה פטורה ממס.

המחסור בנייד - עליית מחירי העיתונים

כי ההכנסות מן המודעות אינן מכסות את הוצאות הנייר והדפוסה. שלושה העיתונים האלה שוקלים הגבלה-מרצון של כמות המודעות והעמודים בכל עיתון. שלושה העיתונים תחסר עד תום ה-שנה כמות של 10 אלפים טון נייר, שלא הצליחו להשיג בשום אופן.

הארץ יעלה שוב מחירו - ללירה ביום רגיל, ושתי לירות ביום ששי. היומון "הארץ" סובל קשות מהתייקרות הנייר, שמחירו יגיע בקרוב ל-2500 לירות ה-טונה, ומאייכותו להעלות את מחירי המודעות. כיום הגיעו למעשה "הארץ", "מעריב", ו"ידיעות אחרונות" למסקנה

המיתון בשער

יותר ויותר אנשי-עסקים מתכוננים למיתון בעסקים, שיהיה חזרה על המיתון של 1966. לדעתם, לא תהיה דרך אחרת לפיתרון גירעון-הענק של ישראל בין הייצוא והייבוא, ללא צימצום דראסטי של הייבוא והקטנת הפעילות הכלכלית.

כמה אנשי-עסקים בכירים לוקחים עכשיו הלוואות לכמה שנים, בריבית ממוצעת של 30% לשנה (לא-צמוד), ומשקיעים את הכסף בתעודות צמודות סחירות. כוונתם להיות מוכנים למיתון, כשמי שיחזיק בידיו כסף נזיל, יוכל להחזיק מעמד ברווחה ואף להתרחב.

מה שקרה לווליאם שטרן באנגליה, משמש להם אות-אזהרה מפני הצפוי בישראל.

אותם שמצפים למיתון מוציאים את כספם מן הבורסה התל-אביבית, בהנחה כי תהיה ירידת שערים גדולה. חלק מהם אף משקיע בבורסה האמריקנית, הנמצאת עכשיו בשפל, בהנחה כי תחול שם גאות, עם סיום משבר הדלק.

3 מיליון למפא"י

מפיק גולן הצלחה לטרט

קופת-החולים של ההסתדרות, באמצע-עות מנכ"ל אשר ידלין, קנתה את בית דמוס מפא"י, ברחוב הרבנות בתל-אביב, בסכום של שלושה מיליון לירות. הבניין שייד לחברת-הנכסים של מפא"י, בית ארלוזורוב. כיום שוכנות בבניין כל מערך כות העיתונות הלוועית של מפא"י, אשר יעברו לדפוס "לוויר-אפשטיין" בבת-ים.

קופת-חולים תפתח במקום מירפאה איזורית לשכונות הדרומיות של תל-אביב.

"פאן-לון"

משרדי חברת "פאן-לון", השוכנים כיום במיגדל-שלום בתל-אביב ומשטרעים על קומה שלמה, יעברו תוך חודש לבית "הארץ" הישן. "פאן-לון" רכשה את ה-בניין מידי "הארץ" לפני כשנה. המישי-רדים החדשים של "פאן-לון" יהיו ליד משרדי חברת "כלל", הקונה עכשיו שלי-טה ב"פאן-לון".

לבית "הארץ"

גולן על הסוס

המפיק והבמאי מנחם גולן עשה זאת שוב - יצא מן הבוץ שבו שקע אחרי המילחמה, ועכשיו הוא שוב משופע ב-כסף, ריווחי סרטיו. הסרט "קזבלאן", שבהקרנתו הוחל בארה"ב, נמצא במקום ה-22 בין 50 הסרטים גורמי-הקופות ב-ארה"ב. לפי עיתון-הבידור "וראייטי", הכניס הסרט בעיר אחת, בה הוא מוצג ב-14 בתי-קולנוע, משך 4 שבועות, 180 אלף דולר. הסרט הכניס שבוע האחרון יותר מאשר "סרפיקו", למשל. גולן מכר בקאן את סרטו "לפקח" לחברת "פארמונט" בתנאים מצויינים. החברה הבטיחה לו מינימום הכנסה של 1.6 מיליון דולר. הפקת הסרט עלתה כ-800 אלף דולר. כן מכר את סרטו "אבו-אליבאנת" ב-200 אלף דולר.

הבורסה נייר חדרה ומנוע "ואנקל"

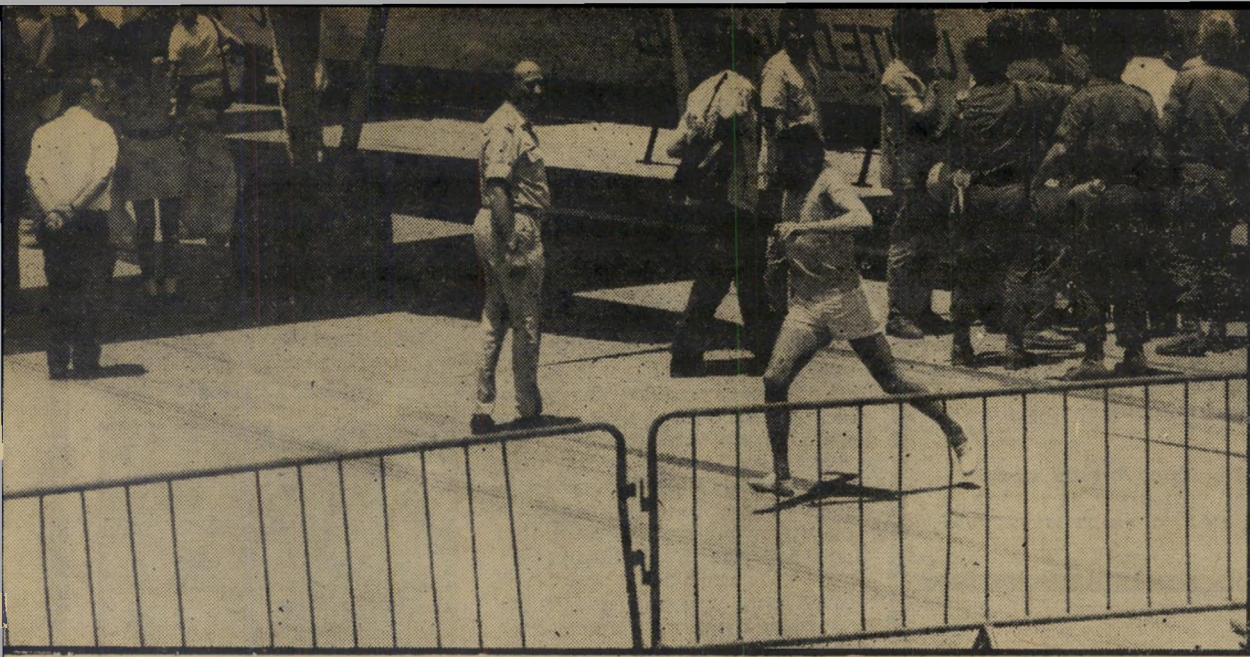
הגורם העיקרי להצלחת מניות מיפעלי "נייר-חדרה" בבורסה של ניו-יורק, הוא הזיכיון שרכש המיפעל, בשעתו, על מנוע ה"ואנקאל" המהפכני. מנכ"ל מיפעלי "נייר-חדרה", יששכר היימוביץ, שילם מיליון דולר מראש כדי לשים יד על הזיכיון למה שנראה היה לפני שלוש שנים כמנוע-העתיד.

במרוצת הזמן הצדיק הדבר את עצמו. החברות הגדולות בעולם, החל ב"רולס-רויס" וכלה ב"פורד" ו"ג'נרל מוטורס" או "מאזדה" היפאנית, שילמו עשרות מיליוני דולרים תמורת הזיכיון, וניגשו לייצור מכוניות מצויידות במנוע החדש. גם "נייר-חדרה" הקים חברה נוספת, בשיתוף עם קבוצת בנק ישראל-בריטניה, ביוזמת מנהל הבנק הישוע בני-ציון, וניגשו להקים מיפעל לייצור מנועי "ואנקאל" קטנים למזחלות-שלג, עבור חברת "קרטיס-רייט" האמריקנית, המחזיקה בזיכיון הביעדי לארה"ב למנוע זה.

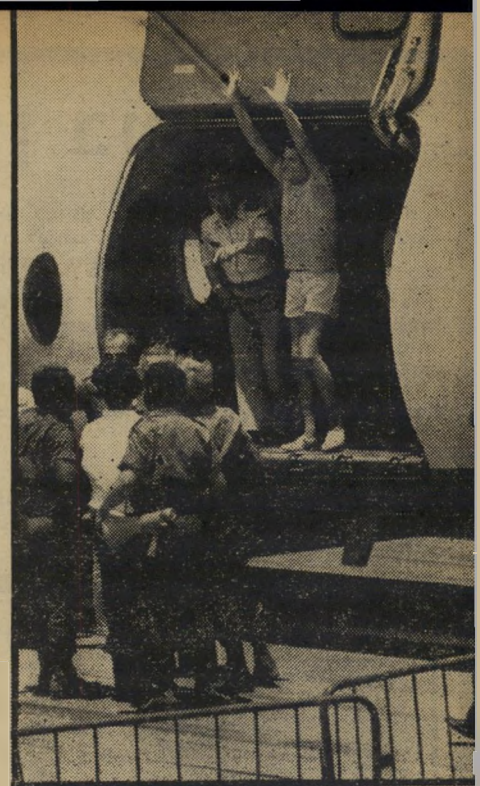
והנה, בשנה האחרונה חלה ירידה גדולה במניות "נייר-חדרה" וכן במניות "קרטיס-רייט". שירדו משיא של כ-60 דולר לרמה של 24 דולר המנייה. חברת "מאזדה" שמכרה קודם 13,500 מכוניות עם מנוע "ואנקאל" לחודש בארה"ב, מוכרת עתה כ-7,500 מכוניות לחודש בלבד. "פורד", "שברולט" ו"ג'נרל מוטורס" הודיעו על הקפאת התוכניות לייצור מכוניות עם מנוע-העתיד.

הגורם בבריחה מן ה"ואנקאל" הוא משבר הדלק. מנוע ה"ואנקאל" צורך, לדעת מומחים, דלק רב יותר ממנועים רגילים. מכון בלתי-תלוי מירסס חוות-דעת כזו, וכך נגרם משבר במכירת מכוניות בעלות מנועי ה"ואנקאל". "מאזדה" היפאנית ביקשה מביחוד-דלק שני למכוניותיה, והיא מבטיחה כי תוך שנתיים תחסוך המכונית 40% מכמות הדלק שהיא צורכת עכשיו, שהיא, לדברי החברה, 8 קילומטר לליטר. (להערכת המכון, הצריכה היא 4 ק"מ לליטר.)

הכל, כולל בעלי-המניות של "נייר-חדרה", מצפים כעת לתוצאות הבדיקה השנייה בארה"ב ולסיום משבר הדלק. מנוע ה"ואנקאל" יוכל לשוב ולרווח, ועימו מניות "נייר-חדרה" ו"קרטיס-רייט".

השבוי עמירם גיא קופץ מרדת המטוס, רץ לעבר הקהל - להגרי סופרסטאר, הנרי הרקולס וה"יהודון" -

במדינה

(המשך מעמוד 14)

מליאה, נפוצה האגדה כאילו נוכחים ה"כ"ים בהמוניהם בישיבות הוועדות, שבהן "נעשית עיקר העבודה של הכנסת." כמו אגדות רבות, אין גם לזו אחיזה רבה במציאות.

בימים כתיקונם, חשובות רק שתיים - שלוש ועדות, ובראשן ועדת החוקה-חוק ומישפט, המכינה את רוב החוקים. לכמה מן הוועדות אין כל חשיבות. מדי פעם אוחזים היושבי ראש באמצעים מיוחדים כדי להבטיח שלפחות שניים-שלושה ח"כ רים יהיו נוכחים בישיבה שבה עומד להוסיף איש חשוב מטעם הממשלה או גוף ציבורי.

כל זה עשוי להשתנות עתה, כאשר ברוב הוועדות תהיה לקואליציה החדשה רוב של חבר אחד מתוך 19, ובאחדות מתן תהיה הקואליציה במיעוט. האופר זיכיה תנסה עתה להשתמש בוועדות כדי להביך את הממשלה, וכדי להפוך את מעמדה הפורמנטרי לבלתי אפשרי.

המסקנה הראשונה: ה"כ"ים יצטרכו להיות מוכנים להודע בכל רגע כדי להצי

ביע בוועדות, גם אם אין להם השק להאזין לדיוניהן, ולאכול בהן כעכים וביסקוויטים.

הפסקת האש

THANK YOU, HENRY!

החיילים לא

ייהרגו - תודות לו

השבוי הראשון קפץ מן המטוס ורץ לתוך זרועותיה הפרושות של חברתו. הפצועים חזרו הביתה, ולהקלת לב רבים נסתבר, כי הטיפול הרפואי בשבי היה כראוי. המישפחות התכוננו לשובם של השבויים האחרים. איש לא שלח מיברק לקיסניג'ר, ובו המילה האחת: "תודה!" הרגע הגדול של השגת ההסכם על הפרדת-הכוחות כימעט ונשכח בהמולה. הדבר שנדירא כבלתי-אפשרי חודש ימים לפני שהושג, ניראה כמו בן-מאליו כבר יום לאחר-מכן.

הארם העירשני בעולם כולו, וברחבי המרחב, חזרה והידדה השאלה: איך הוא עשה זאת?

גונאר יארינג בא הולך, ולא השאיר אחריו זכר, ויליאם רוג'רס בישר את תוכניתו המפורסמת, על דעת הנשיא ניכ' סון, נאלם ונעלם. הנרי קיסניג'ר, הנרי סופרסטאר, הנרי

הרקולס, ה"יהודון" הפרופסור המלומד, הצליח במקום בו נכשלו כל קודמיו. מדוע?

את חלקהארי של ההצלחה יש לזקוף, כמובן, על חשבון הנסיבות הבינלאומיות והלאומיות.

מילחמת יום-הכיפורים וחרם-הנפט נתנו דחיפות חדשה לחלוטין לבעיות המרחב בעיני האמריקאים. בעוד שעד אז רמזו חוגי הפנטגון, באמצעות יצחק רבין, ל"ממשלת ישראל, שלא כדאי לה לזוז מעמ"דוניה הנוקשות - נתקבלה לפתע הוראה חד-משמעית, על דעת המישל האמריקאי כולו, לתווה, הצורך הלאומי האמריקאי בהסדר מהיר הפך לעובדת-יסוד. נוספה אליה עובדת-יסוד שניה: ההודקות החירי נית של הנשיא ניכסון להצלחה הבינלאומית גדולה ובולטת.

התוצאה: בעוד שמאחרי יארינג לא עמד אלא א"ם החלוש וחסרי-הכוח, ובעוד ש"רוג'רס זכה רק בגיבוי הפכפך מצד ניכ' סון, קיבל קיסניג'ר את כל הגיבוי הדרוש. בידו היה מקל גדול.

לכך נוספו התזווה במצבי-הרוח ובי"עמדות של ממשלות מצריים וברית" המועצות, מצבם של כל גרמיה-השיים היה נכון.

סיוט בדיקות, אולם בכל אלה לא היה דו, לולא אישיותו המיוחדת-במינה של קיסניג'ר עצמו.

כי באדם זה קיימת מוגנה שהיא נדירה בכל הארצות ובכל התקופות: יכולת אינטלקטואלית נדירה, כישרון פוליטי מע"שי וכשר-עמידה גופני, כל שלוש ה"תכונות הללו הועמדו במשאומתן זה במבחן קיצוני.

ייתכן שהשלישית, היא שהכריעה, כי לקראת היום ה-30 של המשאומתן היו הישראלים והסורים מותשים, בדמשק ובירושלים שבתו הממשלות, אי אפשר היה לספל בשום עניין אחר, השרים והקצינים נפלו, פשוט כמשמעו, מן הרגליים. רק הנרי המעופף היה טרי ורענן, כאילו היה מוכן להמשיך בליקץ, גולדה ואסד ודאי ראו בסיטויה-הלילה שלהם את קיסניג'ר ביום ה-30 של המשאומתן, כשהוא ממ"שך בסיבוב היום שלו בין דמשק וירושלים, כשראשי סוריה וישראל שוככים כבר בחרייה-התאוששות.

כאשר טס הביתה, רשאי היה קיסניג'ר להיות מלא-סיופק, הוא נחל הצלחה אישית נדירה, הוא השיג את ההסכם הישראלי-הסורי הראשון מאז הסכם הפסקת-האש של 1949. יתכן שיכול היה לקנות אפילו לפרס" נובל שני לשלום.

אך מכל מקום יכול היה לומר לעצמו: אם מחר בבוקר לא ייהרגו חייל סורי ו"חייל ישראלי ברמת-הגולן - הרי זה תודות לי - ולי בלבד.

מדיניות

הזמנה לריקוד

מתי יתחיל המחור הבא של קיסניג'ר?

"כמה זמן?" שאלו מאות אלפי ישראלים השבוע. חלק מהם התכוונו לאורך תקופת כהונתה של ממשלת יצחק רבין, האחרים התכוונו לאורך תקופת הפסקת-האש, ש-

— ומחבק את חברתו — פרס'נובל שני?

נכנסה לתקופה ביום הששי האחרון - שעה קלה אחרי שנהרג הקורבן האחרון של מילחמת-ההתשה בצפון, החייל יוהר חופשי.

אולם בחוגים מצומצמים יותר שאלו את אותה השאלה לגבי נושא אחר: כמה זמן יינתן לממשלת-ישראל, לפני שמחול-השדים הבא של הנרי קיסניג'ר יתחיל להסתובב?

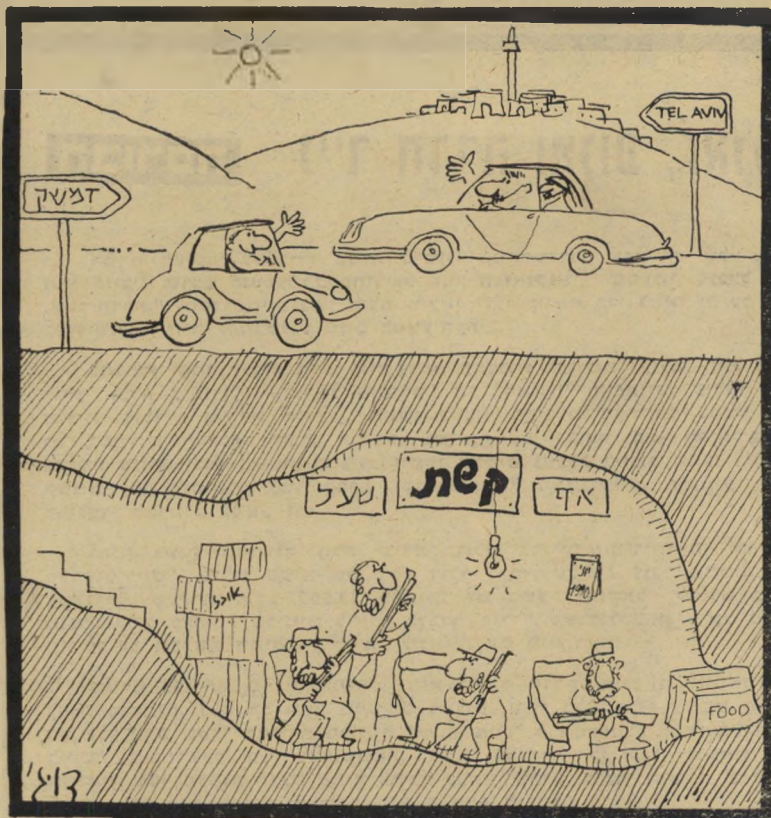
ק"מ תמורת זמן. מנהלי המשא-והמתן בירושלים הישלו את עצמם, בסתר ליבם, שעלידי הפרדת-הכוחות בצפון קנו תקופה ארוכה של קיסאון מדיני, העיסקה נראתה כמיסחר פשוט: כמה קילומטרים תמורת כמה שנים של שקט צבאי ומדיני, מאחורי ההפרדה, כך קיוו, נוצר סטא-טוס-קו חדש, שיוכל להתזק מעמד זמן ממושך, מבלי שתידרש מישראל תזווה נוספת. צה"ל יוכל להתארגן מחדש ב"שקט, המערכת הפוליטית הפנימית תוכל להיכנס לשיגרה חדשה, בינתיים ישתנו הנסיבות בעולם, וישראל תחזיק כימעט בכל השטחים שכבשה ב-1967.

אולם קרוב לוודאי שזהו אשליה גמור רה, ניכסון וקיסניג'ר, כמו שליטי מוס"קבה, קאהיר ודמשק, מודעים בהחלט ל"אפשרות זו, ומנוי וגמור עימם למנוע אותה.

המכבש יחזור, לדעת מיטב המוחות בירושלים, עומד הנרי קיסניג'ר לחזור לזירה תוך תקופה קצרה ביותר, כדי לשמור על התנופה שהשיג.

לפי הערכה זו, צפויה יזומה מדינית אמריקאית חדשה כבר תוך כמה שבועות, כדי להביא לחידוש ועידת ז'נבה בהודש יולי. המכבש הקיסניג'רי יצטרך לדרוס קודם כל את המכשול הראשון, שבו תולים ישראלים רבים את תיקונתיהם למניעת התקדמות: חעניין הפלסטיני.

לכאורה, זהו אתגר חמור ביותר, מצריים (המשך בעמוד 20)

צומת קונייטרה, 1999

מבקר העולם הזה בודק מה מתרחש מאחורי מבול מודעות המסג' המציכות את העיתונים

מאת זאב יפת

ת. תפשמ, תישאר עם תחתונים. אמרה הנערה. היא היתה שחרחרת. רת. המודה, בעלת שיער ארוך, נשית מאוד. חלוק לבן, מכופתר בכפתור אחד בלבד. כיסה על בגדיה הצמודים לגופה. היה זה מכוון העיסויים בית המסג', הי שוכן ברחוב הנביאים 34 בתל-אביב, בקור מתהרקקע. הצעירה, כבת 16-17, כיוונה אותי לעבר כוך קטן שבתוכו מיטה מוג' בהת. בכוך שררה אפולוית. מוסיקה חרי שית עלתה באוזני. העפתי מבט על סבי' בותי. לאורך כל קומת-ההרקקע נראו מיס' פר חדרונים, מופרדים זה מזה על-ידי וילונות בד.

היא שאלה אם ברצוני לקבל מסג' כללי. השבתי שאני סובל מכאבי-גב ובר' צוני בטיפול המתאים.

"באת בדיוק לכתובת הנכונה" אמרה. "אני מומחית לטיפול-גב."

שכבתי על בטני והבחורה החלה לע' סות את גבי. במרחק כחצי-מטר מראשי היו תלויים שני וילונות, שהיו מחיצה יחידה בין החדר בו שכבתי לבין החד' רון הסמוך. הווילונות לא היו צמודים

אחר מגבת. "איזה מין כן-אדם אתה?" אמרה לו.

המסג'יסטית יצאה את החדרון. הבול' גרי המבוגר קם מן המיטה. הבעה של שביעות-רצון מהולה במבוכה ניכרה על פניו. כעת יכולתי לראותו בכירור. הוא התלבש לאיטו, ויצא את המקום.

כל אותה שעה נמשך העיסוי שלי. "את חושבת שהעיסוי יעזור לי?" שאלתי את הנערה.

"בסח". השיבה, והוסיפה הסבר: "המסג' מריץ את הדם ומשחרר סתימות בעורקים. כדאי שתדע את זה. כשאין סתי' מות, או הדם יכול לזרום לכל הגוף בלי הפרעה, ואז נפסקים כאבים..."

בינתיים החלה הבחורה להלום קלות בכפות-ידיה על גבי. תוך שהסבירה: "עכשיו אני ממריצה לך את קצות העצ' בים. אני לא עושה לך את זה חזק. רק כשבאים הנגה מרימי-משקולות או כאלה שמתאמנים בקאראטה, אני עושה להם את זה הרבה יותר חזק, כי קצות-העצבים שלהם שרופים לגמרי..."

לאחר הסבר "מדעי" מפוקפק זה התי

הפתעה? ג'ויסטיותו בע ידיים" (ובשבת) 288970 צעירותו "כאר' מס' 288970

עיסוי או גירוי?

תמש בפירסומיו במילים אירוטיות. כאמ' צעי למשיכת קהל-הלקוחות.

בחורה שחומה מאוד. בעלת שיער צבוע בלונד, פתחה בפני את הדלת. נורות אדור מות וצהובות דלקו בחדר והפיצו אור עמום. מוסיקת-רקע חרישית נישמעה סביב.

"מסג' כללי?" שאלה. "לא. כאבי-גב."

"כאבים כאלה זה מסובך מאוד. בעלי המקום יטפל בך", אמרה לי.

בעלי-המכון, יהודה גרינברג, הכניס אור תי לאחד החדרים האפולויים. לאחר שהתי-פססתי ונשארתי בתחתוני, נגע בגופי בידו, וקבע מייד: "גופך רותח, יש אצלך מעצורים בוריתם הדם. טוב שבאת לטי' פול ולא הונחת את זה."

הוא הועיק לעזרתו את המסג'יסטית הי' צבועה, והורה לי לעמוד על ויבראטור

תרת, ולעומתם צעירים מטורזנים.

שוחחתי עם בחור כבן 25, העובד כ' נהג משאית השייכת לאביו. היה זה לו ביקורו השני במקום.

"בפעם הראשונה שביקרתי כאן," סי' פר, "קיוויתי שאוכל להגיע למגע אינ' טימי עם המסג'יסטית. לא הצלחתי, אבל אני בחור עם סבלנות. החלטתי לבקר כאן עוד ארבע פעמים, אחת לשבוע. אני רוצה להיות מוכר כאן, להיחשב אצלם ל' קליינט קבוע, שלא יפחדו ממני, ושלא יחשבו שאולי אני מהמישטרה. רק אז אוכל לדעת אם זה הולך. בינתיים, אני נהנה מהמסג'ים. הם מגרים אותי כהוגן."

ל מחרת ביקרתי במכון-עיסוי נור סף, מכוון-יהודה, ברחוב אוטישקין 54 בתל-אביב. גם מכון זה מרבה להש'

הלתי לחשוש לגורל גופי ברצינות. הטי' פול נגב נסתיים, והיא החלה מעסה את כתפי. לשם כך היה עליה לעבור ולהתי' ייצב למראשותי. תוך כדי הליכה נפתח הכפתור היחיד שרכס את חלוקה הלבן. שעה שגהרה עלי, בשעת העיסוי, ראיתי את חזה מתקרב בצורה מסוכנת, ונר' תעתי. חלוקה נפרש לצדדים בשל תנור עוטה-עיסוי של הידיים.

ברור שהכל נעשה כאילו דרך-מיקרה, אגב העיסוי. אך דומני שגברים לא-מע' טים היו מוכנים לשלם את 25 הלירות שעלה תענוג זה בבית-המסג', רק עבור חלק זה של הטיפויל.

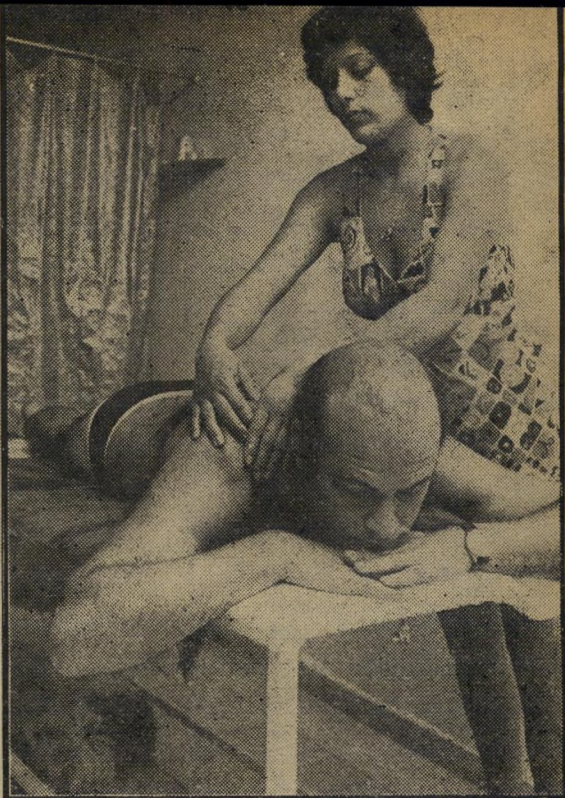
בתום המסג' הוצע לי משקה קל. נר' צלתי את ההודמנות ושהיתי במכון שעה ארוכה ככל האפשר. סקרתי את קהל הלקוחות שנכנס לקבל טיפול. המבקרים נחלקו לשניים: גברים מבוגרים, ביניהם דתיים רבים שחמקו פנימה כנגבים-במח'

ביותר זה לזה, נותר ביניהם רווח קטן. עתה, כאשר הפקרתי גבי לחסדי המסג'יס' טית, גיליתי שאני יכול בהחלט להיות עד גם לטיפול המעניין שהתרחש בחד' רון הסמוך.

גבר כבן שישים, בעל מיבטא בולגרי כבד, שכב שם פרקדן על גבי. "כן, כן," הוא נאנק, "התכווצות-השרירים שלי היא בשוקיים ובחלק התחתון של הבטן."

הנערה עיסתה את שוקיו במרץ. מדי פעם היתה אומרת לו: "מה יש לך? מס' פיק כבר להתרגש!" אגב כך ראיתה מושכת כלפי מעלה את תחתוניו של הגבר, שהיו קטנים עליו בשני מיספרים לפחות.

כאשר סיימה את עיסוי השוקיים והחלה מעסה את החלק התחתון של הבטן, תכ' פו נאקותיו של הגבר והעמיקו. לפתע, כעבור דקות אחדות של טיפול, דם קולו. עתה בקע מאחרי הפרגוד קולת הכעוס של המעסה. היא נופה בלקוח, תוך שחיספה

הגיישה מסג'יסטית צעירה במכון העיסוי גיישהקלאב בפעולה על גבו הכואב של לקוח. לרשות הלקוחות עומדות במכון זה שלוש נערות, במשמרות מבוזר עד ערב. מכוני העיסוי מפרסמים עצמם במודעות וזוכים ללקוחות רבים.

גיישהקלאב ציון קודאי, בעלהמכון הנמצא ברחוב ארלוזורוב 20 ברמת גן, רכש את המקום לאחרונה מהזמר ששי קשת, שהשקיע בהקמתו הוותועפות. התפאורה מזכירה בית גיישות יפאני.

הכתפיים זכות לטיפול המסור של המסג'יסטית ב"מכון העיסוי יפעת". היה זה העיסוי היחיד ש"לאחריו זכה מבקר העולם חזה ברעננות ממש.

דו"ת עם הבחורה. ליכאורה, הכל התנהל לפי הספר: אתה שוכב על גבך, תוך תוניך מתוחים על גופך, ואולם — תוך כדי מהלך עיסוי השוקיים והבטן מחליקות לפתע האצבעות הנשיות, שלא במית' כוון כמובן, לעבר חלקייהגוף האינטימיים. כל גבר נורמלי, החש בכפותידיים נשיות מרוחות בשמן-עיסוי, המעסות ב"כוח את גופו, ומלטפות מדיפעם, במהרה לך הטיפול, חלקייהגוף אינטימיים, יתגרה בנקל.

המיטה, ומכונה חשמלית מיטלטלת משו"נה, שהובאה וכונה לעבר גופי החלה משמיעה תיקוקים צרודים מזורים. על שאלתי המבוהלת, "מה הדבר הזה?" השיב גרינברג בגאווה: "זאת מכונה נפ"לאה, היחידה מסוגה בארץ". ואילו ה"מסג'יסטית הוסיפה: "היא עולה אלפיים לירות. התפקיד שלה לסלק את הזוהמה מהגוף. משהו יוצא-מהכלל, משהו שלא רואים כל יום!"

וביקשני "לבעוט" כלפי מעלה, לא הצלחתי לעמוד בפני הפיתוי, ו"בעטתי" הישר ב"חוטמו. אך ראה זה פלא — גם המהלומה העזה

לנכרו! מסג'יסטיות! יפוע! וצעירות! בטיפול מהנה! ו"משחררו! פרטיות מוחלטת! הזמנות 245957-03.

(המשך בעמוד 17) חשמלי. לאחר-מכן בדק את רגלי הימנית. "חרגל משוחררת?" שאל. "כן." "מצויין." אחר בדק את הרגל השנייה, וחזר על שאלתו. הפעם השבתי: "לא." "מצויין," אמר גם הפעם. במהלך הטיפול גיליתי כי אין זה משנה כלל מה תהיה תשובתי — התגובה תהיה תמיד: "מצויין."

הטיפול עלה 40 ל"י, ובסיומו נלקחתי לשיחת-הדרכה עם בעלהמקום. גרינברג הסביר לי שהיה זה ממש גס שבאתי אליו בדיוק ברגע האחרון, לטיפול. הוא הורה לי, למשך השבוע הקרוב, לש"הות מדי-לילה שעתיים תמימות באמבט חם. בלילות עלי לישון עם שני כרים מתחת לרגלי, והעיקר — כעבור שבוע עלי להתייצב במכוננו להמשך הטיפול. בפירסומים בעיתוניהערב גיליתי כי אותו מכון-יהודה פירסם שתי מודעות.

כעבור כחמש דקות השבית בעליהמכון את המכונה, ושאל אותי איך אני מרגיש. "שום שינוי," עניתי. "מצויין," הגיב, כדרכו-בקודש. "ועכשיו, מסג' כללי," קפד על הבחורה. הוא יצא את החדר, ואני נותרתי ביחיד.

שספג לא עזרה. "מצויין," קרא בהתפעלות. לאחר-מכן הורה למסג'יסטית, שניצבה לידנו כל אותה עת, להפעיל את "המכון" נה החשמלית. אני נתבקשתי לשכב על

משך שעה ארוכה תירגל איתי תרגילי "השתחררות". הוא היה בלתי-מיקצועי עד-להחריד, אפילו בעיני אדם כמוני, חסר-ידע בנושא. ידיו הסתבכו זו בזו ללא-הרף. באחת הפעמים, כאשר אחז ברגלי

לאשה! הפתעה? מסג' מהנה מצעיר כביתך. ת"ד 30045/83. ת.א.

באחת פורסם כי המכון מספק שירותי-עיסוי, ואילו באחרת, הוצע עבודה ל"מסג'יסטיות מיקצועיות. מזכירת-המערכת צילצלה למכון, הציגה עצמה כבחורה המחפשת עבודה, אך הסרת ידע כלשהו. היא ציינה כי איננה מסג'יסטית ומעולם לא היתה כזו. "אין בעיות," השיב בעל המכון מייד. "את יכולה להתחיל לעבוד אצלי כבר מחר."

"מה גובה המשכורת?" התעניינה. "בלי כסף," אמר. "אני אלמד אותך מיקצוע מעניין, וזה יהיה שווה לך יותר מכל משכורת שתצליחי לקבל בכל מקום אחר."

ל מחרת חשתי גירוי קל בגבי. התי-בוננתי בראי — ועיני חשכו. כל גבי היה מכוסה בפריחה אדומה מפחית-דה. לאותו יום נקבעה לי שיחה עם ד"ר אליעזר מתן, הממונה הראשי על המיק"צועות הרפואיים במשרד-הבריאות. התי-כוונתי לשוחח עימו בעניין מכוני-העיסוי, סוי, אך שאלתי הראשונה נגעה, כמובן, בעניין הפריחה האדומה הפתאומית שצצה על גבי. רופא משרד-הבריאות ציין, כי ייתכן שהשתמשו בשעת המסג' בחומרי-שימון לא-מתאימים. אפשרות אחרת — המסג'יסטית לא רחצה ידית לאחר טי-פול קודם.

כעבור שלושה ימים החלה האדמומית שעל גבי להתפוגג. מצוייד במידע שמסר לי ד"ר מתן, סרתי למכון-עיסוי גוספי,

העובדים המאומן, עמדו בסתירה מוחלטת למה שניגלה לעיני מבקר העולם הזה בסויריו במכוני-העיסוי הקיינויים האחרים, בהם ביקר. "אינני משתמש בפירסומת מגרה," אמר בעלהמכון, "ואלי לא באים סוטיימיין. אני לא מוכר אשליות," הוא סיפר.

תאים אינטימיים מבקר העולם הזה (בחיזת), שתי מסג'יסטיות ובעל מכון-העיסוי יפעת, המבהיק בניקונו, ברחוב פרישמן 29 בתל-אביב. ניקונו של מכון זה, וטיפולו המיקצועי היעיל של צוות

התרענונות. הוא עלול להתעלף באמצע הטיפול.

"בכלל, הטכניקה של מסג' להתרענונות או של מסג' להרפייה — שונה לחלוטין. אינני חושב שיש אפילו אחת מבין ה" צעירות העובדות במכונים הללו, שיו" דעת זאת."

ה ביקורים התכופים במכונות העיר טוי האפולויים, המזוהמים, החליאו אותי. בוקר אחד החלטתי להקדיש, לעור מת זאת למכון שפירסומיו בעיתון ניראו סולידיים, לא הבטיחו הבטחות מסופצות. טילפנתי למכון יפעת, ברחוב פרישמן 29 בתל-אביב. להפתעתי, השיב לי גבר. בכל ההתקשרויות הטלפוניות הקודמות שלי יצנו צעירות בקול לחשני ומפתה. הגעתי למקום, וגיליתי מכון-עיסויים מב- היק בניקיונו, מואר כבאור-יום, נעדר ה- סממנים הזולים שאיפיינו את כל מכונות העיסוי האחרים.

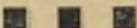
מסג'יסטית ייקית מיקצועית טיפלה בי בעילות. למרות שכל גופי כאב מהלם

מסג'יסטית מדופלמת וי משחררת מכאבים התקשר וי לא תתרט פרטיות מוכבחת טלפון 228522 גם בשבתו

העיסויים בהם התיישרתי בימים האחרון- ים, הרי עיסוי זה גרם לי להרגשת רע- נות של ממש. שילמתי 40 ל"י ויצאתי, על-מנת לשוב כעבור שעה קלה בליוויית צלם-המערכת. הפעם הצגתי עצמי בפני המנהל בזהותי האמיתית.

"אני לא מוכר אשליות," אמר מנהל מכון יפעת, "אלי באים אנשי-עסקים, שחקני-תיאטרון — אזרחים מהרמה הממו- צעת לפחות. אני מעסיק צוות של מסג'יס- טיות מיקצועיות יפות."

"מבחינה אסתטית חשוב שהן תהיינה יפות. גם אילו הייתי בעל בית-קפה, הייתי מעוניין שהמלצריות שלי תהיינה יפות. המקום שלי נקי מפני שאני משוגע לניקיון. הנה לא באים כל מיני סוטי- מין. מודעות-הפירסום שלי בעיתונים אי- נן מעודדות אותם לכך."

ר יקי רום — היא סיפור שונה. טי- פול יחיד במכון-העיסוי המפואר שלה, ברחוב בלוד בתל-אביב, עולה 100 ל"י רות. היא טוענת בפה מלא כי אצלה ב- מכון, המסג' הוא דבר מישני. הרגשתו הטובה של הלקוח — זה הדבר החשוב ביותר.

אומרת ריקי: "אצלי הלקוח מקבל הר- גשה נפלאה. יש לי צוות של מסג'יסטיות (המשך בעמוד 22)

דרי החלומות

וילונות מפוארים וניברשת סינית מבהיקה מעטרים חדר זה, במכון של ריקי רום ברחוב בלוד בתל-אביב, הדבר החשוב ביותר

אצלנו, היו אומרת, "הוא הרגשה הטובה של הלקוח. העיסוי עצמו הוא רק דבר מישני. אנחנו עוזרות לגברים להתפרק בעזרת הידיים." בתמונה משמאל: ריקי רום בתנוחה אופיינית בשעת מסג' ללקוח.

ישם, ברחוב אמסטרדם 1, דירה מס' 3 בתל-אביב. שני לקוחות צעירים המתינו למסג'יסטית היחידה בקום. התיישבתי באולם הקבלה והמתנתי לתורי. ז אחדות לאחר בואי צילצל הטלפון. המזכירה, ג'ית בעלת חזה מזדקר ומכנסיים הדוקים, הריי את השפופרת. "לא, אדוני, השיבה, "אנחנו לא מוסרים אינפור- ז בטלפון. בטלפון אנו מוסרים רק כתובת." "לא, אדוני, לא עושים אצלנו מסג' בפה, רק ים." "לא, אדוני, את מה שאתה מחפש תוכל למצוא רק רב הירקון." "שעה שישבתי שם, השיבה על כר-30 שיחות טל- ות כאלו. מרביתן נסתיימו בטריקת השפופרת. נהגיע תורי, נכנסתי לחדר. מאחרי הפרגוד ניצ- מיטה מוגבהת. על הסדין שכיסה אותה ניכרו כתמי- רבים. בצד ניצב טיים קסטות ולידו מכשירי- על רפואיים. כאן עבדה מסג'יסטית בבגדיה, ללא

לנכרן בשכיל מה אתה חי? מסג'יסטיות צעירות ו נטימיל? משחררן זמהנה פרטיותן 447611

חלוק, אולם ראה זה פלא — טכ- ניקת עבודתה דמתה באופן חשוד לזו של הנערה במכון-יהודה. אותו מסג' מכף-רגל ועד-ראש — חונך ריחופים קלי- לים על חלקיגוף אינטימיים. בצאתי גבתה ממני המזכירה הבלונדית 40 ל"י דמי-טיפול.

לאומית. תיארתי בפניו, בפרוטרוט, את מהלך העיסוי שעברתי והעתה. הוא לא הופתע. "ההשתוללות בשטח הזה ידועה לי הי- טב," אמר גולדמן, "למסג'יסט מיקצועי אסור בהחלט לטפל באדם המתאונן על כאבים, ללא הוראות ברורות של רופא. כאשר מסג'יסט לא-מיקצועי מטפל, ב- מכונות-העיסוי המפוקפקים האלה, באנשים שסובלים מכאבים מוגדרים שונים, הוא עלול להביא עליהם אסון ממש. "כאשר אדם בא לעיסוי רגיל, לא רפור אי, הרי המסג'יסט המיקצועי חייב, קו- דם-כל, לברר אם הלקוח שלו כריא מב- חינה גופנית. במכונות-העיסוי האלה לא מבררים זאת ואחרי-כך, כאשר אדם בעל לחץ דם גבוה, למשל, עובר מסג' של

במדינה

(המשך מעמוד 16)

וסוריה אינן רוצות ואינן יכולות לזוז בלי השתתפות הפלסטינים. הפלסטינים עצמם חלוקים בדיעותיהם על כך, כשהם נקראים בין הרצון לקבל לידיהם את הגדה המערבית ורצועת עזה ובין אי-הרצון להכיר. לאלתר ובגלוי בקיומה של מדינת ישראל. מלך ירדן לא השלים עדיין בלבו עם השתתפות הפלסטינים. ואילו ממשלת ישראל החדשה התחייבה בפירוש שלא להסכים להשתתפותם.

יהיה צורך בכל כישורו של קסינג'ר כדי למצוא נוסחה חדשה, שתסלק את המכשול ותפנה את הדרך לשלב הבא. אבל האיש שהביא את הסורים לחתימה על הסכם עם ישראל, יהיה מסוגל גם לכך.

דרכי אדם

מיבצע להצלת חיים

בענה של ציפי שביט —

נתיבותיחשתלה, במאמץ

להציל את חייו

בשרשרת הוועותיה של הוועדה הבדרנית ציפי שביט בפני חיילי צה"ל, בתקופת מלחמת יום-הכיפורים ואחריה, היה לה מלווה צמוד וקבוע: בעלה, משה פריימן. ציפי ומשה הם זוג צעיר ואוהב, ובעיקר עליו, כפי שידוע היטב לכל מכריהם ומוקיריהם. אלא שבימים אלה מעיבה על אושרם סכנה גדולה.

זמן קצר לאחר המלחמה חלה הבעל הצעיר בצנחנות. מחלה הטומנת בחובה סכנת בלתי-צפויות למי שנדבק בה בגיל מבוגר. הוא אושפז בבית-החולים איכילוב,

משה פריימן (לפני 5 חודשים) • להשתלה יחידה במינה

למשך חודשים. מחלתו היתה המורה מאד. רק לפני חודשיים-שלושה יצא את בית-החולים, ונראה היה שעם טיפול טוב ורסור יבוא הכל על מקומו בשלום. אלא שכאן אירע הבלתי-צפוי.

לפני כחודש ימים הובהל משה פריימן לבית-החולים הדסה בתל-אביב. חששו תיהם של הרופאים נתאשרו. אובחן אצלו סרטן בכבד.

כאן נחלצו הכל לפעולה מהירה. הוחלט להטיסו לארצות-הברית. חברת אל-על, כדרכה, תרמה את כרטיסי-הטיסה עבור משה ואחיו, המתלווה אליו לניתוח מסובך וקשה. בו ינסו הרופאים האמריקאיים להשתיל בגופו של משה חלק מכבדו של אחיו, במאמץ להציל את חייו.

שיכון

דירות כתכסים בחירות

ראשי-העיר הכריז על

מיבצעי-בנייה — והכסף

זרם? השבנו הפרטי

„אני האמנתי לראשי-העיר! האמנתי גם (המשך בעמוד 25)

• נושא ברועותיו את אשתו ציפי שביט, בהצגת-ילדים.

קמפל היס
קמפל היס
קמפל היס
קמפל היס
קמפל היס

סוף לגירושין ולפירוד חברות!

היא תשאר שלך ותשיב לך אהבה

בחבורת הסברה שהוצאה לאור ע"י חברה להוצאה והפצת ספרי מידע בע"מ, יש פתרון לבעיה המטרידה הרבה גברים בריאים ובהחלט בלתי מאור-שרים כתוצאה מיחסי מין בלתי מספקים ומאכזבים, (המסוימים מהר מדי). חוברת ההסברה חושפת בעיה זו ומלמדת את הקורא כיצד להתגבר עליה ולקיים חיי מין מספקים. לקוראי החוברת יתווסף מידע חשוב, הכל אודות משחק אהבה ארוך ככל שתמצא מספק. המחיר — 20 ל"י. להשיג אצל „ונוס", המפיץ הבלעדי, רח' ד"ר ש. גרונימן 8 רמת-אביב, או שלח/י צ'ק/המחאת דואר לת.ד. 17100, תל-אביב, ותקבל/י את החוברת לביתך.

הנוקור לחלקי תכשיטים להרכבה עצמית

(אביזרים, חרוזים ועוד)

ישר נון היצרו

קישוטי שי-לי

בע"מ

ת"א, רח' יצחק שדה 5

(חול בית מעריב)

פתוח 08.00 עד 17.00

חילחלת הסוכנים החושניים

אכן יבקר בכל המקומות שהובטחו לו מלכתחילה. מזה שנים אחדות פועלים לצד סוכני הנסיעות הרישמיים גם סוכנים "חשאיים". מרביתם של אלה הם שליחים בלתי-רישמיים של הסוכנים המורשיים, ותפקידם לאסוף נוסעים פוטנציאליים בחוגים רחבי

דעה מופיעים כמה מיספרי-טלפון, וכן שמות פרטיים כגון איציק, צביקה וכדומה. אך הפונה אל אחד הטלפונים המצויינים, יופתע להיווכח כי לא יקבל כל מידע, אלא יתבקש להשאיר מיספרי-טלפון וכתובת, ויאמר לו כי יתקשרו אליו. המיסתורין נעוץ בעובדה פשוטה אחת:

קבוצה של בחורות מחינה לקבלת הנחיות מארגון הטיול נתן סטוליאר - חלק ממאות הנשים המוכנות לשלם 5000 ל"י תמורת טיול עם גברים

ביום כגון אוניברסיטאות, או מיפלגות ו- אירגונים שונים. השנה הגיעה פעילותם של הסוכנים החשאיים לשיא שעדיין לא היה כמותו. התאחדות סוכני-הנסיעות אף פירסמה מודעות-ענק בעיתונים, בהן הזהירה את הציבור כי מוטב לו לנסוע רק באמצעות הסוכנים המורשיים. ההתאחדות אף דאגה לכך שמשרד-התיירות יפנה בתלונה ל- מישרת ישראל, אשר החלה חוקרת את הפרשה.

מרבית הפעילות הזו, הזוכה לפירסום גלוי בעיתונות, היא בלתי-חוקית. סעיף 6 בחוק הפיקוח על מיצרכים ושירותים קובע, כי: "לא יעסק אדם בהסעת תיירים או סוכנות, לא יפרסם ולא יציג עצמו ולא יתחזה כעוסק, אלא אם הוא בעל רישיון של סוכן מורשה מטעם מישרד-התיירות". מזכיר התאחדות סוכני-הנסיעות, פינחס מולד, מספר, כי כיום קיימים בארץ כ-200 סוכנים מורשים כאלה. כל אחד מהם חייב להפקיד ערבות בנקאית על-סך 50 אלף לירות, לכל מיקרה של נזק שייגרם ל- לקוח שלו. כמו-כן אסור להם למכור נסיעות מחוץ לכותלי המישרד המורשה, כלומר באופן פרטי. מטרתו של החוק הזה היא להגן על הנוסע מפני אפשרות שיפול קורבן ל-

כלומר באירגון בלתי-חוקי של קבוצות מאורגנות לנסיעות לחו"ל. אלא שבשלב מסוים החליט "לעשות מכה" ולגרוף את כל השמנת לעצמו, בעצמו. תוכניתו של סטוליאר היתה מבוססת על עובדה פשוטה אחת: הצרה העיקרית בכל הנסיעות הקבוצתיות הללו היא שלמעלה מ-90 אחוז מחבריה של כל קבוצה (המונה כ-40 איש בדרך-כלל), הם נשים דווקא. ואילו מיספר הגברים בכל קבוצה כזו אינו עולה על מיספר אצבעותיה של יד אחת. התוצאה, הבלתי-ימנעת בדרך-כלל, היתה: הגברים היו חוזרים עייפים אך מרוצים, הנשים - מאוכזבות. המסקנה המתבקשת: כל מישרד-נסיעות שיצליח להבטיח מיספר גדול יותר של גברים בקבוצה כזו, ימשוך אליו שיעור גדול יותר של נשים, שהן-הן הקונות הר פוטנציאליות של טיולים אלה. עובדה זו היתה ידועה היטב גם ל- סטוליאר. כך הגה את רעיון הקרן המי- חורית לאספקת גברים לטיולים, במטרה להשתלט על שוק-הנסיעות, בסיוע הביל- עדיית שירכוש בדרך זו על המוצר הר מבוקש ביותר: גברים צעירים הנוסעים לחו"ל.

מודעות שהופיעו בחודש ינואר השנה בעיתונים, היו מפתות ביותר. מודעות אלו בישרו כי נדבן אלמוני החליט להרים את המוראל של משתחרי הצבא, ולכן מתפרסם בזה מיכרו, שסימנו 2. כל מי ששירת במילואים אחרי הר

מאה יגאל לביב

מילחמה רשאי לגשת למיכרו, ואם יעמוד בו - יקבל נסיעה לחו"ל בחצי-מחיר. התגובה היתה צפויה: אלפי צעירים, שנששם חשקה בנסיעה לחו"ל במחצית המחיר, ניגשו לכתובת הנקובה במודעה, מילאו שאלון ושילמו 400 לירות מיפרעה, כל אחד. כעבור שבועות אחדים קיבלו חלקם תשובות המודיעות כי זכו במיכרו, וכי כעת עליהם להשלים את המחיר ל- 2,600 ל"י, תמורתן יזכו ב-20 ימי-טיול בחו"ל, בחברת עלמות ישראליות עליונות. כאשר התפרסמו המודעות הללו בעי- תונים, פקחו סוכני-נסיעות רבים את עיניהם בתמיהה גדולה.

בעוד התאחדות סוכני-הנסיעות מפרסמת מודעות כנגד נסיעות שלא באמצעות סוכנים רישמיים - הרי חבריה, הסיהם המסתתרים מאחורי המודעות ה- קטנות בעיתונים, באמצעות אותם סוכנים חשאיים שלהם. בין הפעילים ביותר בתחום זה ניתן למנות את מישרד-הנסיעות אופיר, הלל טורס ואינטרנשיונל. זה האחרון עוד הגדיל לעשות. בעיקבות מודעה קטנה שהופיעה בי עיתון הגעתי אל אליעזר רוזנברג, שפתח מישרד בביתו, ברחוב זמנהוף 6 בתל- אביב. הוא מחלק פרוספקטים עליהם הוא חותם כסוכן, ושם הוא כותב כי הינו בעל מישרד לשירותי נסיעות ותחירות. בצד חותמת זו מופיעה גם חותמתו של מישרד- הנסיעות אינטרנשיונל. אך התאחדות סוכני-הנסיעות הודיעה כי אין בין חבריה חשומים סוכן ששמו (המשך בעמוד 24)

ההכרש בכרטיסי הבחורים
נוכלים, אשר ימכרו לו נסיעה לחו"ל ב- צירוף הבטחות מרקיעות-שחקים, ואילו בהגיעו לחוץ-לארץ יתברר לו כי רומה. קניית כרטיס לנסיעה מאורגנת אצל סוכן מוסמך מבטיחה לנוסע כי יקבל את מלוא השירותים, המפורטים בחוברת-ההס- בר הניתנת לו במישרד-הנסיעות, כי לא ימצא עצמו תקוע במלון סוג אפס, וכי

מעיון במודעות הקטנות בעיתון
נים, במדור "טיולים לחו"ל", ימצא מדייום מיספר ניכר של מודעות כדוג- מת: "חבורה עליונה של סטודנטים/ות צעירים/ות הרפתקנים/ות מתארגנת ל- טיול מטורף באירופה". בצמוד לכל מוד-

(המשך מעמוד 19)

יפחפיות. אני מקבלת את הלקוחות בחלוק שוקף. יש מוסיקה נעימה, ומי שרוצה לוגם משקאות חריפים. בשעת המסג, אם הלקוח מתגרה מאוד, המסגיסטית עוזרת לו ביד, להתפרק.

אנשים שבאים אלי בפעם הראשונה נעשים חברים של המקום. אנחנו, אני והבחורות שלי נהנות לעשות את העבור דה שלנו. לולא היינו נהנות, הלקוח היה מרגיש זאת ולא היה חוזר פעם נוספת. "לפעמים באים אלינו אנשים חביבים, אבל בהחלט מוזרים. יש כאלה שלאחר המסג מבקשים שיכו אותם, וכך הם מתפרקים. אחד, למשל, אוהב להתפשט רק לקול צילי מוסיקה פאסאדובלה. הוא בא הנה עם תיק ג'יימס-בונד, ובסגים יש לו טיפריקורדר עם מוסיקת פאסאדובלה, הוא מתפשט לצילי המוסיקה, רוקד איתי וכך הוא מגיע לשיא. מעניין ש' עם אנשים האלה הם נשואים וחיים באושר כפי לספק את טעמם המיוחד. לפי החווה שלי עם המסגיסטיות, אסור

נחוג, יום-הולדתה ה-50 של שחקנית התיאטרון הקאמרי **אורנה פורת**, ומנהלת התיאטרון לילדים של הקאמרי, פורת, ילידת קולון, בוגרת בית-ספר לדרמה שיחקה בתפקידים ראשיים במחזות שייקספיריים, במחזות ברנארד שאו, ברטולד ברכט ועוד רבים. פורת היא כלת פרסי כינון דויד ופרס רמח"ל של עיריית תל-אביב.

נחוג, יום-הולדתו ה-55 של האר-כיאולוג פרופסור **יוחנן אהרונז**, דיקן הפקולטה לארכיאולוגיה באוניברסיטת תל-אביב. אהרונז למד ארכיאולוגיה באוניברסיטת תל-אביב, ואף שימש כמרצה באותה אוניברסיטה. כתב מספר ספרים, ביניהם: "ארץ התנ"ך"; "אטלס כרטא"; "האטלס התנ"כי מקמילן"; "דרכים ואתרים", ועוד.

נולד, בן שישי לשלמה **יעקובוב**, אשר נודע יותר בשמו המיסחרי "מומו הגדול", אמרגן הזמורות הקצב הר

יעילות מקצועית יבלוש צנוע מאפיינים את צוות המעסות של מכוני שבעינו מעיד על עצמו כי אינו משתמש בפידסומים אירוטיים, וכי הוא משתדל לשמור על המכון שלו כשהוא נקי מכל הבחינות.

ראשון בארץ, ומי שדאג לקבל פני אורחים חשובים במלמלה-תעושה בנגוריון עם תיך מורחתי. לבן הנולד קראו "מומו הגדול" ואשתו רעיה בשם חן, וערכו על ברית-מילה עם הגופעות של הזמורות ואמנים.

ניכח.ר. דיקן הפקולטה לחקלאות באוניברסיטה העברית, במקומו של פרופסור **יאיר מונדלך**, פרופסור **יצחק הרפז** (50). מנהל המחלקה לאנטומולוגיה בפקולטה לחקלאות של האוניברסיטה היעברית, נחשב לאחד החוקרים החשובים בארץ בשטח הגנת הצומח, פורסם כמאה ספרים מדעיים.

נפטר. בבית-החולים סט.לוקאס ברטוקי, בשל שטרידס במוח, עורך היומן בשפה האנגלית ג'ורג'ס פוסט, **טד לוריא**. לוריא בן ה-64 עשה בטוקיו כמשרת תחף באסיפה הכללית ה-23 של מכוני העיתונות הבינלאומית. אשתו ובתו הגיעו ל-מיטת-חוליו, לאחר שמצבו הוגדר כאנוש.

נפטרו. במכון הבריאות הלאומי בניס שבמרילאנד מסרטן-הדם, בגיל 60, בעל בעל הטור והפרשן האמריקאי **ספיוארט אולסוף**, סיפורו האחרון, במצב של הוצאה להורג, היה חיבור רפואי מרגש על מותו המתקרב. החל את אחי קאריירה שלו כעיתונאי יחד עם אחיו ג'וזף, וכתב טור שהפרסם ב-160 עיתונים ברחבי ארצות-הברית. אחר מונה לעורך סאטרדיי אייוונינג פוסט בוואשינגטון, במלחמת-העולם-השנייה שירת בצבא היבריטי באפריקה, וב-1944 עבר לחיל הימודיעין האמריקאי, צנח מאחרי הקוים היגרמניים בצרפת. בשש השנים האחרונות שימש כפרשן ניווויק בוואשינגטון.

נפטרו. בבית-החולים עלישם שיבא בתל-השגמר, בגיל 81, **פינחס שניאורין**, שיהיה ממגיני תל-חי, נולד באוקראינה, עלה לארץ ב-1908, מראשוני איתרון השומר, קיבל את הסיקור על תל-חי לאחר פציעתו של **יוסף טרומפלדור**. מייסדי כפר-גלעדי בשנות ה-30, גורש בתקופת מלחמת-העולם-הראשונה על-ידי התורכים מתארץ ועם חזרתו היה מראשוני המתיישבים בגוש-יעקובוב, היה מרכזי משי"ם ונציגות במסודות החסדרות וב-קונגרסים ציוניים.

להן באיסור חמור לקיים יחסי-מין עם הלקוח בשעת המסג. אני מקפידה על כלל-ברזול זה. אבל עם זאת, אם הלקוח מתגרה מאוד, אנחנו עוזרות לו להגיע לפורקן בעזרת ידינו.

"מה שהבחורות עושות אחרי שעות העבודה, בחיימן הפרטיים, זה עניין שלהן. הן כבר לא יולדות קטנות. אם אחד הלקוחות מוצא חן בעיני בחורה והיא מחליטה לבלות איתו גם בערב, זה כמור בן עניינה הפרטי".

ישראלים רבים למדו את הפסנט, והפסנט טרמפ" על הסוס החדש ליעשית רווחים קלים, בנושא שבו כל מיספר זוכה. אלה מעסיקים נערות צעירות, אחדות מהן קטניות, חסרות ידע וכישורים מינימליים, בטיפול בנכס היקר ביותר שיש לאדם — גופו.

אין ספק באשר לכוח-המשיכה שיש ל"מכוננים" אלה לגבי הגבר הממוצע, הי רואה בטיפולים שהם מעניקים לו בילוי זמן שמחירו אפסי, יחסית לשכר שבצידו. כל טיפול כזה, אם הוא נעשה ללא צורך, או בצורה לא-נכונה, עלול להביא נזק לגוף, אומר ד"ר אליעזר מתן.

"במיוחד חמור הדבר לגבי מסג", רפר"א"י, המתמיר לשחרר אדם מכאבים באיזור מסויים בגופו. טיפול בלתי-נכון ביכאב שמקורו בחוליות עמוד-השדרה, למשל, עלול להיות מסוכן ביותר. "אנו מודעים לעובדה שבארץ קיימים כיום מכוננים פרטיים רבים הפועלים ללא כל פיקוח רפואי, שהשירותים המוצעים בהם עלולים בהחלט לסכן את בריאותם של המבקרים שם, הוא אומר בצער. אך לדאבונו, אין לנו די כוח-אדם לפקח על הנעשה במכוננים אלה.

רק כאשר לקוח מתלונן על נזק שנגרם לו, רק אז אנחנו נכנסים לפעולה. כי מוטלת עלינו החובה לבדוק כל תלונה". נראה כי גם כאן, כמו בתחומים אחרים שאין עליהם פיקוח — יתעוררו לפעול להגשמה רק לאחר שיקרה אסון.

10	9	8	7	6	5	4	3	2	1
		15		14		13	12		11
			19			18	17		16
25			24		23	22		21	20
	30			29		28			27
		35			34	33	32		31
			39			38	37	36	
	43			42			41		40
		50	49		48	47	46	45	
	56	55		54			53		52
			60		59			58	
				64		63	62		61
	69		68		67		66		65
74		73		72			71		70
				77		76			75

מאונך:

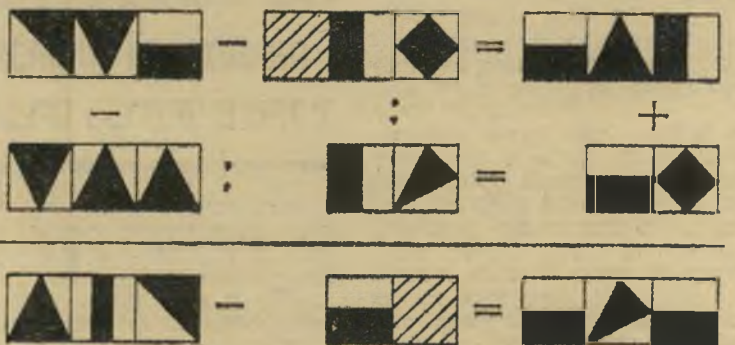
1. זן, נע; 2. יגונן; 3. תושב הי"סטיטס"; 4. קיים, נמצא; 5. תחום; 6. נחלק לשניים; 7. מין משקה; 8. חוות-נוער בערבה; 9. צאצא; 10. תתן שיכמה; 11. בהמת-משא טיבטית; 12. שוקל, מהרהר; 13. חברה המייצרת אבי-זרי-אמבטיה; 14. צמד; 15. שבת של פראים במערב-אפריקה; 16. ארס, רעל; 17. מידת זמן; 18. בירת ארצות-הברית; 19. כמו 36 מאונך; 20. מישור מוגבה; 21. אות כזה על המצח הוא דבר לא נעים; 22. גבוה; 23. נהר באיטליה; 24. מאור קטן; 25. שדה חרוש; 26. נשק קר; 27. קיבוץ בנגב; 28. דרש בפני קהל; 29. בן, נצר; 30. קריאת כאב; 31. לך לישון; 32. תושב העיר הגדולה בישראל; 33. גבעה נישאה; 34. תפקיד צבאי; 35. גדר קוצנית; 36. תואר הולנדי; 37. מטבע עברי קדום; 38. אחת מנשות יעקב; 39. לח כהוגן; 40. ליבו של דבר; 41. מערכת העצמות; 42. אדון; 43. מספיק; 44. רב; 45. מין מאור; 46. הרך בכבשים; 47. כך; 48. מילת חיוב; 49. מתווי הנגינה.

מאונך:

1. עיריית בארצות-הברית; 2. ממציא-הצבירה; 3. גידול מלאכותי של חידקים; 4. בליטה בקרש בצורת שן; 5. מין דג; 6. קול נשי; 7. בושם הנוכר בתנ"ך; 8. מין נמר; 9. זלזל יבש; 10. ייעשה בעל טעם דוחה; 11. בשבילי; 12. ללא-הכלית; 13. שריהב יריות (ש"פ); 14. בעל-חיים אוסטרלי; 15. כלי-קבול לפירות; 16. חבל-ארץ בצרפת, על שמו משקה מיוחד; 17. בעל-חיים ממערכת חסרי-החוליות; 18. מטבע פני; 19. אחד הכפים; 20. חצי צחוק; 21. רסיס-לילה; 22. מנעול פטנטי; 23. מתגורר; 24. עצם כפה; 25. תבואה; 26. ברודעת; 27. צאצא; 28. התרחץ, נודרך; 29. שרידים; 30. תרות; 31. מכסה את האנדרטה; 32. משמותיה של ירי-שלים; 33. עיר באיטליה; 34. תפר עשיריים בחוט ומחט; 35. נישא; 36. אהבה בלעז; 37. אריה; 38. מפריע לפעולה תקינה; 39. מידת-לח קדומה; 40. שייך לי; 41. לא יפה לצוות כמיה; 42. פתח באדמה; 43. מסירת מידע חסוי בחשאי; 44. מין עוף-טורף; 45. זרימה המונית.

חשבץ 1918

זוהי חידה חשבונית, כל ריבוע מסמל סיפורה, לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור וחילוק, יש למצוא איזו סיפורה מציין כל סמל של ריבוע.

צל"ש לתוכנית השנייה מסדרת שרתי לך ארצי, אותה הינחו רן אלמגור (בת מונה) ואליהו כהן. ניכר היה בתוכנית כי היא צולמה לאחר עבודת-מחקר מעיקה של המפיק רפי שחר, בוימה בצורה נקייה, ללא רבב, כהן רב ובמידה נכונה על-ידי רניה אביאל, כששמעון כהן, המנהל המוסקלי, תורם לאיכות הגבוהה בבחירה גאותה, ובעבודים המתאימים לרוח התוכנית.

מאחורי המסך

והראה מלמעלה

תקרית בלתי-נעימה אירעה לצוות של הטלוויזיה מתל-אביב. ביום א' האחרון הוזמן צוות של הטלוויזיה, על-ידי דובר צה"ל, לכסות את ביקור ראש-הממשלה לשעבר גולדה מאיר הרמטכ"ל, רב-אלוף מורכבי ("מוטה") גור, בבית-החור לים על-שם שיבא בתל-השומר.

כעבור דקות צילום אחדות, לאחר שהור תר להם לצלם את גולדה כשהיא לוחצת

אהראית מור אסור להתראיין

את ידי הפצועים, נידרשו על-ידי שומרי-הראש לצאת החוצה. הצוות, שהתמרמר על כי הוועק כימעט לשווא, נדחף על-ידי הגורילות החוצה, במכות ממש.

מערכת תל-אביב החליטה לא לפרסם כלל את הכתבה, אולם הוראה שירדה ממישרד ראש-הממשלה למנהל-הטלוויזיה ארנון צוקרמן, הביאה לידי שידור קטע קצר ודליל על הביקור, במהדורת מבט של אותו יום.

השתלה צינית

תקרית בלתי-נעימה נוספת אירעה לי צוות כתבי וצלמי המחלקה הערבית של הטלוויזיה. הם הוזמנו לצלם ולראיין את השבויים הסוריים הפצועים, יומיים לפני החזרתם לסוריה. הצוות הגיע לבית-החולים באר-יעקב,

הנערה שעלתה על

מוקש עולה השבוע

על המסך הקטן

הזל מהשבוע שעבר אפשר היה כבר להבחין בתוצאה הראשונה של קורס קריינות-הרצף שנערך בארצנו בטלוויזיה הישראלית ועורר סערות כה רבות. רות ושרי (20), נערה יפהפייה ממוצא תימני, בת ירושלים, ערכה את הופעת-הבכורה שלה על המסך הקטן, ובהצלחה מרובה. לרות ושרי יש כל היתרונות האובייקטיביים להצלחה כקריינית רצף או כל דבר אחר, בטלוויזיה. היא, ללא-ספק, הי קריינית היפה היחידה בטלוויזיה הישר

מגיעים להדסה, להראות להם כי אפשר להתגבר גם על נכות קשה כזו.

רותי טוענת כי היא סולדת מכל הסובב את תפקידה החדש. "אני פוחדת מכל העולם הזה, מכל הכרוך בהופעה על ה מסך. אינני יודעת כיצד אצליח לעמוד בהחלטתי, אבל אני מתכוונת לבוא. לעי בוד כמה שצריך וללכת הביתה, מבלי להיות מעורבת בדברים הסובבים את התו פעה על המסך. אינני רוצה להפוך לדמות זוהרת, אינני רוצה שיצביעו עלי ברחוב, אינני רוצה שיכתבו עלי, אני לא מת כוונת להעניק ראינות לעיתונאים או לספר על עצמי" אומרת הכוכבת החדשה של הטלוויזיה הישראלית.

למרות עשרות מכתבי-הערצה שקיב לה כבר אחרי הופעותיה הספורות בטלו וויזיה, יש בפיה של רותי בשורת-איוב לכל המעריצים. יש לה חבר קבוע, הייל ציני העונה לשם רוי פרימינגר. לדויד יש דיעה מסוימת מאוד על המיקצוע החדש של חברתו. הוא אינו מאושר כלל מכך שעליו לחלוק את נערתו עם כל

רותי התימניה

הציבור הישראלי. מוצאה של רותי, האסון שאירע לה והחינוך שקיבלה בבית הוריה, אומנם מביאים אותה לידי כל אותן הצהרות של אנטי-זוהר והצניעות, אך נראה כי היא לא תוכל לעמוד בהחלטתה זמן רב. כבר עתה אימצה אותה עיתונאית של שבועון-נשים ובעזרתה של זו, בעזרת כל העיתונאים שלא יוכלו להתעלם מ יופייה ומהספור האנושי המסעיר המס תתר מאחרי פניה היפים, אין כל ספק שרותי ושרי תהפוך, תוך תקופה קצרה, לאחת מנערות-הזוהר המבוקשות ביותר בארץ.

בהיותה בת 13, יצאה רותי לטייל עם חבריה, מביתה בשכונת תלפיות בירושלים לעבר בית-לחם, כדי לקטוף פרחים ולהתבונן בשרידי מטוס ירדני שהופל ב מילחמת-ששת-הימים. מוקש שנותר בשטח התפוצץ, ורותי איבדה את רגלה. משך שמונת החודשים אותם בילתה במחלקה האורטופדית של בית-החולים הדסה, הצליחה רותי לשקם עצמה לחלו טין, וכיום היא רוקדת, רצה, מטיילת, שו חיה ומשחקת כדורסל, מבלי שאיש יוכל להבחין בנכותה. שיקומה היה כה מופ לא, עד שרופאי בית-החולים משתמשים בה כדוגמה ומופת לפצועים החדשים ה

ראלית, ואין צורך, "להתרגל" ליופיה, כמו לזה של הקריינות הוותיקות. מר צאה התימני, וההשכלה האוניברסיטאית שלה (רותי היא סטודנטית לסוציולוגיה וחינוך באוניברסיטה העברית בירושלים), היקנו לה אף היגיו נכון ולשון עברית צחה, בהם ניתן היה להבחין כבר מן המילים הספורות אותן הספיקה לומר לצור פים עד היום. קרייניות-הרצף מופיעות כשרק פלג-גור פן העליון נשקף מבעד למסך, אולם גם אם היו רואים את מלוא הגוף, לא היו צופי הטלוויזיה יכולים לנחש כי רותי קטועת-רגל.

ובאנגליה, ושידורי הצהריים יסתיימו ב סרט הקרוי אבא אמא ואנחנו — קורות מיספחה אחת. החל מאותו שבוע ימשיכו בהקרנת סר טיטילילדים, אשר יעניינו בדרך-כלל גם את המבוגרים.

דובר

גלי-צה"ל

למרות שעדיין לא מונה כמפקד במחנה וגלי צה"ל, החל כבר מורכבי ("מוטקה") נא"ר, ממלא-המקום הומני ואחד הנא בקים על התפקיד שהתפנה, לערוך מי נויים משלו.

את המינוי הראשון קיבל העיתונאי, מי שהיה אחד מעורכי שבועון-הפופ להיטון, אורי אלוני. אלוני מונה כדובר גלי צה"ל, והתקבל לעבודה כאורח דובר צה"ל. הוא בא במקומה של מי שהיתה עד היום דוברת התחנה, סמלת אפרת גלעד, העוברת לעסוק בהפקה ובעריכת כתבות במיסגרת יומן צה"ל.

לביבה

היא ריבקה

לאחר לחץ חזק ביותר מצד הצופים הצעירים של הטלוויזיה, חזרה אלינו לפ ני מיספר שבועות התוכנית הערבית ב תירגום הספרי, סמי וסוטו, תוכניתם של המפיקה אסתר סופר והובמאי אנטוא סאלה. על-פי הסרטים של בינה אופק.

הילדים החוזים בתוכנית מעריצים את סמי, הוא השחקן ג'ורג' איברהים, ואת הבובה סוסי, אולם רק מעטים יוד עים כי את עיקר הצלחתה של התוכנית יש לזקוף לזכות לאישה ערבית, עובדת בית-השידור הישראלי (קול-ישראל בערי בית), לביבה דרני.

לביבה, אשר לצורך התוכנית עיברתו את שמה לריבקה, היא עובדת ותיקה בשידורי-העריכת ברדיו, ואילו בטלוויזיה היא שמפעילה, מאחורי הבימה, את ה בובה סוסי, ואף קוראת את הטקסט ששמה התסריטאית בפי סוסי.

סוסי לביבה דרני

ובוימה על-ידי חגי מאוטנר, הצריך של תמרי — תיאטרון-בובות לילדים. הצי שעה לאחר-מכן יוקרן פסטיבל שירי הילדים מיספר ארבעה, בהנחיתו של מני פאר. במאי הפסטיבל הוא בארי לנגפורד. בהמשך יוקרן סרט של ה ב.בי.סי. על ציפורים נדירות בברזיל

אולם נתקל בהתנגדות של השבויים להצ טלם ולהתראיין. ההתנגדות הפכה במהרה למומה כללית, והצוות נאלץ להסתלק מהמקום, אך לא לפני שהטייס הסורי בדרגת סא"ל, שהיה מנהיגם של הפצו עים-השבויים, טען באוזניהם כי: "הרופ אים הישראליים כרתו את רגלי והשתילו אותן לטייס ציוני פצוע."

סתימת-פה

למרות התלונות הנשמעות מצד כתבי ועורכי הטלוויזיה על הגבלות שונות המוטלות עליהם על-ידי השילטונות, כמו בכיסוי אסון מעלות ובאירוע קבלת ה שבויים הישראליים שחזרו בשבת האצ רונה, מסתבר כי גם בבית-הטלוויזיה עצ מו לא יודעים בדיוק מהו חופש-עיתונות לשמו.

בין שאר ההוראות שקיבלו הקריינים החדשים, שוה"עתה סיימו את קורס קר ייגיה-רצף, נכללה הוראה המורה ביותר של האהראית על המגישות בטלוויזיה, דליה מור, האוסרת עליהם לשוחח עם עיתונאים, גם ניסיונותיו של דובר רשות השידור, ארי אבנר, להסיר את רוע הגזירה, לא הועילו — ההוראה נשארה בתוקפה.

מישחקי

הגביע העולמי

התחלת השידורים ממישחקי הגביע העולמי 1974, שיערכו בגרמניה, תחיה ביום חמישי ה-13 ביוני, בשידור ישיר מפרנקפורט, שם ייערך טכס-הפתחה של המישחקים, ומייד לאחריו המישחק בין הניבחרות-הכדורגל של ברזיל ויוגוסלביה. סתימת השידור תהיה בשעה 4 אחרי הצהריים, וסיומו המשוער ברבע-לשמונה בערב.

למחרת, יום שישי, ה-14 ביוני, תעביר הטלוויזיה בשידור ישיר מברלין את ה מישחק בין מערב-גרמניה לבין ניבחרת הכדורגל של צ'ילה. שעת תחילת השי דור 4.55 אחרי-הצהריים, והסיום המשוי ער — 6.45 בערב. למחרת היום, שבת, ה-15 ביוני, באותן שעות, תשדר הטל

לשום "נדבן אלמוני" ה"גדבה" הגיעה כאילו מעצמה. הוא טען כי הטיוול שחוא מציע דרך תור-טורס עולה לו 5000 לירות. כל צעיר (סטודנט) משלם 2400, או 2600 לירות (לא-סטודנט), ולכן — הוא מממן לו את מחצית הכרטיס.

אך הקירה יסודית של התמחיר במישרד תור-טורס מגלה עובדות שונות במיקצת. מאיר גרייבר, בעל המישרד, מספר כי הוא סיכם עם סטוליאיר על מחיר של 4100 לירות לכל נוסע, שעה שסטוליאיר יקבל עמלה של עד 250 לירות לנוסע, לפי מיספר הנוסעים שיביא.

כלומר: על 100 הבחורים שמביא סטור ליאר, ועוד 100 בחורות, הוא יצטרך לשלם לתור-טורס כ-3750 ל"י לנוסע. מ-100 הבחורות לוקח בעל-הבוטיק 5000 לאחת, לכרטיס, היינו 1000 למעלה מהמחיר ה- מקובל של טיול כזה. ו-1250 לירות יותר מכפי שעולה לו הכרטיס לאמיתו של דבר, לדברי גרייבר. הכל תלוי בטיב לינת הלילה, אך הצעירים היוצאים לטיוליו של סטוליאיר אינם יודעים כלל מה יקבלו תמורת כספם.

7 היוצאים לטיולים אלה נפגשו בימים האחרונים עם המארגנים, במלון גראנד ביץ' בתל-אביב. אחדים מן הצעירים והצעירות סברו, כי הכסף ששילמו כולל גם את הקצבת מטבעי-החוץ בת 450 הדולר, אותה יקבלו לידיהם עם היציאה.

סוכן רוזנברג או הולכת שולל?

סטוליאיר הגיב על כך באומרו כי לא יקבלו דבר, וכי למטבע הזר יהא עליהם לדאוג בעצמם. באותה פגישה שנערכה במלון גראנד ביץ' שאלתי אחדות מהצעירות מדוע הן משלמות את המחיר המופקע. הסתבר כי מרביתן לא ידעו כלל שהמחיר מוסרן. אחרות אמרו שהבחורים מוצאים חן בעיני ניהן. נראה שדי היה בעובדה זו כדי להצדיק את המחיר הגבוה שנדרשו לשלם. אם בחורות מוכנות לשלם יותר מהן נחוץ כדי לבלות עם גברים — והו עניינן הפרטי. אבל יחד עם זאת רצוי שתדענה

הצעירים אינם יודעים מה יקבלו תמורת כספם

את הדבר, וכי הן אלו המשלמות את הפרש כרטיסיהם של הגברים — ולא שום "נדבן אלמוני". התעוררותם של סוכני-הנסיעות לזעוק חמס, בעיקבות רעיונו הפרטי המוצלח של סטוליאיר, עומדת בסנימן הצביעות. זה המישרד מסתפק בהקירת מיקרה זה בלבד — הרי תעשה בכך את מלאכת הסוכנים, לא את מלאכת הצדק. אם מישרד-התיירות אכן מבקש להייר לחס בסוכנים-החשאיים, בבקשה. אבל ככולם — עד אחד.

(המשך מעמוד 21) אליעזר רוזנברג, ואילו בעליו של מישרד אינטרנשיונל, אלי בלאו, טוען כי רוזנברג קשור עימו בתחום אירגון הקבוצות. רוזנברג הוא אך דוגמה אחת. קיימים סוכנים-חשאיים רבים כמותו, וכולם נאבי- קים היום על שוק הטיוולים הקבוצתיים. מימדי השוק הזה מצומצמים למדי. מדי שנה נוסעים לטיולים מאורגנים בחו"ל כ- 5000 ישראלים, בקבוצות. טיול ממוצע עולה כ-5000 ל"י לאדם, כשהרווח של סוכן-הנסיעות הוא 1000 ל"י לפחות. מילחמתם של הסוכנים-החשאיים מתג- הלת, אפי"ן, על רווח שנתי של כ-5 מיליון

הסוכנים החשאיים מפידי את החוק - בגלוי

לירות, כשכל אחד מהם מבקש לחטוף לו נתח גדול יותר. לכל סוכן-נסיעות מורשה כדאי לשלם לסוכן-חשאי שלו עד 500 ל"י, על כל נוסע שהוא מביא אליו, שכן הרווח הנותר בידיו הוא עצום. פרט לכך, תמיד ניתן להוריד את דרגת חמלונות הניתנים ל- נוסעים בחו"ל, ובכך להגדיל את הרווחים בנקל בכמה מאות לירות, מבלי שהנוסע יחוש בדבר כלל.

קיימים מישרדים, כמו קופל-טורס, ה- מתחייבים מראש, ומוסרים לנוסע את רשימת שמות בתי-המלון בהם יתאכסן בכל עיר, וכן את רשימת מקומות-הבידור אליהם יילקח בכל עיר כזו. אך טיפול נאמן כזה מהווה חריג בולט בפעילותם של מישרדי-הנסיעות ככלל. על ריווחיהם של הסוכנים ניתן ללמוד גם מן הפער הענקי הקיים במחירי ה- טיוולים בין המישרדים לבין עצמם. כך, למשל, תמורת 28 ימי-חוייה ב- אירוסה גובה אירופה-טורס מן הלקוח

סוכן גרייבר נדבן אלמוני...

2995 לירות ועוד 595 דולרים (סך-הכל 5494 ל"י), טיולי רמה גובים 3090 לירות ועוד 730 דולר (סך-הכל 6176 ל"י), תור-טורס לוקח 3090 לירות ועוד 675 דולר (6925 ל"י), ואילו קופל-טורס לוקח 2680 לירות ועוד 710 דולר (5662 ל"י).

7 עור פעלו בשמח רק הסוכנים- החשאיים של המישרדים עצמם, עצמו הכל עין, אך כאשר החל נתן סטוליאיר, בעליו של בוטיק מיספר אחד לפעול בשם עצמו, קמה מהומה. כתוצאה מן המיכרו שפירסם סטוליאיר בעיתונים, ולאחר דילול, נשארו בידיו 120 גברים צעירים, מתוך כ-5000 פניות. לאחר דילול נוסף — נותרו 100. עתה היה עליו למצוא את הצעירות. הוא החל מסובב בין מישרדי-הנסיעות השונים, עם הסחורה בידו, ולבטוח הגיע להסכם עם מישרד תור-טורס: השייך למאיר גרייבר, מבחינה חשבונית לא היה סטוליאיר זקוק

חזיות וחגורות בגדי ים וחורף
Divo EXCLUSIVE דיווה
GITA 411-031
biflex
STYLED IN U.S.A.

טייל וסע ברחבי המדינה

טונו ספורט טונו

השבוע הפרסים הגדולים ביותר העונה מינימום הפרס הראשון

550.000 ל"י (בוזל העברה) * * * מינימום כלל הפרסים

900.000 ל"י (בוזל העברה) * * * יום חמישי — המועד האחרון למפירת המפסים

עשה לך מנהג קבוע — תלא טונו בכל שבוע!

המועצה להסדר הימורים בספורט

(המשך מעמוד 20)

לעורר-דין הלל אשכנזי. אך אפשר לא להאמין לאנשים כאלה? לכן רשמתי את בתי, והכנסתי לבנק 5000 לירות, כפי שנדרש ממני. זה היה עוד לפני הבחירות של 1973. נשעננו קרוב לשישה חודשים, ולא יצא מלום מכל ההבטחות שלהם. ביקשתי את כספי בחזרה, ויתרתי על הריבית.

כך סיפר לכתב העולם הזה פקיד בחברת עמידר בלוד, אחד מ"ניצולי" חוכך יתנו של ראשי-עיריית לוד לרכישת דירת בתיים משותפים.

מציאה לא-נורמלית. במיסגרת הדיור לבחירות לכנסת ולעיריית בשנת 73, הודבקו בחוזות העיר לוד כרוזים ענקיים שחישמו את אוכלוסיית העיר. על המודעות היה חתום צבי איצקוביץ, ראש-העיר בכבודו ובעצמו. נאמר בהן שכל אחד יוכל לרכוש דירה במר כו העיר החדשה, אם ישלם במזומן דמי הרשמה בסך 5000 לירות.

מחירי הדירות, כך נאמר, ותנאי המשיכנות לתקופה ארוכה, מבוססים על סיוע ממשלתי ומתן סובסידיות גדולות ומיוחדות. מחירי הדירה — קבוע וסופי (ללא הצמדה); משכנתא לתקופה ארוכה ובר-בית נמוכה; ערך הסובסידיה יגיע לסך של 18,000 עד 23,000 ל"י (לפי שטח הדירה ומיספר החדרים); הענקת הלוואה עומדת בסך 4,500 ל"י אשר התפוך לי מענק, לאחר שרוכש הדירה יגור בה במשך המש שנים לפחות; משכנתא רב-שנתית מבוססת (עד 17 שנה) ולא-צמודה, נוחה ובר-בית נמוכה, בסך 39,500 עד 50,000 — 50% ממחיר הדירה.

ראש-העיר איצקוביץ הבטיח במודעה הרישמית: "התחלת הבנייה הנ"ל — תוך חודשיים".

המציאה נראתה טובה מכדי להיות אמיתית.

השכנו הפרטי של ראשי-העיר.

עם הפתקים שקיבלו, ממוכרתו לא איצקוביץ, פנו מאות אורחי לוד הנילהבים לבנקים, שישלו את הסכום הנדרש. איש מהם עדיין לא ידע שהשכנונות הללו, בהם הופקד בסך-הכל סכום של למעלה ממיליון לירות(!), אינם אלא חשבונותיהם הפרטיים של צבי איצקוביץ, ראש-העיר שלהם, ועורר-הדין הלל אשכנזי, מנכ"ל-לשעבר של משרד-הקליטה. עורך-הדין אשכנזי מייצג בפרשה זו את הראש, הברה לנכסים ולהשקעות בע"מ, אשר הוקמה בחודש יולי 1973, וכתובת משרדה אצל הלל אשכנזי. אחת ממנהלור תיה הרשומות של החברה, המחזיקה במיניסטר-היסוד שלה, היא רות אשכנזי, רעייתו של עורך-הדין.

על השאלה, מדוע היפנה איצקוביץ את תושבי העיר להפקיד את דמי-ההרשמה בחשבוני הפרטי שלו דווקא, השיב: "רציתי להבטיח את הכסף של האזרחים שנשמו לדירות, כך שאף אחד לא יוכל לגעת בכסף שלהם, ואם נצטרך להחזיר את הכסף, שיהיה מה החזיר".

האם היה לראש-העיר חשד כלשהו לגבי כוונותיה הטהורות של חברת הראש, או לגבי נציגה הרישמי, עורך-הדין אשכנזי, ולכן שמר את כספי תושבי עירו בחשבי-בנו האיש?

לנרשמים לרכישת הדירות נאמר מראש, שאם יבקשו את דמי-ההרשמה שלהם חזרה, לא יקבלו עליו ריבית. לדירות החדשות נרשמו קרוב ל-300 אזרחים, או פרצה מילחמת יום-הכיפורים. התוכנית נגנזה, אך בחודש נובמבר 73 חזרה עיריית לוד ופירסמה מודעה חדשה, אף היא בחתימתו של צבי איצקוביץ, בה נאמר כי: "מחירי הדירות יהיו קבועים וסופיים, התחלת הבנייה: תוך חודשיים".

שישה חודשים אחרי פירסום מודעה זו, עדיין לא החלה הבנייה.

כן ריבית — היא ריבית. בתחילת חודש אפריל 1974 שלחה העירייה מיכ"ב תביעה ליושבים, בהם הודיעה על מחירים חדשים. ההפרש — כ-40 אלף ל"י, לעור מת המחיר ה"סופי". כתגובה על קבלת המכתב החדש החליטו לטו: מרבית הנרשמים לבקש את כספם חזרה. הכסף הוחזר, אך ללא ריבית. כאשר התבקש ראש-העיר להסביר כמה כסף הוכנס לחשבונות המשותף עם עורך-הדין אשכנזי, ומה דינה של הריבית המיניעיה לנרשמים שקיבלו את כספם חזרה, כחוק, תיב: "איני יודע מה גובה הסכום שהוכנס,

השופט הסתער על הצלמת מאחור

וחנק אותה ברצועת מצלמתה

השופט התוקף

היתה זו פרשה שהחלה באורח תמים ורגיל למדי. לאחר הדגשתו המחודשת של שר-המיש"ר פטים חיים צדוק על תקנותיו שעניינן סידור רי עבודתם של שופטי ישראל, אשר הדגישו את ההקפדה על זמני ניהול-המישפטים (האמורים להתחיל בשעה שמונה ותצי בוקר ולהימשך עד אחת וחצי בצהריים), החליט העולם הזה לבדוק את המתרחש לאמיתו בבית-המישפט. וזאת, לאור תלונותיהם של אזרחים רבים, הנאלצים לימתין שעות ארוכות לתורם, להפסיד שעות וימיי-עבודה, בשל נוהגם של ה"שופטים" לאחר לבוא ולהקדים לצאת, ב"נוסף לעשיית הפסקות תכופות גם בתוך שעות-העבודה המקוצרות שלהם. כך נשלח צוות, ובו הכתב מרסל זוהר והצלמת אילנה בן-ארי, לבדוק מתי בדיוק מגיעים השופטים לעבודתם.

השופט

תקף במפתיע

ד שעה היתה 8.40 בבוקר. הכתב והצלמת ניצבו ברחבת חניון בית-המישפט, בהמתנים לשופטים המגיעים, כדי לצלמם ולרשום את שעת-בואם ה"מדוייקת".

לפתע הגיח במהירות מתוך היכל בית-המישפט גבר נמוך-קומה, לבוש חליפה ורענוב עניבה, מלווה בשלושה שוטרים, זינק על הצלמת מאחור, לפת את רצועת מצלמתה, שהיתה תלויה על חזה, הידק אותה בכוח וצעק: "אתם עצורים!"

הכתב הסב את ראשו לשמע הצעקה, ולתדהמתו הבחין כי התוקף אינו אלא שופט בית-המישפט המחוזי בתל-אביב, השופט הבכיר שלמה (הלמוט) לובנברג. הוא שאל את השופט: "מה פשר ההתנהגות הזו? ביוזין בית-הדין?" השיב השופט בקצף.

הכתב ביקש מהשופט להניח לצלמת, לשחררה מהלפיתה החונקת. בינתיים תפס אחד השוטרים-המלווים את המצלמה ב"ידי, והשופט שיתר סוף-סוף את צווארה. "אחם מצלמים את השופטים ורושמים את השעה שהם באים לעבודה!" צעק השופט. "איפה נשמע כדבר הזה!" הוא הסכים לשחרר את המצלמה רק לאחר שקיבל את הסרט שנמצא בתוכה. כן הורה השופט לשוטרים להחרים את פניקס-הרשימות של הכתב, ומאחר שה"תקריט הקהילה למקום סקרנים רבים, הורה למעורבים בדבר להיכנס למישרד של יחידת-המישטרה, שבשער ההיכל.

על השאלה מדוע החרים את הסרט וה"פניקס, השיב הקצין אשר החל כותב "ד"ח, "אינני יודע. קיבלתי הוראה מה-

ד זמרי מישפ"ת מרחב הירקון היו אובדי-עצות. היתה זו הפעם הראשונה בתולדותיהם בה הוגשה בפניהם תלונה כנגד שופט, ועוד באשמת תקיפה. הם פשוט לא ידעו מה עושים במיקרה כזה, שלא היה לו עדיין כל תקדים.

השופט לובנברג בא לעבודה. איפה נשמע כדבר הזה?!

השופט תקיפה פתאומית

התערב השופט, וצעק אל הכתב: "תש"תוק, פירחח!" כעבור כרבע-שעה נרגע השופט לובנברג, הורה לשוטרים להחזיר לעיתונאים את הסרט והפניקס.

תלונה

יחידה-במינה

אך הכתב והצלמת לא היו מוכנים לעבור כבתיקה על התנהגותו של השופט. הם הגישו תלונה למישפ"ת מרחב הירקון. הם התלוננו על תקיפה, עלבונות, מעצר בלתי-חוקי, והפרת חופש-העיתונות על-ידי השופט שלמה הלמוט לובנברג. התלונה הסרת-התקדים גרמה לתדהמה כללית בתחנת-המישטרה. משך חצי שעה תמימה לא היה איש מוכן לקבלה, ונאמר למתלוננים להמתין.

קצין בדרגת פקד סירב לרשום את התלונות, ביקש לשמוע קודם את כל הסיפור. רק לאחר התייעצות בדרג גבוה נרשמו התלונות.

האמת נתגלתה בדבריו של אחד השוטרים שנכחו במקום: "זאת הפעם הראשונה מאז שאני עובד במישטרה, כבר 20 שנה, שמגשים תלונה נגד שופט. אני לא יודע מה לעשות".

עתה נותר רק להמתין ולראות מה יהיו גילגוליה של תלונה זו.

ליל המערבי

המאבק, הפעם, הוא על תפקיד מפקד-הכבאים באיזור הגליל המערבי. עד לפני מיספר חודשים כיהן בתפקיד זה משה שרון (שולץ), תושב עכו, אך לאחר שהורשע בדיון על ביצוע מעשים מגונים בקטניות, הושעה מתפקידו.

למעשה, צריך היה לפטר מתפקידו הציבורי מייד, אלא ששיבת איגוד ערים לכבאות בגליל המערבי, שהתכנסה לפי ניחודש, נמנעה מלפטר, ובמקום דיון בהדחתו בחרה להקדיש את ישיבתה ל"חירות לראשות האיגוד".

כממלא-מקומו של שרון שימש בינתיים צבי וינטר.

אלא שבימים אלה הגיעו מכל-יזאת לידי החלטה. שרון, "התפטר" מן התפקיד הקודם, נמנעו לא נלקח ממנו כחוק על-יאף הרשעתו בדיון, כיוון שעניניהם של עמיתיו היתה, כנראה, צרה ב"חופשה" הכספית לה זכה, החליטו להעניק לו מ"ניחודש".

מעתה יהיה שרון, מי שהורשע על בייצוע מעשים מגונים בקטניות, אחראי על השמירה בבתי-הספר באיזור.

כך תינתן לו ההזדמנות לחזור בתשובה.

קומות אחרים?

ראש-העיר מסביר זאת בכך שחל שינוי במחירי הדירות, עקב ההתייקרויות בתחום הבנייה, כתוצאה מהמילחמה. על העירייה היה לבחור בין גישה הפורייקט, לבין הוצאתו לפועל בתנאים החדשים, והיא בחרה באפשרות השנייה. חברת "סול" בונה תחילת בנייה בימים הקרובים, עבור 56 הנרשמים במקוריים, המבקשים לה"שיך לפי התוכנית.

יהודה ליט, דובר משרד-השיכון, טען, לעומת זאת, כי משרד-השיכון אכן אישר שר בזמנו את התוכנית, אך לאחר צימצום חזר ואישר בנייה לזוגות צעירים. האם פרשת הדירות בלוד, היתה רק עסק כושל של ראש-העיר, צבי איצקוביץ, או שמא היא תוצאה של הפעלת תכסיס בחירות שקוף, שהפך לשעורורייה ציבורית ממדרגה ראשונה?

מינויים

מגן הקטנות

מי שביצע מעשים מגונים

בקטניות — יגן עליהן

מפני כד רע

מילתמת-זוטא מתנהלת בימים אלה בגי-

קולנוע

ישראל

מוקש קולנועי

מחוצרת ישראל

פג חדש גולד לתעשיית הקולנוע הישראלית, ושמך בישראל שרית. הוא מתחיל בסצנה מוקצת מתוך אותה, כשיבוכמן-תחפושית חורקשיניים, ופרידלנד בפאיה צהובה צוחקת בעיניים עצומות. זה המשך — במעשייה אווילית על שחקנית רוצחת-עוזרת, ועל עזרת-מתעזת-בדרך-גית, ועל הבן של הראשונה שגודל על-ידי השנייה, ואומץ על-ידי שלישייה, והכניס להריון רביעית ו... וכן הלאה באבסורדים.

פרידלנד ופורמן
זה סרט זה?

כדי להעריך נכונה את גדולתם של הקולומטרס האחרונים של צלולואיד שרף ג'ורג' עובדיה, צריך בראש-ידי-ראש שונה לצייין שהסרט כולו מזויף בדיוק כמו ההתחלה שלו, שבה הכושי לבן, היבלונדיה היא אדמונית והמסך יורד בדיוק כשייקספיר מתכוונן לבשר את מסר-ההשכל. אבל מי זה שייקספיר, כשלנו יש עובדיה?

חוץ מזה, יש לשבח את הסיכרוניזציה הלוקיית, ואת ההמשכיות הפגומה, שגורמת לכך שסצינה אחת אינה בהכרח המשך טבעי של סצינה אחרת, את הבמאי ש' מלמד את השחקנים לדבר אל תוך הימצלמה במקום זה-אל-זה, ואת האחראים לתפאורה ולתלבושות, שהכינו בתוך היכלא בית-חולים שניראה כבית-יולדות ל-עשירים, והלבישו רקדנית-בטן בגרבוני-סטרץ' שתפרים בולטים לעין.

וכדי להדגיש שאין כאן עסק עם איהו בור-עם-תארץ, יש בסרט אפילו סמל פאלי אחד (מיגדל של מסגד), וסצינה דרמטית סוערת ללא כל סיבה (אני לא יכול יותר, אמא, אני לא יכול...).

ואם יש מי שדגמה לו כי זהו סרט תורכי, או פרסי, או יווני או הודי, מוטב שיהיה בלשונו, התורכים, היוונים, הפרסים או ההודים, יתבעו אותו על הוצאת דיבה — ויזכו, ללא-ספק, במישפט.

תדרוך

תל-אביב

*** פרפר (אסתר, ארצות-הברית): למי שקרא את סיפרו של הנרי שארייה צפוייה אכזבה חדי-שמעית: הסרט, הי מתחיל באווירת דכאון ומחנק אמיתית, הופך בהמשכו למעין טרון בהרפתקאות חסרות משמעות מיוחדת, ובעיקר בלי מידים של זמן או קשר אמיתי למאורעות, ולהתפתחותו הנפשית של הבורח המפורסם ביותר בעולם, שנסיגות בריחתו ארכו כל עשרים שנה, אך כדאי לראות, בשל מיש' חקו הנפלא של דאסטין הופמן.

ירושלים

*** סיד הקסם הפורגני (ירר) שלים (צרפת): אחת הסאטירות האלגנטיות והנוקבות ביותר של הקולנוע המודרני, המתקיימת את אחד מנושאי החידקים העזר נתיים באירופה: הבורגנות. בניוואל מפליא בכל איכויות הקולנוע, כולל הצגת צוותי-שחקנים מרנין.

חיפה

*** צ'ארלי וואריץ (פאר, ארצות-הברית): מיקצוע-במאי ומיקצוען-שחקן, דני מנדל ונאלחר מחנאן החומר

ג'ולי כריסטי: להאמין ולהיאמן

בכוח-המיקרה. מישחק של ג'ולי כריסטי, ודונאלד סאתרלנד כבעלה, צילומיה הנפלאים של ונציה, ובימויו של ניקולס ראג, שהוא עצמו בעל עבר של צלם-קולנוע, שרויים באווירה ובצבע אחידים: חום-אדמדם, עמוק, חם ומשרה-עצבות. ונציה מקבלת כאן את אחד הטיפולים האסתטיים ביותר שיכלה להעניק לה הנצחה כלשהי.

לרעוד בוונציה

המבט (סטודיו, תל-אביב, אנג' ליה): מגרש-השדים וגל-השדים המוסרטים שהוליד אחריו, נראים היום כגורמי-אופנה. האמת היא שגם הם תוצאה של רוח הזמן, כשבן המאה ה-20 מחפש לו פיתרונות, אמונות וכוחות עליונים שמעבר לתחום האנושי. אל תביט עכשיו, סיפורה של דפנה דה-מוריה (רבקה, הציפורים), שייך לעוד לס-הרוחות. לא לאותם רוחות המשתלטים על בני-אדם נגד רצונם, אלא לרוחות שהאדם עצמו מבקש את המגע איתם כדי לפתור לו בעיות שמעבר לגבול-השגתו. וזהו גבול ברור מאוד, לעת-עתה — המוות.

זוהי השאלה המרחפת בין נפתוליו של מותחן, שאפי-שר ליהנות ממנו (אם לרעוד ולהימתח זו ההנאה האמיתית מסרט-מתח), גם בלי להתעמק יתר על המידה. הסיי פור פשוט, ליכאורה: זוג שבתו הצעירה טבעה בנהר ליד ביתם, בא לשנת-עבודה בוונציה. הגבר התאושש מן המכה, אך האשה חיה באטימות מוחלטת למיתרחש. הם פוג-שים בשתי נשים מוזרות, שהאחת מתן ניחנה בכומר-לר-אות את הנולד ולקיים קשר עם עולם-המוות. מרגע זה ואילך נוצר קשר בין האשה (ג'ולי כריסטי) לבין ילדתה המתה, וכל חייה מקבלים משמעות חדשה. אך מאותו רגע ואילך מרחפת סכנות חדשות על בני הזוג. השאלה העיקרית היא, וזאת אי טעם לבאר למי שלא ראה את הסרט, האם הן מוחשיות באמת, או מתאמות רק

השוטר המושוגע

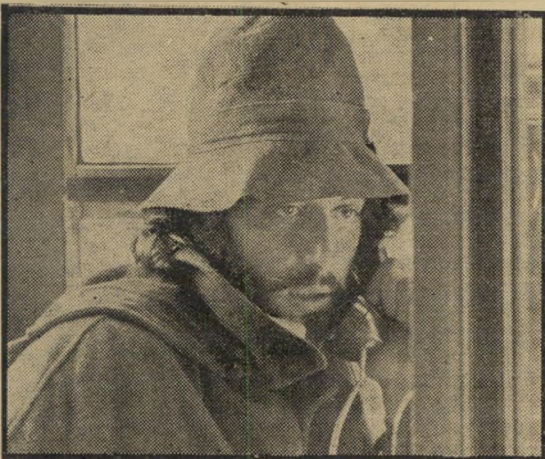

סרפיקו (דקל, ארצות-הברית): יש גם שוטרים טובים — לחוש הסרט סרפיקו. הוא מתבייש לר-מר זאת בקול רם, כי ידוע רם, או ליתר דיוק שחתם על הסרט, כי שוטרים טובים במישרת ניו-יורק הם או מטורפים, או אידיוטים, או שניהם גם יחד. בקצרה, השוטרים הטובים באמת, שכמותם מעטים מאוד — בעירו הם דו-קישוטים.

המציאות הסדוס-עמוראית נחה לה בשלווה במיש-טרט ניו-יורק. כאן — כולם מרוצים, ג'ונגל הפשע, והמיש-טרה גם-יחד. הופשעים מברחים סמים באירגונים מסודרים, השוטרים גובים שוחד בסדר מופתי ומאזנים בכך את המש-כורת העלוכה הניתנת להם כעובדי-הציבור. הכל טוב ויפה. עד שביום בהיר אחד מופיע פרנק סרפיקו, מעין צדיק היסטרי, נאמן לשבועת-השוטר שלו עד כדי טיפשות, מסכן את עורו, ומתעקש לא לקחת שוחד.

ואז, כמובן, מופרת שלוותם המשותפת של המיש-טרה ועולם הפשע, ועוד יותר מהם מוטרדים מחממה-כיסאות שונים בכל סולם-הדרגות במישרתה וברשויות הנוג-עות בסדר ובמוסר. התוצאה: סרפיקו חייב — או לשתוק או לסכן את מישרתו, פרנסתו וחיינו.

סידני לומט, הבמאי המיטיב למגז מחאה, תעודה, אנושיות, ועבודת-מצלמה משכנעת, בחר בדרך הקשה. הוא אינו שופט את סרפיקו, כיאם משתדל לעקוב אחר הפרי-שה, שהתרחשה במציאות, מכל זוויות-הראייה האפשריות. העובדה שחשטם כתיים בהבחרה, כי כיום חי סרפיקו בשווייץ, מצביעה על כך שאין מקום לדו-קישוטים במיש-

אל פאצ'ינו: אידיוט או דו-קישוט

גרת החברה שלמענה הם רוצים לפעול. מאידך, הבמאי אינו מרחם על בעלי-הדרגות למיניהם, הנוקטים בשיטת-החיפוי המפורסמת, יד רוחצת יד, ומשום כך לעולם אי-אפשר לחשוף את כל האמת. לרגעים נדמה שלומט קרא במשך השנים האחרונות את העיתונים הישראליים. אומי-נס, הבריאות בתל-אביב כן כלי-כך הרבה משאבים כספיים וזאת אולי משום שאין כאן ל-כך הרבה בארצות-הברית. אבל נוזליים שאפשר להשתלט עליהם, כמו בארצות-הברית, מגלה יש-בוועד-חקירה ציבוריות, בפרשות ובמחדלים, מגלה יש-ראל מומחיות של ממש. האם אמר מישהו שהקולנוע עזר לה בדימויו על תמצאות?

הגנגסטרים

היפים

העוקץ (אלנבי, תל-אביב, ארי צות-הברית): סוף-כל-סוף, תענוג קולנועי אמיתי. כולם מותחים

את כולם. הגנגסטר הטרי מותח את הגנגסטר הוותיק, שניהם ביחד מותחים את הגנגסטר האיום, שלושתם מות-חים את המישרת, וכולם כאחד מותחים את הקהל. זה מה שמתרחש, ברוח טובה ובמיקצועיות עילאית, בי-סיפור העוקץ, שזכה, בשיבעה אוסקרים שמיים. הבמאי, ג'ורג' רוי היל, זכה בו בשל תבימוי היעיל, ובעיקר בשל ציור האווירה המסויימת מאוד של סירטי-הגנגסטרים, על עולם הברנשים בשנות המשבר הכלכלי באמריקה. הוא ליחך את סיפור הנוכלות-העילאית שלו בשלושה שחקנים, שדי-גם באחד מהם כדי למלא בד שלם: רוברט שאו, כגנגסטר קטן, חסר-הומור וגאווות; רוברט ד'מרוד, היפהפה התורן של הבד האמריקאי, המזכיר לעופי-הקולנוע שכוכבי-קול-נוע במלוא מובן המילה הוא גם יפה וגם שחקן, בתפקיד-הגנגסטר בשלבי התמחות; פול ניומן, שניראה כמעדן-קולנועי מנוסה ומומחה בכל תנועת-עינו, עד כדי כיוון-המיצמוץ הנכון ברגע הנכון, כגנגסטר המושלם. אם להוסיף להוסיף על שחקן המעולה זו גם דיאלוגים ממו-

רדפורד וניומן: מותחים את הקהל

לחים משובצים בפניגני-לשון גנגסטריים, תמיד קצרים ותמיד מובנים לאדם הנכון, מוסיקה נהדרת, נוסטלגיה וחומור — הרי זהו חג לאוהבי הנידור הקולנועי.

סרט פורנו-פוליטי מסעיר את העולם

טור, „איזו יצירת אמנות מרהיבה! ממש שושנה“ הוא מכריז בתפעלות.

מעמד שני: ספינה ששה בתעלות אמי סטרדם. על חרטומה דיוקן ענק של קרל מרכס. רבי-החובל הוא „אנה-פלנטה“ (זה שם הגיבורה בסרט), כלומר, אמא-אדמה, המובילה את ספינתה קדימה. על החוף, רכוב על אופניים לבנים רודף אחריה לב באקונין, ספן מאניית-הקרב פוטמקין.

מעמד שלישי: ליל-הכלולות של מיס-עולם ומרקפיטל, כמרים פראבוסלביים מרננים ומירות, כשהכלה מקבלת כמתנת-נישואין בית ארוז בנייר-צולפן מבריק. הזוג נשאר ביחידות, החתן רוחץ את גופו מכף-רגל ועד ראש. הוא מניח את כלתו העירומה, כשזר-פרחים מקושט בנורות דולקות — בין רגליה, ורוחץ גם אותה בזרירות. אחר-כך הוא שולף את אברי-המין שלו, העשוי זהב, מכוון אותו למטרה, ו- מטיל את מימיו על הכלה.

פיצויין-ביצים על הראש. שלושה מעמדים קצרים אלה אינם אלא ההתחלה בלבד. בהמשך, מתנהל הסרט בשני פסים מקבילים: האחד, קורותיה של מיס-עולם 1984 (אותה מגלמת קרול לור); השני — מסעה של הספינה, בהנהגתה של אמא-

ב איזו זוועה אפשר עוד להדהים כן-אדם שהדייטסה היומית שלו מסי-סקת לו שמונה קרבות-אוויר לארוחת בוקר, שואה לארוחת-עשר, מילחמת-התשה ל-צהריים, פוגרמים למינחה, מעשי-טבח פה ושם לערב — ואם רעבונו מציק לו בלילה, הוא מתענג על כמה גיסיים גרעיניים שופעי-נישורת. והכל, לא רחוק מן הבית, ובמיקרה הטוב ביותר על מסך הטלוויזיה הפרטי שלו.

אך מיסתבר שעוד אפשר. לשם כך

הישבן החינוכי

אמא-אדמה חושפת את עצמה לפני ילדים, ומגלה להם את ניסיונם המיני הראשון בפרטים האינטימיים ביותר. „הילדים הם כולנו“, טען מאקאבייב כנגד הטענות כי זוהי פורנוגרפיה.

תפקידים מדויקים ביותר. הוא מתריע על הגזנת העולם, כיום.

להגזים או לשכנע? מאקאבייב מודיע על פשיטת-רגל טוטאלית של האידיאל הקומוניסטי והאל הקפיטאליסטי גם יחד. הצביעות המוסרית של מלכת הגורות-הצניעות, והאימפוטנטיות של בנת, בעל אברי-הזהב, הטירוף ההמוני לאוכל — כל אלה, הסיים הברכות המלוות את דרכה של מיס-עולם 1984 במסעה על פני המערב, עד למוחה, חניקה בעירום, בתוך אמבטי-שן קולד, תוך צילום סרט-פירסומת.

זהו חזרונו הגדול של מאקאבייב. החג-זמות הו בעוכריו.

ההגזמות המיניות: מיס-עולם, עירומה, מתפתלת בתוך אמבט של שוקולד, המכסה את גופה כליל וחונק אותה למות. המצלמה עוקבת אחר כל פרט באנטומיה שלה, ומצלמה אחרת מנציחה את המעמד מן הצד, עבור סרט-פירסומת למען. במיקרה אחר, המישהת המבחיל של חניכי התיאטרון התיאטראטי. זהו מעמד מבחיל ודוחה עד-כדייך, שרוב הצופים בו פשוט עצמו את עיניהם. יש להניח שאף אלה המוכנים לקבל את העובדה שזה אמצעי המקודש עליידי מטרה, ימספקו אם אמנם כדאי ללכת עד סוף הדרך כדי לגלות את המטרה.

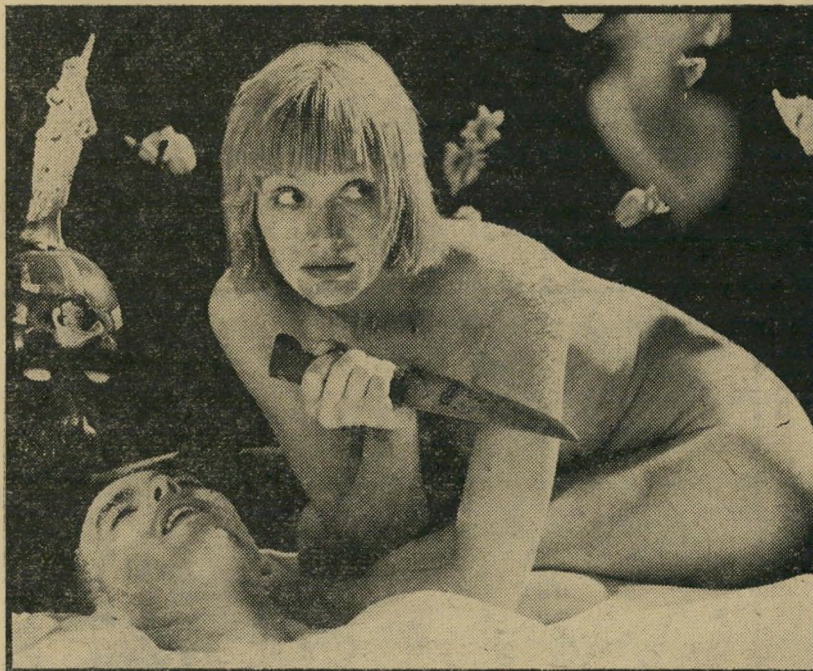
אדמה, אותה מגלמת אנה פרוצנל, שחקנית וזמרת-אופרה, שלאחר תפקידה בסרט זה ספק רב אם תוכל לחזור אי-פעם למולדתה, פולין.

מיס-עולם מגיעה לפריס ופוגשת שם ב-אליל-זמר (סמי פריי). הוא ניצב לו במיגדל אייפל ומזמר בספרדית כמו רוחו של רודולף ולנטינו. המראה מטריף את דעתה של הנערה. היא מנספת על ראשה ביצים טריות, ואינה נירגעת אלא לאחר שאיליל-ההמון משגל אותה, בעמידה, שעה שגזירות תמימות, החולפות במקום, מבקשות ממנו אוטוגרפים.

אמא-אדמה מתפשטת. אמא-קומונה עורכת מישהת, אנשים שמראיהם כבהמות מתנפלים על ערימות-אוכל כחיות-טרף, זוללים, אחר-כך תוחבים אצבעותיהם ל-גרונותיהם ומקיאים. מטילים מימיהם לתוך כלי האוכל; מורחים זה את זה בוהמתם, מתעלסים בתוך פרשי-עצמם, ומגיעים ל-שיא כשהם עושים צרכיהם בתוך צלחות.

אם ניראה הדבר כמגעיל ודוחה — אמת ויציב, רבים סברו כך בפסטיבל, ועובו את האולם באמצע הקרנת הסרט, כשהם מודיעים בפירוש שקיבתם חלשה מדי. אך הדימיון הסרקאסטי וההומור ה-מאקאברי של מאקאבייב מתפרעים בכוונה-תחילה, הוא בונה מערכת של סמלים בעלי

ליקוק ומוות

אמא-אדמה (אנה פרוצנל) רוצחת את המלח-המהפכן (פיי-קלמנט) אחרי שטבלה איתו במיטת-סוכר, וליקקה אותו מכף-רגל ועד ראש. האם המהפכנה באמת מכלה את בניה? כיליון מחוק מאוד.

מתכננים לו מכותיהם כאלו, שאפילו מהדורות-חישות בצבעים טבעיים מחווי-רות לעומתן.

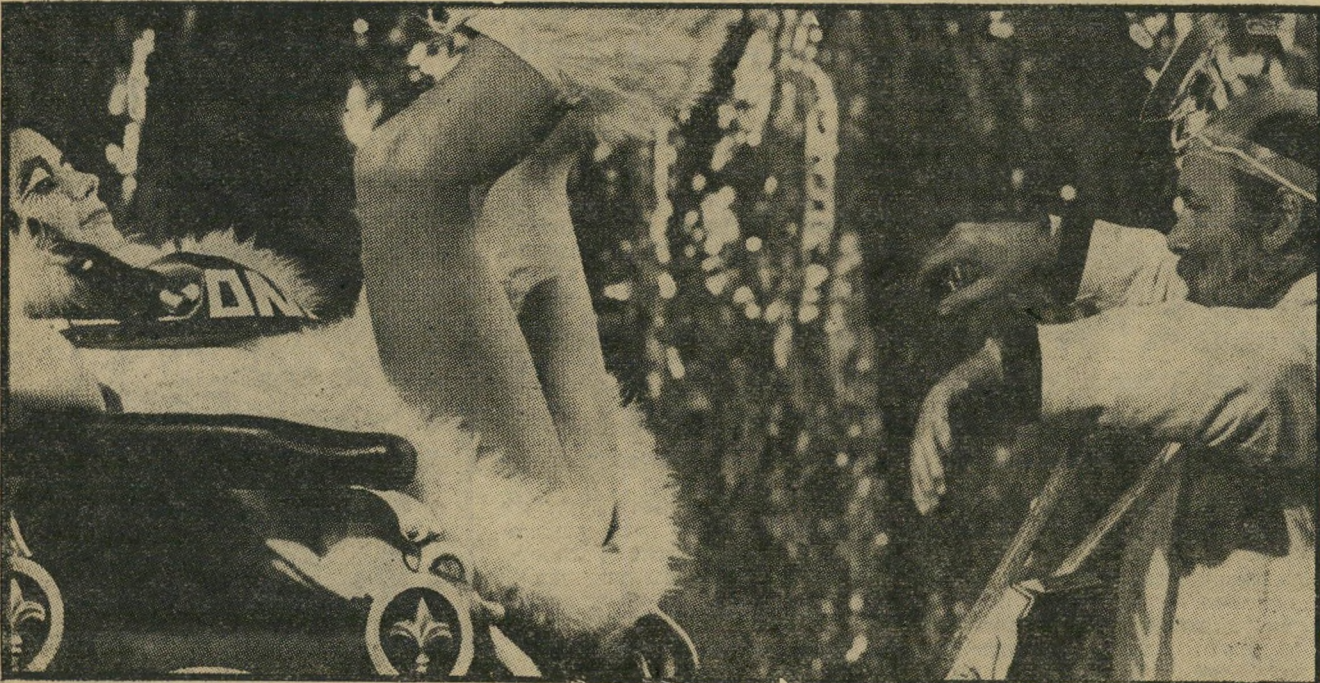

התוצאת היתה פורנו. השנה, בקאן, עשה זאת סירטו של הבמאי היוגוסלבי הגולה, דושן מאקאבייב, סרט מחוק, ש-הזלילה הגדולה יכולה לחישוב כתרגיל עדין, לעומתו, שיטות של הלס-חזותי, ותמונות מגעילות. האדם שרקח את ה-דייט המהממת הזו הוא אחד היוצרים המקוריים, הנועזים והמעניינים שיש היום לעולם הקולנועי.

הכוכבת הקנדית הידועה שלו, קרול לור, מאיימת על מאקאבייב במישפט, אם יציג את הסרט. „לא ידעתי שהתוצאה תהיה סרט פורנוגרפי“, הצהירה.

כתר בין הרגליים. מעמד ראשון: תוכנית-טלוויזיה. הגבירה מרתה, נשיאת מיפעלי „הגורות צניעות“, מפקחת על בחירת מיס-עולם, 1984. הנתונים הדרושים למלכה הניבחרת: המועמדת חייבת להיות בתולה. הפרט המכריע ביופיה: צורת אברי-המין שלה. דוקטור „אצבע שלישיית“ (מיטלפינגר, בסרט) בודק את המועמדות. המפשילות את תחתונתן, אם יש להן כאלה. לפתע, אורות עיניו של הדוק-

מיס עולם

דוקטור מיטלפינגר (אצבע השלישית) בודק את נתונה של מועמדת לקבלת תואר מיס עולם בשנת 1984. העיקר הוא זופיו של אברי-המין, וכשהוא מגלה אותו פורצת מפיו קריאת-שיסחה: „הרי זו שושנתו“

פרק 4 בסידרה:

על היחסים המעורערים

בקרב הקצונה הבכירה של צה"ל

שאתנים בצריח

„זו היתה התמודדות של זהב טהור של עופרת טהורה. בסלנג של החטיבה היא זכתה לתואר, השחיתות הנקייה. המור טיבציה של כל קציני השיריון היתה להתייחס ככל האפשר בצמרת הפיקוד. משום כך לא היו קליקות של מפקד זה או אחר. הקולות של הקליקות היו קולות ניידים. כאשר הסתבר שמישהו עולה וכוכבו דו"ך — פתאום היו לו הרבה חברים. אם הסתבר שמישהו עומד ליפול, מייד היתה הקליקה שלו עוברת לתמוך בשני.“

לימים השתרש נהג זה והפך כמעט למסורת. במידה מסוימת היתה בו ברכה רבה. שכן השאפתנות והרצון להוכחה עצמי, סחטו ממפקדי השיריון התמסרות, פיתוח עצמי והקרבה ללא גבול. בינם לבין עצמם היו מפקדי השיריון מסוכי סכים פחות מאשר מפקדי הצנחנים. למשל, אולם הצנחנים הופיעו כלפי חוץ בחזית אחידה ומשום כך נאכלה צמרת הפיקוד של השיריון הרבה יותר בשל היריבות האישית על הרקע המיקצועי והאידיאולוגי. ליחסים אלה בין המפקדים היתה הש

יום אחד נסע פונדק לחו"ל לכמה שבועות. המטה הכללי בחר דווקא או לערוך ביקורת בגייסות השיריון. והנה הסתבר למטכ"ל שהטנקים של גייסות השיריון אינם נמצאים במצב תקין. היה זה גור דר שהוכיח למטכ"ל שתחת פיקודו של פונדק נוצלו הטנקים לאימונים יתר על המידה ולצה"ל אין כלל טנקים שמיי שים במצב של כוונות.

כאשר חזר פונדק מחו"ל פקד לתקן מייד את הטנקים. תוך זמן קצר הסתבר שכולם תקינים ופועלים כראוי. גודר נא"ל לק לעזוב את גייסות השיריון וקיבל פיקוד על חטיבת חי"ר. גורל דומה עלה בחלקו של אורי בן-ארי.

השחיתות

הטהורה

תי פרשיות אלה, סימלו את תחילתה של מסורת המאבקים הפנימיים בין קציני גייסות השיריון של צה"ל.

ב קיץ של שנת 1952 ערך צה"ל את אחד התימונים הגדולים שלו, שנערך במתכונת של מילחמה בין פיקוד דית, בין „הכחולים“ ו„האדומים“. באותו תימרון נטלה חלק חטיבת השיריון הראשונה והיחידה של צה"ל: חטיבה שבע. חטיבת השיריון היתה מורכבת אז מדוד טנקים אחד שמנה 28 טנקי שרמן, שתי פלוגות חרמ"ש וכמה פלוגות סיור. מפקד החטיבה היה אז שמואל גודר (גורר דיצקי). סגנו היה אורי בן-ארי. ואילו מפקדי הגדודים היו אולק נחשון (כיום מנהל מיפ על מנועי בית-שמש), בורקה ואריה שחר (מנכ"ל מפעלי ים-המלח). והנה, בשעת התימרון, אירעה פרשה הזכורה היטב לוותי קי החטיבה.

המח"ט, גודר, איבד לפתע במהלך התימרון את המיפקדה שלו. הוא פשוט ניתק ממנה ולא יכול היה למצאה. מי שנטל אז את הפיקוד היה סגנו, אורי בן-ארי, שהוליך את החטיבה לפריצה לעומק מער כי הכוח האדום בתימרון ושייבש את כל מהלכיו. לכאורה היתה זו תקרית מיפ רית. אולם בחטיבה הלכו אז בין החיילים לשונות רעות שטענו כי המיפקדה פשוט „ניגנבה“ מגודר.

גודר, שנולד בפנסק שברוסיה ב-1917, היה מאיור תותחנים בצבא-האדום במלחמת העולם השנייה. כשהתגייס לצה"ל מייד עם עלייתו לארץ ב-1948, התמנה למפקד התותחנים בחזית הצפון. אחר-כך הפך למפקד התותחנים של חזית המרכז, וב-1950 קיבל לפיקודו את חטיבה 7. אורי בן-ארי (בנר) יליד ברלין, היה צעיר מגודר בשמונה שנים וגם ותיק ממנו בארץ. ב-1948 כבר היה מפקד פלוגה בפלמ"ח. בחטיבת הראל, אחר-כך לחם עם גודר 7 של חטיבת הנגב כמפקד פלוגה משורינת. היה זה רק טבעי שבין שני המפקדים שררו חילוקי דיעות הריפים. בן-ארי כפר אז בכושרו של המח"ט שלו לפקד על חטיבת שיריון, ראה את עצמו מוכתאים וראוי יותר לתפקיד. כל חיילי החטיבה היו עדים לקרב שהתנהל בין השניים על כתר המנהיגות בחטיבה וזכורה להם היטב הצהרה שהטיח גודר בפניו של בן-ארי לעיני כל החיילים: „איתי צריך להילחם — אני שומר על מעמדו!“

ובן-ארי נלחם. לא רק המיפקדה „ניגנבה“ מגודר במהלך התימרון, אלא גם התהילה וההיסטוריה. כך, למשל, בספרו של שבתי טבת חשופים בצריח, שהופיע אחרי מילחמת ששת-הימים ושנחשב בי עיני רבים כספר תולדות השיריון בצה"ל, מוזכר גודר רק כבודרך אגב. פעם אחת, למרות שהיה מפקד חטיבה 7 במשך ארבע שנים. כל מעללי החטיבה באותן שנים נזקפים לזכותו של הסמח"ט שלו, אורי בן-ארי, המתואר בספר כמי שעיבב לראשונה את דוקטרינת השיריון של צה"ל. עד אותו תימרון בו נעלמה מיפקדתו היה גודר המנהיג הבלתי מעורער של כל חיילי ומפקדי החטיבה. החיילים פשוט העריצו אותו כמפקד בעל ניסיון, שלחם כבר בשורות הצבא-האדום. אבל מרגע שהתברר שבן-ארי משתלט על הפיקוד, החלו קציני החטיבה לתמוך בו. בסופו של דבר, ב-1954, נאלץ גודר לנטוש את החטיבה ונשלח להשתלמות לצרפת יחד עם המג"ד שהמשיך לתמוך בו, בורקה. כאשר חזר גודר לארץ, כבר לא היתה חטיבת שיריון. גודר החטיבה פורקו והפיכו לגייסות השיריון בפיקודו של אלוף מישנה יצחק פונדק, שוכה בתואר מפקד גייסות השיריון. עם שובו לארץ התמנה גודר כסגן מפקד הגייסות. לא עברה תקופה ארוכה והוא ניסה לעולל לפונדק מה שאורי בן-ארי עולל לו.

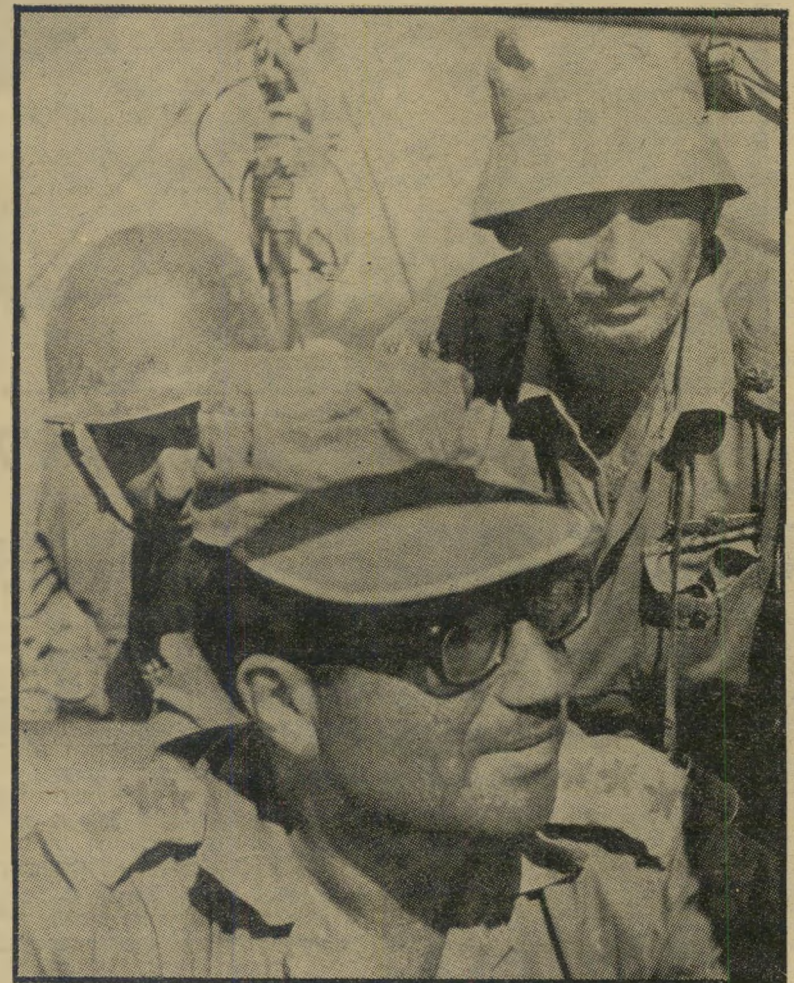
גודר: המיפקדה נגנבה

בן-ארי: ראשיח הקליקות

שפיר: בכל מינוי - אויב

גורוד'יש: אסור להצליח יותר מאחרים

לכה ישירה על צורת הלחימה שלהם. כך, למשל, היתה מקובלת בשיריון התורה של סיוע הדדי בשעת הקרב, שלא היתה קיימת בין הצנחנים. הצנחנים פיתחו תי זה שגרסה כי יש חשיבות למי באופן אישי מגיעה התהילה עבור הצלחה או ניר צחון בקרב. כתוצאה מכך, אם מפקד צנחנים לא היה מבקש תיגבורת בשעת

ההפכה לחלק מההווי הפנימי ומאורח החיים של המישפחה הלוחמת המשורינת. המוטיבציה של אותם מאבקים על עמדות פיקוד וכוח, לא היתה חלילה שינאה אישית. היא נבעה ממקור אחד, חיובי ביותר כשלעצמו: השאפתנות ללא רסן של מפקדי השיריון. הסביר אחד מאנשי השיריון הוותיקים:

טליק: זלוזל פומבי ומופגן ברמטכ"ל

עד שטליק נאלץ לעזוב מנית את גייסות השיריון והלך לשמש כעוזר ראש אג"ם, בעת שיצחק רבין היה ראש אג"ם ב"מטכ"ל. טליק לא הסתיר את דעתו על בר"ל, בז לו בגלוי. גם בשנים הבאות — כאשר בר"ל כיהן כראש אג"ם וכ"רמטכ"ל, וטליק הפך להיות מפקד גייסות השיריון, היו ביניהם חילוקי דעות חריזים פים קבועים. שלוש פעמים עמד טליק על סף התפטרות מצה"ל בגלל בר"ל והוא הפך להיות לאחראי מן המבקר לים הנוקשים ביותר של תפיסת התגנה בסיני, שנודעה בשם "קו בר"ל".

מילחמת

ה"גמדים"

נקודה זו נכנס לתמונה גורם נוסף: אברהם ("ברו") אדן, כיום אלוף פיקוד הדרום.

ברו, בן כפר גלעדי שהתגייס לפלמ"ח עוד ב-1943, היה כבר במילחמת העצמאות מפקד פלוגה בגדוד 8 של חטיבת הנגב. הוא היה אחד מראשוני חיל השיריון בצה"ל, כשמייד אחרי המלחמה מר"נה על-ידי סגן אלוף שאול יפה, קצין השיריון הראשי הראשון של צה"ל, לפקד על קורס השיריון הראשון.

אחרי כן נטש ברו את הצבא, חזר לקיבוץ — נירים, לצבא ולחיל השיריון חזר ברו רק ב-1956, כמג"ד בחטיבה 7 שאורי בן-ארי היה מפקדה. ברו עבר ב"גייסות השיריון את כל שלבי הקידום. במיבצע קדש היה מג"ד, אחרי כן יצא לשנת השתלמות בארצות-הברית. שנתיים שימש כקצין אג"ם של גייסות השיריון ואחרי כן היתמנת כמפקד חטיבה. כשדרו היה מפקד גייסות השיריון, היה ברו מפקד חטיבה 7. גורודיש היה אחד ה"מג"דים בחטיבה. לא עבר זמן רב ובין ברו לגורודיש עבר תחול שחור.

תחילה היו היחסים ביניהם מצויינים. שניהם היו אנשי שיריון ותיקים. אולם המחלוקת התגלתה ביניהם דווקא בשאלה מיקצועית. באחד הימים הורה ברו לגורודיש לשנות את שיטת תיקוני האש ב"תותחית הטנקים. גורודיש התנגד לביטול טען ששיטתו של ברו פסולה. הוא סרב (המשל בעמוד 30)

עימו לגייסות כמה מקציני המטה שלו לשעבר, שהיה רגיל לעבוד במחיצתם. או החלו להיווצר גם בגייסות השיריון קליקות — אגודות קצינים ששמרו אי-מונים למפקד זה או אחר, והשמיצו בגלוי את כל מתחרייו.

התככים הפנימיים היו בעיקר בין מפק"די חטיבה 7, חטיבת השיריון הסדירה, הטובה והמהוללת ביותר של צה"ל. אחרי אורי בנר, היתמנה אולק כמח"ט 7, כ"שהמג"דים שלו היו אברהם ("ברו") אדן (שהוחלף אחרי כן באלחנן סלע), ישראל גרניט והרצל ספיר. כל אחד מהמג"דים שאף להגיע יום אחד להיות מפקדה של חטיבה 7. כתוצאה מכך עורערו היחסים ביניהם. יום אחד, כשערך אולק מסיבה לצמרת הפיקוד של החטיבה, הופיעו רק קציני המטה שלו וישראל גרניט. ה"מג"דים האחרים החרימו את המסיבה. היריבות פשטה גם על עניינים שוליים לכאורה. כך, למשל, רכש צה"ל בשנת 1958 עבור אלוף-הממשנה מכוניות אמריקאיות חדשות מדגם פלימוט. מפקדי ה"חטיבות עמדו לקבל לשימוש מכוניות אלה, שחולקו לחטיבות ולא למח"טים אי-שית. רק אולק לא זכה לנסוע בפלימוט, והמשיך לנסוע בסגור שלו. הפלימוט של חטיבה 7 נמסר לשימוש של דוד ("דדו")

קרב, גם כשהיה זקוק לה. היא לא ניתנה לו. בשיריון, לעומת זאת, לא היתה נמעט חשיבות לתהילה האישית בקרב עד למלחמת ששת-הימים. המפקד ה"בכיר הוא שהיה שוקל וקובע, מי זקוק לתגבורת ולמי צריך לסייע בכוחות נוספים.

רקע זה חשוב להבנת היחסים שהתפתחו בין קציני השיריון בתקופה מאוחרת יותר. המפקדים צמחו על גייסות השיריון והגיעו לעמדות פיקוד בכירות בצה"ל, כמו הרמטכ"לים חיים בר-לב ודוד אלעזר, וראש אג"ם ישראל טל, לא צמר חו אומנם יחד עם השיריון. הם היו אנשי ח"ר שהגיעו לשיריון רק בסוף שנות החמישים. אבל ללא ספק הם הושפעו מ"מסורת היחסים הפנימיים שהיתה מקור בלתי בגייס, לפיה מהמרים המפקדים הנו"טרים על "סוס" זה או אחר, ולפעמים, על פי הסלנג המקובל, "היו נופלים בין האוכפים".

כך נולדו

הקליקות

מי ששייך לאווירת התכונות ה"פנימית" בשיריון היה משה דיין, ב"תקופה בה כיהן כרמטכ"ל צה"ל. דיין

ברו: להטביע בתוך כפיית של מים

אלעזר, שבועות רבים לפני שהיתמנה כ"מפקד החטיבה, פרשה מעין זו העכירה את רוחו של אולק, שנחשב כמפקד יוצא דופן בעל מנהיגות סוחפת ולוחם רציני — ועירערה מיד את היחסים בינו לבינ מחליפו.

המרד

נגד דדו

מן קצרי אחרי שדרו אלעזר היתה מנה, ב-1958, כמפקד חטיבה 7, נעשה ניסיון להדיחו. המג"דים של החטיבה התכנסו לשיחה ויזמו פגיה מאורגנת חת"לף את דדו. טענתם העיקרית היתה שדרו אינו שיריונר ולא ייתכן שמפקד חטיבה 7 יהיה ח"רניק. המטביעה היתה ברורה, אם לא יופקד דדו על חטיבה 7, עשוי אחד מהם לזכות בתפקיד. אולם הם ניסו להלביש את התנגדותם לדדו בנימוקים אידיאולוגיים. באמצעים שונים ניסו להור"כיח כי דדו אינו כשר לתפקיד מבחינה מיקצועית.

ליצידו של דדו התייצב או במפתיע קצין האג"ם החטיבתי, שמואליק גורודיש, ש"

לא סבל את פונדק והחל לתתור תחתיו כאשר קירב אליו את אותם קציני שיריון שהתנגדו לפונדק. הוא הדיח את פונדק בהתקפת זעם פיתאומית בשעת תימ"ר, ורוח מינה במקומו את לסקוב. כאשר הור"דח פונדק, יכול היה אורי בן-ארי לקבל לפיקודו את חטיבה 7.

כעבור מיספר חודשים כבר מונה אורי בן-ארי, שנחשב לקצין שיריון מעולה, כ"מפקד הגייסות. אלא שגם הוא החזיק מעמד שמונה חודשים בלבד בתפקיד. שמו השתרבב לפרשייה בלתי אסתטית, והוא מינה לוותר על תפקידו לטובת חיים בר-לב שהועק לצורך זה מהח"ר.

בתקופת חיים בר-לב החלה ההצפה ה"המונית של גייסות השיריון במפקדי ח"ר שעברו הסבה וקיבלו מדרות פיקוד בכ"ר רות בגייסות שהתרחבו. באופן טבעי נוצ"רו או יחסי איבה אישיים בין מפקדי השיריון הוותיקים לבין המפקדים החד"ש. הוותיקים ראו בצדק כיצד אנשי הח"ר לשעבר תופסים את עמדות הפ"ר קוד הבכירות והוסמים על-ידי כך שכל אפשרויות הקידום שלהם, מה עוד שאל מפקד בכיר שהוסב מהח"ר לשיריון הבני

(המשך מעמוד 29)

למלא אחרי הוראתו של המח"ט. מאחר שלא יכול היה להפך פקודה בגלוי, ביקש לתת לו חופשה ארוכה מהגייס. ברן התעקש וסרב להעניק לו את החופשה המבוקשת. הלך גורודיש למפקד הגייס, ד"ר, וקיבל ממנו את החופשה. כך התחיל הסיכסוך האישי ביניהם, שהשלכותיו יבצו בצו ויופיעו שנים מאוחר יותר.

גם היחסים בין טליק לבין ברן היו מעורערים מלכתחילה. הם נבעו מניגודי האופי שביניהם. ומקורביהם אף מייחסים זאת לסיבות פסיכולוגיות עמוקות יותר — העובדה ששניהם הם נמוכי-קומה. טליק, איש מושב באופיו, שנולד במחנות וגדל בבאר-טוביה, היה חניך האסכולה של הר"צא הבריטי, לחם בגדוד השני של הר"צא. הבריטה העברית במלחמת העולם השנייה. בטבעו הוא טכנוקראט ותיאורטיקן. לא היתה שפה משותפת בינו לברן, איש קיבוץ, יוצא הפלמ"ח, שהוא איש שדה מטבעו. ברן האשים את טליק בחיצמדות יתר לתיאוריה, ליגלג עליו כאילו אינו יודע לקרוא מפה טופוגראפית. טליק זילזל בברן ולא פעם סגע בו והעליב אותו בפומבי. לעיני המפקדים האחרים, השני את בין שניהם הגיעה למימדים קיצוניים. על ברן אמרו שהוא "מוכן להטביע את טליק בכפית של מים". לא היה כמעט נושא שבו לא נחלקו. גם בשנים הבאות התנגד ברן כעיקביות לכל נושא אותו ניסה טליק לפתח.

כאשר התמנה טליק למפקד גייסות הר"צא שריון ב-1964, נאלץ ברן לעזוב את הגייסות. הוא נטש את תפקידו כמפקד בית-הספר לשריון ויצא לשנות לימודים ארוכות. רק ב-1967 חזר ברן לגייס כסגן המפקד, כדי להכשירו לרשת את מקומו של טליק.

היריבויות נעלמו

במילחמה

מכל קציני השריון שטיפסו ועלו בצמרת הפיקוד של גייסות השריון, נשארו רק שניים מחוץ למעגל האינטריי גות והסיכסוכים האישיים שאייבו את הגייס. שניהם אינם עוד בין החיים. היו אלה האלופים אברהם ("אלברט") מנדלר, וקלמן מגן.

כך, למשל, היתה מחלוקת בין גורודיש לבין שלמה ("ציץ") להט. כאשר מינה טליק את גורודיש כסגנו של ציץ, שהיה מפקד חטיבה 7, הוא עשה זאת במילים: "שתדע לך שציץ אינו רוצה אותך!" גם גורודיש התנגד למינוי, טען: "מה כבר ציץ יכול ללמד אותי?" אבל בסופו של דבר קיבל את הדין והתייצב בפני ציץ, שקיבל את פניו במילים: "שנינו לא רוצים האחד את השני — וזה יהיה בסדר!" וזה היה בסדר. הם עבדו בתיאום במשך יותר משנה.

אבל כאשר הרצל שפיר, כיום ראש אג"ם ואו סגן מפקד הגייס, נאלץ לנטוש את הגייסות בגלל חילוקי דיעות עם טליק, התמנה ציץ כסגן מפקד הגייס, וגורודיש התמנה מפקד חטיבה 7. בינואר 1967 פקד גורודיש על תרגיל התקסם של חטיבה 7 בשטח הררי וטליק שיבח אותו בפומבי על הצלחתו. מאותו יום שוב התערערו היחסים בין ציץ וגורודיש. לא עבר זמן רב וקציני המטה של חטיבה 7, שעבדו גם תחת פיקודו של ציץ, נטשו את גורודיש. אבל טליק חשד בציץ, סגנו, שהוא הותר גם תחתיו, סילק אותו.

כאשר עמדה מלחמת ששת-הימים באר פק, רצה ברן לקבל חטיבה תחת סיו קודו. טליק סרב להדיח את אחד מי המח"טים שלו ולתת את הפיקוד לברן. בסופו של דבר קיבל ברן פיקוד על חטיבה באוגדה אחרת — האוגדה של אב"רהם יפה.

במלחמת ששת-הימים עצמה נשכחו כל היריבויות האישיות והסיכסוכים הפנימיים. בשדה הקרב היתה שותפות מוחלטת. גם היחסים בין מפקדי האוגדות היו טובים. לעומת זאת היו יחסי מפקדי האוגדות עם אלוף פיקוד-הדרום — ישעיהו גביש — למטה מגרועים. אבל בתום הר"צא מלחמה שוב התערערה אחוות הלוחמים. שימחת הניצחון הכללית בתום המלחמה העמידה בצל את היחסים האישיים המעורערים של המישפתה הלוחמת. לאיש לא היה פנאי להתעסק בקטנות. דווקא אז העמיקו הבקיעים, שבשנים לאחר-מכן הלכו והתרחבו והגיעו עד לקרע גלוי בי צמרת הפיקוד הבכירה של צה"ל.

(המשך חסידיה בגיליון הבא).

ביוון כספך שווה יותר

יוון - ארץ 1000 האיים מציעה לך את כל תענוגות אירופה בחצי מהיר ווצרות תרבות, אתרים היסטוריים. חופי רחצה חלומיים, מועדוני צלילה ויאכטות, איים משוגעים ביפיים המרהיב, מעינות מרפא, בידור בלויים מהנים ומרכזי קניות תוססים. אכן, ביוון תוכל ליהנות ולבלות ביד רחבה מחוך כספי ההקצבה - ועוד ישאר לך כסף רב לקניות! כי ביוון כספך שווה יותר!

**חיי מין
חפשיים
ללא
דאגה!**

עם ההמצאה השווצרית
המשוכללת
C.D. אינדיקטור

בקשי עלון הסברה חיוס
אודות שיטת C.D. אינדיקטור
הבדוקה והמקובלת כיום
בעולם כולו.
C.D. אינדיקטור (ישראל) בע"מ
ת.ד. 26300 ת"א

**טייל וסע
ברחבי
המדינה**

חינוך

אקדחים בגן ובבית הספר

העירייה מנחיגה שמירה התנדבותית - ההורים מתעצלים, מעדיפים שומרים בשכר

את פני הילדים הבאים בימים אלה לבתי הספר, מקדם בצד היוכם של המורים, גם מראהו של שומר חמוש באקדה. שומרים אלה הפכו לחלק בלתי נפרד מן גוף מוסדות החינוך השונים ברחבי המדינה. השעות הארוכות לעיתים, שמבלים הילדים, גם ילדי הגנים, מלוות במראהו של האקדה, שאותו הכירו ועדתה רק מן הסרטים, מהטלוויזיה או מסיפורי האחים הגדולים, החיילים.

ידד ושומר כבי"ם בבתי הספר מתעצלים

ההורים להעסיק שומר חמוש שישמור ויטייר בשטח בית הספר ובמיתקניו מדיינים, משעה 6.30 - 14.30. כדי לאפשר ביצוע המשימה, על כל תלמיד לשלם סך של 6 ל"י לכיסוי ההוצאות עד סוף שנת הלימודים.

נראה לנו שסכום זה לא יהווה קושי, ונוכה להיענותו. העסקת השומר היא בנוסף לתרונות של שני הורים, שנקבעה על-ידי בית הספר.

כך נאמר במכתב שנשלח על-ידי ועד ההורים של בית הספר הממלכתי בבית בת-אביב. טופס דומה שלח להוריהתלמידי גנים וגן ועדה ההורים של בית הספר הרימלכתי גם בתל-אביב. הגיב על מכתבים אלה, כאשר הוצגו בפניו, דובר העירייה עמיקם שפירא: בנדמת ממש, זאת הפעם הראשונה ש אני שומע על דברים כאלה. נבדוק אותם בדיוק, ונקבע את עמדתנו בנדון. במיריה בשכר אנו מנהיגים בכמה מוסדות חינוך, שבהם מסיבות שונות, לא ניתן לסדר שמירה בהתנדבות. השמירה שם מפתיעה על חשבון העירייה. פרט לכל זה, כלומר לשמירה ההתנדבית בותית בבתי הספר וגני הילדים, לפי רשימת שהורכבו, אנו מפעילים גם סירת גיפסר ופקחי עירייה הפוקחים עין על התרחש בקירבת מוסדות אלה. הקצבנו מיליון לירות לצרכי בטיחות, וכסף זה ישמש את הצרכים השוטפים.

ראש עיריית תל-אביב, שלמה להט, היעלה, לדברי דוברו, בפני גורמי הביטחון שתי בקשות רוצה שומר. אלא שוועדי יש לבקש. האחד, שהמורים המחזיקים בלישיון להחזקת נשק, יורשו לשאת אותה בשעות העבודה שלהם, והאחר - להפעיל יחידות ביטחון שיוכלו לחוש במהירות לכל מקום בו יצרכו להם, ברגע שיצטרכו. הגנת רוצה שומר. אלא שוועדי ההורים של בתי הספר לא היו היחידים ש-

תימוכרת. גם גננות הלכו בעיקבותיהם. "להורים שלום" נכתב בפתק קטן, לא-רישמי, בכתביה, שלחה הגננת רחל עם אחד מילדי הגן העירוני בשיוון בבית בת-אביב. "לאור המצב בהשחונני, החלטנו לפנות ל-חברת השמירה ולהזמין שומר חמוש לגן. החברה דורשת 1,500 ל"י עד סוף השנה. לפי חישוב זה, על כל ילד לשאת בהוצאות בסך 22.5 לירות.

"נא לשלוח את הסכום לגן." דובר העירייה, עמיקם שפירא, מגיב: "בהתייעצות שנערכה, בה השתתפו ראש העיר שלמה להט, ראש אגף החינוך וסגן ראש העירייה חיים בוסק וברוך אביב, מנהל אגף החינוך, נקבעה עמדה זו: "שומרים בשכר יילקחו על אחריות ה-הורים בלבד. עיריית תל-אביב לא תהיה מוכנה, בשום פנים ואופן, להסלים ש-ההורים ישמטו שמירה בהתנדבות. השמירה בהתנדבות היא אחד האמצעים שהעירייה גוססת, הן בבתי הספר והן בגני הילדים, ולכן העירייה לא תוותר עליו."

עיתונות

מטמפו עד טמפו

בחורה עירומה לגן שער שר עיתון - מוזיק למכירת משקאות קלים

"מה קורה, לדעתכם, לאדם צמא שניגש לקיוסק, מבקש טמפו, ומקבל במקום בקבוק צונן - עיתון?" כך שאלו אנשי חברת טמפו למשקאות. בכחברת התיבוע הארוך והמסובך, שלווה במיסמכים רבים, הביאו פרקליטי החברה הסברים ושענות, מהם ניתן היה להבין כי קיומו של עיתון בשם טמפו, עלול להקשות על החברה לשווק את מוצריה. גיליון ראשון ואחרון. כשקיבל נוח לוי את אישור משרד הפנים, חשב כי הגה, כל הדרכים פתוחות בפניו. יתר על-כן, רעיונו להוציא לאור דרישועון בשם טמפו, קיבל תמיכתה כאשר נענה בחיוב גם על-ידי החברה המייצרת משקאות קלים, הקרוייה באותו שם. חברת המשקאות שלחה את בירכתה לעיתון החדש במכתב, ונראה היה כי המו"ל הותיק אמנם עתיד להוסיף לשוק העיתונות הישראלי עיתון חדש.

כך הופך גיליונו הראשון של טמפו ברחבי הארץ. אלא שהיה זה גם הגיליון האחרון. עורכי העיתון וכתבי נדהמו, כי אשר נקראו לפתע על החברה המייצרת מחוץ לתל-אביב, שם הוגש על-ידי חברת טמפו למשקאות קלים צו לעיכוב הופעתו של העיתון, בצורתו הנוכחית. פשרה כראיה. אולם, בכחברת ההגנה שהגיש לבית המישפט פרקליטם של הנתבעים, עורך הדין חיים משגב, גילה הוא אודות מיכתב הברכה שנשלח על-ידי חברת טמפו לכבוד הולדת העיתון החדש, וכן הביא עשרות דוגמאות של שמות אחרים, המתנוססים על עיתונים ומיפיעלים שונים גם יחד.

כך הזכיר את טיים - שהוא עיתון, ולהבדיל, סוג של סיגוריות; את קשת - עיתון ושרשרת מכבסות, או סטאר - עיתון נוער ומיפעל לייצור מאוררים. השופט לבנברג חייד, "ברור", אמר, שהשם טמפו אינו יכול להיות נחלתה הבילעדית של חברת זו או אחרת, והו שם, או מילה, בינלאומי, שאייאפשר לאסור על איש להשתמש בו. כאן פנו עורכי הדין של חברת המישפט קאות לשופט והודיעו, כי הושגה פשרה. טמפו, העיתון, ימשיך להופיע באותו שם, אך האחריות המרכיבות את שמו יהיו שונות, וכן תתווסף אל השם הכותרת: עיתון מיוחד.

הפשרה היתה כדאית לי, אמר נוח לוי, אחרי הכל, ניצחתי אחת החברות הגדולות בישראל, וזה מה שחשוב לי. העירום מוכר במרץ. אך הצדדים שכחו לציין את העובדה הפשוטה, שמה שהרגיז את בעלי חברת המשקאות היה דווקא תמונת העירום, שהתנוססה על שער גיליונו הראשון של העיתון. בעל חברת המשקאות, מר בורנשטיין, הוא יהודי חרדי, סיפרו פרקליטיה. תמונה של בחורה עירומה על שער עיתון בשם טמפו עלולה רק להזיק לו. פרט לכך, את מיכתב הברכה, שנשלח כביכול אל העיתון, שלחה חברת המשקאות בחתימת המוכרה בלבד, מבלי ש-

צרתך הגדולה שאתה רוצה המון, מוכן אפילו לסבול לשם כך, אך אינך יודע ללכת עד הסוף, מתי שצריך. השבוע תיפול בידך הזדמנות להתיגבר על חולשתך זו; אם תחמיץ אותה הפעם, מי יודע מתי שוב יעלה בידך לעלות על ידך המלך, במישור הייחאהבה, אתה נכנס החודש להילוך גבוה, טעם ונוסח ככל שתוכל, חיים רק פעם אחת. גם את, בת טלה, השבוע יהיה רומאנטי עבורך.

בסך הכל, נכנסת לתקופה טובה מאלו שקדמו לה. אם את רוקה - אין הרבה סיכויים שתישארי בו'דה, השבוע, או ש'תהיי רוקה, בעוד חודשים מועטים. בר'שור: הישמר מהוצאות ניכרות, העלויות להיגרם על-ידי צעד פזיז או על-ידי ליאות ממחשבת מצד שני, מעולם לא היית כליך אקטיבי. לבשי תכלת.

בכלל לא יויק לך, אם את המשך פועלך ה-עיסקי - ותשמור את תוכניותיך לעצמך בלי בד. אם אתה זקוק ל-כסף - קרוב משפחה או אפילו אשה מבורגרת עדיפים על ממון מבחוץ, שמוגש לך לכ-אורה תוך כדי הסתר דות קטנות יותר. אם מוטב שתענייני, לכאורה, גם באחרים.

מטבך הנפשי מוסיף להשתפר - וזאת, בזכות היכרותך חדשה, ועל-יסוד כמה התפתחויות המוכיחות לך, כי יש לך כל הסיכויים לפענח את ה-שקרים שקשרו אותך למצב סטאטי. כי-ש'רוגך יתגלה ברבים, ל-מבוכתך ולשמחתך. אך תהיו שוטים, בני סרטן, נצלו זאת לפרנסה. מאמץ בעבודה יביא תוצאות טובות.

הוויכוחים והמריבות שאתה שותף להם לא יעזרו להפגת המ-תח אלא רק יגרמו לך לדפרסיה. במיוחד הי-מנע מאי-ניעמויות עד יום ראשון, או תהיה חיל הרגיש שקשרו אותך המתח, התאזר בהר-בה סבלנות. לך לר-אוי, סרט טוב, רציני, וכן, לבד, או עם חב-רה, ותיווכח שצפויה לך הנאה גדולה, נעימה ולא רגילה.

אתם מחפשים אתגר שיתן לכם הזדמנות להוכיח את עליונותכם. החלהבותכם תשרה ה-שבוע אורורה של התי-הבוח על אלה הסו-בבים אותכם, כדאי להזכיר שהשנה היא שנה טובה לבני מזל בתולה החושבים להי-נשא, לכן, מוטב ש-לי להזדרז לפני ש-השנה תגיע אל סיומה.

אחרי מסע ארוך ומפרך, אתה חוזר למצב של רגיעה. הי-שלוה תחדור, אט-אט, לתוך חייך ותמי-צא עצמך בעמדה של כוח. בן דגים: אל תהססי להתפטר, אם הבוס עושה לך צרות במישור האישי. זה לא כרוך בחוזה-העברי דה. בן דגים: יום ה'ר' לא נועדו לעסקים.

הבעייה העומדת במרכז השבוע, בו מאזינים, היא בריאותך. כל אשר תעשה לשי-פורה - ממדין, כל אשר תעשה העלול לפ-גוע בה - מסוכן מן הרגיל. גש לרופא, ואל דיקה שיגרתית, ואל תזניח את פוליסת ה-ביטוח בגלל הצלחת העיסוק והאמנותית. נכונו לך הפתעות רבות לא צפויות גם במישור הפינאנסי!

השבוע אינו, בהכ-רח, חיוני לתוכניותיך. ביחוד יום א': אם אתה מתכוון לבצע תוכניות ביום זה, מו-טב שתזוהר. נסיעה קצרה תסתים בטי-כוכים ואולי באסון. אל תיתן לילדים לצאת לטיולים, דווקא הש-בוע. בת עקרב: המני את מרצך לשימוצים והיחרי מרכילות.

העבודה בושרת ויש אפילו תוצאות די-מפתיעות לעבודתך, אבל ההמולה שאתה מקים סביבך, מחשידה אותך שאתה מדבר יו-תר על העבודה מאשר מרצע אותה, הדבר ה-יחיד ששולם ומרטן אותך היא בעצם שות-פתך המצביעה בפניך כל הזמן על נקודות התורפה שלך. יש ה-בה הגיון בכל מה שהיא מדברת.

בכוח האינרציה מוטב לזוז קדימה מאשר תוך-כדי הפ-עלה כל השירים, כל הזמן. זוהי תקו-פה בה מוטב לחשוב, הרבה, לפני כל צעד, ואמנם, אם כן תעשה ולא תירתע מן המס-קנות המפתיעות ש-הסיק - תגיע רחוק, השבוע. יש סיכויים להעלאת-שכר או להכ-נסה גדולה יותר. צפוי לך שבוע רומנטי.

שינוי לטובה במצבך הכלכלי המסובך במקצת. אתה תמצא דיידים במקום הפחות מתקבל על הדעת. עם זאת, דע שהם מתייח-טים אליך בחוסר-התי-חשבות. היהרה הפכ-פכים, ועוד יותר, כמו נטיית לחולמנות ול-רומנטיקה תסבך אותך, השבוע, במריבה לא-לך. אזי, אם כבר תכניס את האף לענייני הולות - טיים את המלאכה בכבוד.

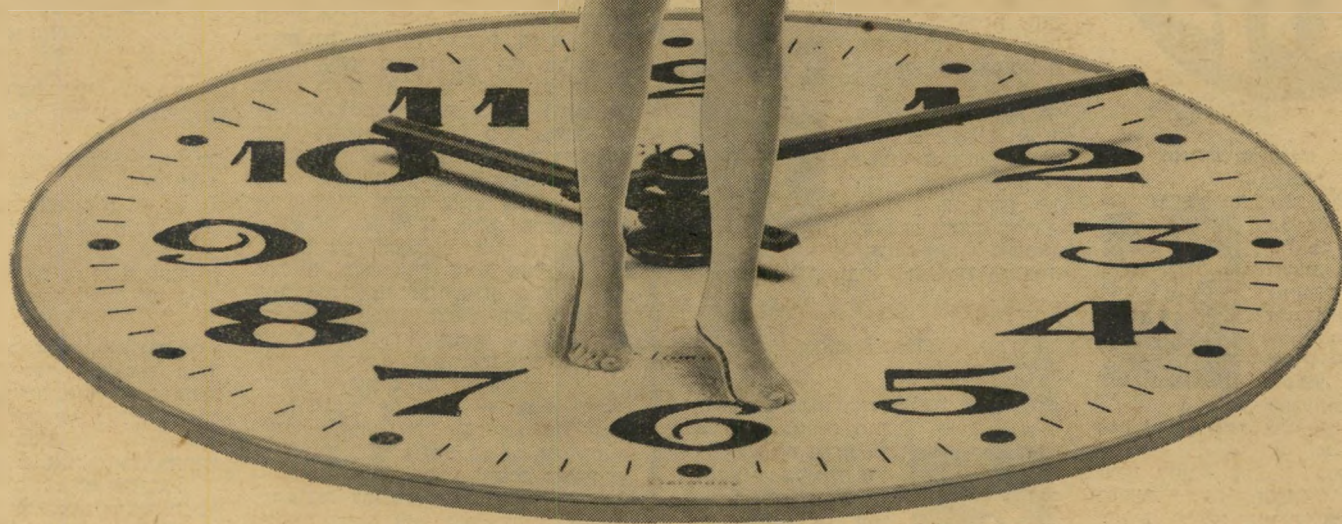
אחרי מסע ארוך ומפרך, אתה חוזר למצב של רגיעה. הי-שלוה תחדור, אט-אט, לתוך חייך ותמי-צא עצמך בעמדה של כוח. בן דגים: אל תהססי להתפטר, אם הבוס עושה לך צרות במישור האישי. זה לא כרוך בחוזה-העברי דה. בן דגים: יום ה'ר' לא נועדו לעסקים.

יום שכולו אוליביה 24!

שעות רבות של ניחוח עדין
האופף אותך לאחר הרחצה ב'אוליביה 24'.

יום שכולו אוליביה
יום של הרגשה רעננה, נפלאה,

'אוליביה 24' הסבון עם התוספת המיוחדת
של GT חומר הפלא השומר את ריחו למשך כל היום.

'אוליביה 24' ב-5 סוגים וריחות שונים להרגשה רעננה ונפלאה.

אוליביה 24

סבון היוקרה של **עץ הזית**

רחל מרחלת על כל העולם

היורש לבית קראוס

הצמודה של שמוליק, שבחודשים האחרונים נים נמנע מלהופיע בלעדיו. במקום להופיע, הוא הקדיש חלק גדול מזמנו לתפילה שזה יהיה בן. לא תאמינו — אבל התפילה עזרה. קראוס הקטן הוא אומנם רק בן יומיים וחצי בערך, ברגע זה, אבל אין ספק שזה הקטן גדול יהיה, ולהשומע ינעם.

אשת-בשורה אני לכם היום. ולא סתם. נולד להם. בן. במזל טוב. ג'וזי ושמוליק קראוס הפכו בשבת אחרי הצהריים, ב"שעה טובה ומוצלחת, לאבא ואמא מן השורה. אחרי איזה 13 שנה של ציפייה דרוכה, זה קרה סוף-סוף. ג'וזי, שהיתה יפהפייה ממש בתקופת ההריון, נהנתה אז מחברתו

אמא ואבא התפילה עזרה

כל המגזים - גורע

זהו דווקא פיתגם נכון, אם תחשבו עליו רגע. אבל למה לחשוב, כשאפשר להוכיח? הדוגמה הטובה ביותר לכך היא חייו הפעילים האינטנסיביים של אחד הזוגות האמנותיים ביותר שקיימים אצלנו ברגע זה. לבמאית-המנחה **עדינה שביט** יצא כבר מזמן שם של אשה עסוקה מאד. עסוקה זה לא מילה. היא גם מביימת, גם מרצה באוניברסיטה, גם יש לה תוכנית קבועה בגליציה, וגם וגם. חוץ מכל העיסוקים האלה היא גם נשואה לשחקן-בן-שחקן **אלכס אנסקי**, שהוא מצידו עסוק לא פחות. הוא מגיש תוכניות ליליות-רוגעות, גם-כן בגליציה, ובימים אלה הוא מתחיל לנהל את מועדון התיאטרון, שנפתח לאחרונה על-ידי **יעקב אנמון**. עדינה, מצידה, עוברת — למרות כל

תרי"ג מיצוות, וכל מילה שנייה שלו היא בנוסח "ברוך השם", "בעזרת השם", ולשם שינוי — גם "תודה לאל". הכיפה הפכה לאבזור בלתי-ניפרד גם מראשו של מי שהיה בדרך-שדרן-מראיין שחקן **דורי בן-זאב**, גם הוא פרש מ"המולת העיר הגדולה ומתענוגותיה ה" מפוקפקים, עבר לגור בקיבוץ ולהתייחד עם הטבע, כמיצוות האופנה האחרונה. והנה בא עוד אחד. **דדי בן-עמי**, שהיה פעם ידידה של **רינה גנור**, אשתו לשעבר של שלישי-הגששים, **פולי**. דדי הוא זמר-לשעבר, שהשתתף פעם במקהלה של הצגת מדיאה בתיאטרון הקאמרי. ברדיו אפשר לשמוע אותו שר את השיר **דודמונה**. אבל הזמירות היחידות שהוא שר היום הן זמירות-הב"ד דווקא, כי הוא עבר לגור שם, בכפר-חב"ד, והוא מסתובב עם שטריימל על הראש, באופן קבוע. שלא לדבר כבר על **איקא ישראלי**, שעשה את זה עוד לפני המלחמה, ובכל הקיטור. גם הוא הפך דתי אדוק, גידל

איפה הם היום?

זקן ופיאות, ואפילו ייצג כבר את דרכו החדשה בטלוויזיה. ובל נשכח את **אורנה בנאי**, אשתו לשעבר של צעיר האחים בנאי, **גברי**, שלישי-גששים בפני עצמו, שנשלה על עצמה למלא את כל מיצוות התורה ככתבן ו"כלשונן, ואפילו התחתנה עם בחור דתי וגרה במושב בדרום הארץ. נראה שאופנת-הפרשה החדשה אוכלת כל חלקה טובה בנוער. אולי משהו יכול להסביר לי מה קורה פה?

מאותו רגע נסגרו להם השניים באיזה בית בהרצליה. כך הם חיים להם בחיק הטבע, פחות או יותר, הרחק מהמולת הפוליטיקה והאווירה של אחר-מלחמה, והוא אפילו הפסיק לכתוב. המוות שותף קור. המוות השתתקו גם אצל השחקן **אריה יצחקי** בעלה-לשעבר של השחקנית-גם היא **עליזה יצחקי**. מי שמשדל מאד יכול לראות אותו בימים אלה בירושלים, לשם עבר לגור, כשהוא חובש כיפה. מקיים

חוזר-בתשובה בן-זאב בחזרה אל הדת

חדשות מן השלום

התוכניות — מגוונות. אייבי מתכוונן לחזור ארצה, עם אונייתו — ואיך אפשר אחרת? — וכאן, או שישקן בשידורים. כתחנה מסחרית, או שיהפוך את האונייה לבית-קפה צף, כפי שכבר סיפרנו. הוא יודע גם לספר שכבר פנו אליו, אנשים רישמיים מאד, ורמזו לו שיתכן מאד כי ירשו לו אפילו להפוך את התחנה לתחנה מסחרית, עם פירסומה, ובלבד ש"יתחייב להפסיק את שידורי התעמולה. בינתיים, אפשר לראות אותו ערב-ערב במועדון-ההילה הניו-יורקי אל-אברט. הוא לא מופיע שם, וגם לא שותף, פשוט, יש לו חברה, נערה ישראלית בלונדית המכנת כנערת-המלחמה של המועדון.

המוני הדברים שקרו מאז המלחמה הש" כיתו כימעט לחלוטין דמות אחת, שמשך שבעות ארוכים ישבה בתוך ספינה קטנה מול חופי המדינה, עם עוד חברות משור געים-לדבר, ועשתה כאב-ראש רציני להר" בה אנשים טובים בארץ הזאת. וזה באמת לא יפה ששוכחים אותו. כי **אייבי נתן**, יונת-השלום הפרטית, מס" חובב כיום בניו-יורק והוא מלא כריזמן רעיונות טובים ותוכניות חדשות. לכל מי שמעוניין להטות לו אוזן מספר אייבי, בגאווה בלתי-מוצנעת, איך שהה במלחמת יום-הכיפורים בגמל ביירות. לי הוכחת דבריו, הוא מציע תצלומים בחברת מיסטר-כבוד לבנוני המצדיע לו.

אחד-אחד ובאין רואה, כמאמר המשורר, קורים פה במדינה הזאת דברים שפעם היו בטח מעוררים סערה ציבורית אם לא חברתית, ואילו היום תוחסים אליהם כאל דבר מובן-מאליו, תוצאה ישירה של הרוחות המנשבות ביישוב. כל מיני אנשים, יפים וידועים, שפעם היו רואים אותם מסתובבים בכל אירוע חברתי ראוי-לשמו, נעלמו מן האופק ולא נודע כי באו אל קירבו. ומה שקרה להם — מטאמורפוז זה לא מילה. קחו, למשל, את המשוררת **רינה שני**, אשתו לשעבר של האריסטקט **דן איתן**, שהוא בעלה-לשעבר של הסופרת (ברקיע החמישי) **רחל איתן**, שחיה היום בגלות אמריקה עם איזה בעל מיליונר. או רינה, כמו שהיא משוררת ואשה-לשעבר, תפסה אהבה לא-נורמלית לעיתו" לאי-הסטייריק של הארץ, **יעקב רומי בליט**, שנפצע במלחמת-ששת-הימים, ו

עיסוקיה האחרים — לנהל את תיאטרון באר-שבע הצעיר. מפעילות קדחתנית אמנותית כזו מוכרח משהו לסבול. הרי לא ייתכן אחר לת. הריחוק הגיאוגרפי העתידי גם הוא תורם קצת לעניין. לכן, ברור שמהו יקרה שם. יותר מזה — ציפור קטנה לחשה לי שהמשהו כבר קורה.

ונאמר לדבק טוב מאד

מי שעוקב בנאמנות אחרי מדור-הרחילות שלי, זוכר בוודאי את שתי התמונות הניפרדות המופיעות כאן, שהתפרסמו כבר לפני חודשיים וחצי, באותו מדור, באותו יום, אך בסיפורים שונים. נכון, סידרתי לכם מתיחה קטנה. אבל היא הצליחה, תודו. או זה היה ככה. באותו מדור סיפרתי לכם על **רליה ויינשטיין**, הגרושה בת ה-38 שעובדת במישרד-הפירסום דחף, ועל איך שהיא התגרשה כבר פעמיים, אבל בדיק ביום הגירושין השניים שלה פגשה חתיך חדש והתאהבה בו **צ'יקצ'ק**. ולא רחוק משם, במרחק של שלושה טורים, סיפרתי לכם על הקבלן העשיר,

ויינשטיין מנחמי כל אחד לחוד

התמונה השלמה וביחד

היפה והמוצלח **יגאל מנחמי**, העומד להתגרש מאשתו, הציירת ממוצא אוסטרלי, **חפה**. ופה עשיתי תרגיל קטן. כיוון שיגאל עדיין לא היה גרוש, או, החלטתי לפרגן לכל המעורבים-בדבר, כדי לא לקלקל להם, זו היתה המתיחה הקטנה. את תמונתם המשותפת של הזוג דליה-יגאל, שצולמה במסיבה, פשוט חילקתי לשניים. הוא לחוד והיא לחוד, וסיפרתי עליהם שני סיפורים שונים, שלכאורה לא היו קשורים זה בזה. אבל לפני כשבועיים קיבל יגאל את הגט שלו, ואין רגע יפה מזה לגלות לכם את הסוד, ולהראות גם את התמונה השלמה של הזוג הטרי. מה יהיה בסוף הסיפור הפרטי שלהם, זה עניין שעוד מצריך בירור — אבל העיקר שהמתיחונת הצליחה.

מרב יפהפיות אי

אפשר היה לראות

את התמונות

ממש פנטסטי איך שתיאמתי עם קיסינג'ר בעניין הפרדת הכוחות בי גולן, חיך ינוקא בסיפוק, בפתחת תער רוכתו. „הסכמנו בינינו שהפרדה תיפול בדיוק עם הפתיחה שלי — וכך גם היה. קיסי לא איכזב!”

אין פלא, אם כן, שביום רביעי האחרון מילאו את אולמות גלריית לייס בתל-אביב כ-700 איש, לכבוד פתיחת תערוכת-הציור רים החדשה של משה ינוקא, הצייר, ש-ידידיו רבים מספור והנערות נמשכות אליו כפרפרים אל האש, אשר הפך כימטט לאגדה בחושי-ההומור העסיסי שלו ובכיש-רונו לרכוש לו ידידים.

לכן היה הקהל גם מגוון ביותר — מקציני-צה"ל גבוהים, אנשי-חברה ואילני-מיסחר, וכלה בנערות היפות ביותר בתל-אביב. ינוקא קידם את פני כולם בחיבוקים ובנשיקות. הערב הפך לאירוע עליו ומר-שים כאחד — כשעל הכל שולט קיסמו הרב של האיש.

ינוקא בן ה-42 הוא ירושלמי „גיועיל”.

תערוכת החתיכות

היצירה וההשראה
ינוקא מראה אחד מציוריו לאשתו של הבמאי דויד לוי (מימין), למרים גילמן התיירת ולספריית ליזה. „ליזה היא מעריצה כליכך גדולה שלי, עד שבעלה מסתכל עלי בעין עקומה,” צחק ינוקא. למטה: הדוגמנית סוזי לרמר ומלוה, יצחק דני, בעל מוסך רנו ביפו.

הסבר צמוד
מעניק ינוקא לחובבת-הציור דינה אפסר. „אני בוחר בדמות,” הוא אומר, „ואז אני בונה את הסיפור מסביבה או בתוכה. כל הנופים שלי דימוניים — אני יכול לחבר נוף ירושלמי עם יפוא, למשל. התמונה תופסת חיים תוך כדי עבודה.” ינוקא החל לצייר רק בשנת 1969.

עם שרה מור (קירשמן), מנערת הזוהר הישראלית הידועה, העובדת כיום כמוכרת בגלריה ב'פנו'. אני מצויר נשים בגלל שהגברים לא יוצאים לי הכי טוב.

עם עדה עדה סלווין, אמרגנית אמנים מאוסטרליה, הגיעה אף היא לתערוכה. "מה אני יכול לעשות", אומר ינוקא, "הנשים פשוט, נדבקות! לתוך התמונות. בכל התמונות שלי מופיעות נשים, אפילו יותר מאשר פרחים."

עם עליזה ה"פייסר" של הצנחנים הפך להיות אדם המחפש שלום, שלוה ונשים יפות! "מה שלא יקרה", הוא אומר בפתיחת תערוכתו החמישית, "האשה היא תמיד העיקר בצוירי."

כפי שהוא אהב לומר. בהיותו בן 15 הצטרף לשורות ה"הגנה", ונשאר במדים עד שיחרורו, בדרגת רב-סרן. במהלך שירותו הצבאי נטל חלק במילחמת-השיחרור, בי מבצע ציני וכן בפעולות קרביות אחרות, כמפקד בצנחנים.

לאחר שיחרורו מהצבא העלה את רשמיו מתקופת המדים שלו, כלוחם ומפקד ב"סיפרו, "מקיביה עד המיתלה". בשנת 1962 החל ינוקא בסידרה של גזבים כמנהל תיאטרות ומועדונים שונים. "אני ינוקא של הסגירות, נהג להתלוצץ. תמיד, כשהבעלים ראו שאיזה מועדון לא הולך — היו נותנים לי לנהל אותו."

כתום שורה של סגירות כאלו, ירד ינוקא לאילת, לנהל במשך שנתיים את מועדון הלילה נפטון.

תחילת דרכו בצויר היתה מאוחרת למדי. רק בשנת 1969 החל מושך ב"מיכחול. אך היום הוא יכול כבר לזקוף

הצויר-הצנחן העליון. כאן הוא נראה עם עליזה (מימין) ועם שרה מור (משמאל). היום אני שולט במישפחות הכחול והאדום, אומר ינוקא, "כשאשתל על שאר הצבעים, אדע שאני צויר טוב."

צייר במסגרת ינוקא במסגרת הטיבעית שלו — המשמשת לו גם השראה לצוירו. נשים יפות מעטרת תמיד את סביבתו המיידית של ינוקא,

ינוקא, דווקא בממלכת-הסירים, יוכל לי העיד על כך שהצויר-הצנחן הוא גם טבח הראוי להתכבד אצלו.

על סוד הצלחתו אצל בנות המין היפה, הוא אומר: "כעיקרון, אני אוהב נשים יפות! מה שלא יהיה — אצלי האשה היא נשים, הן פשוט, נדבקות אליהם — אפילו יותר מפרחים."

ינוקא להקדיש את כל זמנו לצויר. "איך צויר יודע שהוא מתחיל להצליח? שואל ינוקא שאלה, ומייד משיב עליה ב"עצמו: "כשמוסדות באים לבקש ממנו תמונות, כתומות. ואז, כל מה שאתה תורם זה חזר אליך כפול."

"היום אני איש-השלום", מצהיר איש המילחמה-לשעבר, שסיפורי-הגבורה שלו היו כבר לשם-דבר. "פעם הייתי קיצוני, אבל במשך השנים השתנו המושגים שלי. גם התפיסה השתנתה. זה קרה עוד לפני מילחמת יום-הכיפורים."

אגב נשים, הוא מוסיף: "זה לא בסדר שבמשלה החדשה נשאר יותר מדי שרים בלי-תיקים. אני מציע ששולמית אלוני תהיה שר-הדתות. שיהיה סדר."

"אבל זה קשה" הוא מודה. "למשל, אחד הדברים שמהם אני פוחד הכי הרבה זה לחקות ומישהו אחר. אסור לעשות מצויר טוטו. צריך דימיון! צויר זה כמו בישול. כשם שלא-שף-מיטבח טוב אין רצפט מדויק לשים שתי כפיות-מלח וחצי-כפית פילפל בתבשיל — כך גם בצויר, אין נוסחה לעירבוב הצבעים."

"במשך כל המלחמה צוירתי, אבל לא הכנסתי אותה לצוירים שלי. חוץ מדבר אחד — השעון. השעון, שמחוגיו מורים על השעה שתיים — שעת פרוץ מילחמת יום-הכיפורים, הפך להיות לי למעין-סמל, מעין-תווית."

"יש כאן, למשל, בתערוכה, תמונה ש"אך מי שטעם כבר ממעשי-ידיו של

עם עדנה לב, הזמרת, שהייתה פיעה בפתיחת ה"תערוכה של ינוקא עם ירידה, המיסעון רפי שאולי, ניראתה זוהרת יותר מתמיד."

לזכותו חמש תערוכות מוצלחות, וגם קהל-מעריצים גדול ונלהב. את הדחיפה להתחיל לצויר נתן לו הצויר יוסל ברנגר, לאחר שראה כמה מרישומי-הבוטור שלו. כאשר חזר לתל-אביב מאילת, לפני כשנה וחצי, החליט

עולם הזה

תענוגות ארוטיים

בלסווה של

מבוי

המסג'

חקירה
מיוחדת
על
המתרחש
מאחרי
מבול
מודעות
העיסוי

